

Như Lâm Đại Dịch

Contents

Như Lâm Đại Dịch	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	32
16. Chương 16	34
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19	41
20. Chương 20	43
21. Chương 21	45
22. Chương 22	47
23. Chương 23	49
24. Chương 24	52
25. Chương 25	54
26. Chương 26	56
27. Chương 27	58
28. Chương 28	61
29. Chương 29	63
30. Chương 30	65
31. Chương 31	67
32. Chương 32	69
33. Chương 33	71
34. Chương 34	73
35. Chương 35	75

Như Lâm Đại Dịch

Giới thiệu

Edit: Liêu Dương CaBeta: LamThế loại: Cổ trang, giang hồ, nhất thụ nhất công, HE. Một thiên ma

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhu-lam-dai-dich>

1. Chương 1

Đau quá!

Đó là suy nghĩ duy nhất trong đầu Tống Ngọc Thanh sau khi y bình tỉnh từ cơn hôn mê. Y mở mắt đưa mắt nhìn gạch đá rải rác tứ phía, trong lòng lại hơi chút hoảng hốt.

Lạ thật, ta đang nằm ở cái hang quái quỷ nào thế này?

Nhắm mắt lại, một lúc lâu sau mới nhớ ra, ngày đó y gặp phải cường địch, lại bị kẻ đó đâm cho mấy nhát nên mới vô ý rơi xuống vách đá, sau đó ngất đi.

A, không ngờ lại vẫn còn sống.

Tống Ngọc Thanh khẽ nhếch mép, vừa cúi đầu định xem vết thương ra sao đã kinh ngạc phát hiện, vết thương ở trên vai và bụng ấy thế mà đều đã được băng bó tỉ mỉ. Khi y vẫn còn đang ngẩn người nghi hoặc, trước mắt bỗng nhiên tối sầm. Một bóng người cao lớn đang bước nhanh vào sơn động.

“A, người cuối cùng cũng tỉnh lại rồi.” Người mới tới khuôn mặt mơ hồ, nghe giọng nói thì có lẽ vẫn còn rất trẻ, “Người ngã từ trên núi xuống, bị gãy chân phải. Ta vừa mới ra ngoài nhặt về mấy tấm gỗ, định bó xương giúp người. Ha ha, ta không phải là đại phu, nhưng trước kia ở trong núi lại hay làm việc này cho thoải mái, mèo rừng. Lúc bó xương có hơi đau, người cố gắng chịu đựng một chút.”

Tống Ngọc Thanh nhíu mày, chẳng muốn nghe kẻ kia dông dài chút nào. Y cố gắng cất lực lắm mới nhả ra được một chữ, “Nước...”

“A, thật vô ý quá, ta quên mất là người đã hôn mê lâu như vậy, nhất định sẽ rất khát nước. Được rồi, người có đói bụng không? Ta vừa mới bắt được hai con cá ở bên khe suối, chốc nữa sẽ nướng lên cho người ăn.” Người kia nói năng lộn xộn một tràng xong mới gỡ bình nước ở bên hông xuống, cẩn thận đưa tới bên miệng Tống Ngọc Thanh.

Tống Ngọc Thanh hé miệng uống vài ngụm, vừa mới uống xong liền cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn rất nhiều. Ngẩng đầu lên, lúc này, y mới nhìn thấy rõ ràng dung mạo của người kia— Hắn ước chừng hai mươi tuổi, ngũ quan đoan chính, tướng mạo đường đường, đôi mắt lại sáng sủa đến động nhân.

Ồ, khuôn mặt này hình như cũng hơi quen quen.

Tống Ngọc Thanh có khả năng chỉ cần nhìn qua cái gì là không quên được, vậy nên y chỉ nghĩ người trong chốc lát liền nhớ ra được đây là ai. Y lập tức vận công đánh một chưởng vào ngực người kia, quát lên, “Hóa ra là người! Vì sao người lại cứu ta? Sư phụ người ở đâu?”

Tự nhiên bị đánh một chưởng, người kia vô cùng kinh ngạc. Hắn cũng hỏi, “Vị đại ca này, người là bằng hữu của sư phụ ta sao?”

“Hả? Người không nhận ra ta?”

“Ôi? Ta biết người sao? Xin lỗi, trí nhớ của ta rất kém, có khả năng là đã quên mất người rồi.”

Tống Ngọc Thanh nghe xong câu này thì ngẩn ra, trong lòng lại thấy ngờ ngờ vực vực.

Y và người trước mắt này thật cũng không tính là quen, nhưng ta đã hạ độc hần, lại còn là kẻ thù của sư đệ hần, hần có lý nào lại không nhận ra ta.

Khi y vẫn còn đang suy nghĩ, bên ngoài động bỗng có một cơn gió thổi vào lạnh buốt.

Y giật mình, vừa mới đưa tay lên sờ mặt thì ngay lập tức biến sắc. Y lạnh giọng hỏi, “Mặt nạ của ta đâu rồi?”

“Cái gì? Người vốn đeo mặt nạ sao? Gương mặt của người đẹp dễ như vậy, tại sao phải đeo cái thứ đó vào?” Người trẻ tuổi kia vẫn như cũ ngây người, nhưng sau khi cười vài tiếng thì bỗng dừng ngừng lại thất thanh kêu lên, “Tổng, Tổng giáo chủ?! Hóa ra... Người vẫn còn trẻ vậy à...”

“Hừ, cuối cùng cũng nhận ra ta rồi sao?” Tống Ngọc Thanh hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến bộ dạng ngốc nghếch của hần mà tiếp tục hỏi, “Mặt nạ của ta ở đâu?”

“Khi ta nhặt được người ở dưới chân núi, người đã là như vậy rồi, chưa từng thấy cái mặt nạ nào cả.” Dừng một chút, hần hạ giọng thì thầm, “Ta nếu nhìn thấy cái mặt nạ đó, còn cứu tên đại ma đầu như người làm gì.”

Nghe nói như vậy, Tống Ngọc Thanh nheo mắt lại, trong con ngươi lại hiện lên sát ý. Y hít mạnh một hơi, vừa mới gượng ngồi dậy được liền vươn tay nhét vào miệng người kia một viên thuốc đen sì.

Người kia không kịp phòng bị, sau khi tinh thần hồi phục thì đã nuốt viên thuốc kia xuống mất rồi. Hần chỉ đành dùng sức ho khan mấy tiếng, hỏi, “Thuốc gì vậy?”

“Đây là Thất tình hủ cốt đan ta mật chế. Trong bảy ngày nếu không kiếm được thuốc giải, người sẽ chết vì toàn thân thối rữa.”

“Tổng giáo chủ, ta với người không thù không oán, sao người lại hại ta?”

“Sợ cái gì? Nếu thực sự muốn cái mạng này, ta đã cho người uống thứ độc khiến người chết ngay tại chỗ rồi.” Chân khí trong người tiêu tan hết, Tống Ngọc Thanh đành phải nằm vật ra đất lẫn nữa. Y cười ha ha, “Giờ ta đang trọng thương, không tiện hành động nên muốn phiền người làm giúp ta một việc. Làm xong chuyện này, ta nhất định sẽ đưa người thuốc giải.”

Dù ngoài miệng nói dễ nghe nhưng trong lòng y lại âm thầm suy nghĩ: Không thù không oán? Hừ, sư đệ người đã bị ta giết chết từ đời nào rồi, vết thương trên người ta tất cả lại đều là do sư phụ người ban tặng, không thù không oán cái nỗi gì?

Bởi vì có việc phải lợi dụng đối phương, y đành phải che giấu sự thật, tùy tiện nói bậy lừa gạt đối phương một phen.

Nam tử trẻ tuổi tính tình thành thật quả nhiên tin ngay thứ chuyện ma quỷ của Tống Ngọc Thanh. Sờ sờ mũi, hần đành tự nhận mình đúng là không may, “Được rồi, Tổng giáo chủ có gì phân phó, cứ việc nói ra đi.”

“Người đi tìm cái mặt nạ về đây cho ta.”

“A? Chỉ là cái mặt nạ mà thôi, việc gì phải phiền phức như vậy? Người ngã từ trên vách núi xuống, có khi mặt nạ đã bị hủy từ lâu rồi cũng nên...”

“Người thì biết cái gì?!” Tống Ngọc Thanh trừng mắt, biểu cảm gương mặt bỗng trở nên vô cùng đáng sợ. Phóng ra một cây độc châm, y hung tợn quát, “Nhanh đi cho ta!”

Người nọ khó khăn lắm mới tránh được độc châm. Hần bực mình lắm lắm, “Hung dữ cái gì không biết? Chưa từng thấy kẻ nào lại lấy oán trả ơn như vậy.”

Tuy ngoài miệng oán giận, hần vẫn xoay người đi ra cửa động.

Vừa mới đi được vài bước, hần lại đã nghe thấy tiếng Tống Ngọc Thanh ở sau lưng gọi, “Này!”

“Sao?”

“Người tên là gì?”

Người nọ ngẩn người, sau lại thấy buồn cười, “Tống giáo chủ nói quen ta, thế mà lại không biết tên ta?”

“Hỏi thừa.” Tống Ngọc Thanh cười lạnh, trả lời lại như đương nhiên phải vậy, “Ta cũng chẳng hơi đâu mà đi nhớ tên những kẻ qua đường.”

Nam tử trẻ tuổi thấy bộ dạng không thêm nói lý kia của y thì dở khóc dở cười. Hần không thể làm gì khác hơn là lắc đầu thở dài, sau mới chậm rãi nói ra tên của mình, “Lục Thiết Âm.”

2. Chương 2

Người kia vừa dứt lời liền phẩy tay áo bước nhanh về phía trước.

Đội Lục Thiết Âm đi xa, Tống Ngọc Thanh lại một lần nữa cố gắng ngồi dậy xếp bằng trên mặt đất, hết sức tập trung vận công chữa thương. Y luyện nội công tà phái, chỉ cần lơ là một chút đã có thể dẫn tới tẩu hỏa nhập ma. Y tiến vào cảnh giới rất chậm chạp, chậm vậy nhưng vẫn không thể nào đánh tan cảm giác khó chịu trong lồng ngực.

Ngoảnh đi ngoảnh lại, trời cũng đã sẫm tối từ lúc nào không hay.

Đội đến khi mặt trời lặn về hướng tây, Lục Thiết Âm cuối cùng cũng trở lại động, nhưng trong tay hần ngoại trừ mấy loại quả dại ra thì không còn gì khác.

Tống Ngọc Thanh liếc mắt nhìn hần một cái, mới lạnh giọng hỏi, “Mặt nạ của ta đâu?”

“Không tìm thấy.”

“Vô dụng.” Khe khẽ hừ lạnh, giọng điệu y lại hết sức ngang ngược, “Ngày mai tìm tiếp.”

“...” Lục Thiết Âm hơi cứng người lại nhưng lặng im không nói. Hần có lòng tốt cứu người, trái lại kết quả vừa trúng độc vừa bị người ta mắng. Trong lòng quả thật thấy rất oan ức, nhưng xưa nay hần vốn không phải người ưa cãi cọ. Buông lỏng nắm tay đang nắm chặt, hần cố gắng nhịn cảm giác này xuống, đồng thời chuyển hướng sang việc nhóm lửa.

Không bao lâu sau, ánh lửa đã chiếu sáng cả sơn động nhỏ bé.

Tống Ngọc Thanh nhắm mắt, tiếp tục vận công hành khí. Lục Thiết Âm ngồi xuống bên cạnh y, một mặt cúi đầu lựa chọn mấy mảnh gỗ trên mặt đất, một mặt thận trọng mở miệng, “Tống giáo chủ, trước tiên ta giúp người bó lại xương đùi nhé? Có đau một chút, nhưng người cố chịu.”

Tống Ngọc Thanh hoàn toàn chẳng thèm để ý. Y nhắm mắt quay đầu sang hướng khác.

Lục Thiết Âm bẽ mặt, đành phải lúng túng ho khan vài tiếng. Hai tay lần mò tìm kiếm chỗ bị thương trên đùi phải Tống Ngọc Thanh, “rắc” một tiếng nói liền những đầu xương bị gãy. Sau đó, hần dùng một ít thảo dược bôi vào chỗ bị thương, lại lấy mấy mảnh gỗ ra cố định cái chân bị gãy.

Từ đầu đến cuối, Tống Ngọc Thanh không nói lời nào, vẻ mặt bất biến ngồi ở góc sơn động.

Lục Thiết Âm thấy buồn bực, lại lải nhải một mình, “Loại thảo dược này làm giảm đau, còn loại kia sẽ giúp liền xương. Tuy trông chúng không đẹp mắt nhưng công hiệu lại rất mạnh. Chân của người sẽ khỏi rất nhanh thôi. À mà, khả năng chịu đau của Tống giáo chủ người thật đúng là siêu phàm, sư đệ ta chỉ cần rách một chút da đã kêu la oai oái rồi.”

Nói đến đây, chẳng hiểu nhớ ra chuyện gì thú vị, hần thấp giọng cười ra tiếng.

Tống Ngọc Thanh nghe thấy liền khó chịu. Y rút cục mở mắt trừng người kia, lại cao giọng quát, “Ồn ào! Câm miệng!”

Lục Thiết Âm trông thấy bộ dạng hung ác của y thì giật mình. Hắn quả nhiên ngoan ngoãn che miệng lại, không tiếp tục huyền thuyên nữa. Một lúc lâu sau, hắn đem nướng hai con cá mình bắt được bên khe suối.

Hắn không những có thủ pháp nấu nướng thuần thực, khả năng nấu nướng lại càng hơn người. Chỉ với hai con cá mà hắn cũng có thể nướng đến thơm ngon như vậy, mùi hương tràn ngập khắp không gian.

Tống Ngọc Thanh đã lâu chưa ăn cái gì, lúc này ngửi thấy mùi thơm tất nhiên sẽ thấy đói bụng. Y không chịu mở miệng nói, nét mặt cũng bình tĩnh, thế nhưng đôi mắt lại nhìn hai con cá nướng chằm chằm.

Lục Thiết Âm nhận ra tầm mắt của y liền bật cười. Đưa một con cá đang cầm trong tay tới, hắn còn cẩn thận dặn dò, “Rất nóng đấy, ăn từ từ thôi.”

Tống Ngọc Thanh hừ lạnh; y không thêm nói lời cảm ơn mà há mồm cắn luôn một miếng. Thái độ của y tuy rằng tồi tệ, nhưng ít nhất đã nhu hòa hơn rất nhiều, không còn hung ác như vừa nãy nữa.

Lục Thiết Âm thấy thế vừa mỉm cười vừa thì thầm hỏi, “Ăn ngon không?”

“... Tạm được.”

“Tay nghề của ta không tính là giỏi, nhưng chí ít cũng vẫn có thể ăn được. Hồi trước ở trong núi, mỗi ngày ba bữa ta đều phụ trách cả. Sư phụ và sư đệ của ta thì chỉ biết phá đám; nhị sư đệ của ta tuy có thể giúp một ít, nhưng y vừa nấu được cái gì là cái đấy lại giống y như thuốc độc.”

“Người thật ồn ào.”

“A, xin lỗi, xin lỗi. Cái tật lắm miệng này của ta sửa kiểu gì cũng không được.” Lục Thiết Âm ha ha cười hai tiếng, vẻ mặt vừa ngưng ngượng lại vừa ảo não, “Ta bởi vì quá ngốc nghếch nên luôn khiến sư đệ bức mình. À, Tống giáo chủ quen biết sư đệ ta, gần đây người có nhìn thấy y không? Vì tìm y nên ta mới lạc tới cái chốn quái quỷ này, đi kiểu gì cũng chẳng tìm thấy lối ra.”

Ngư ngốc, tiểu tử thối kia đã sớm chết dưới kiếm của ta rồi!

Tống Ngọc Thanh hận sư đệ Lục Thiết Âm đến thấu xương, y híp mắt, trong lòng lại chẳng thấy có gì vui vẻ. Thầm mắng vài câu, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, y như cười như không hỏi, “Lời người nói chữ chữ câu câu sao chẳng có gì ngoài sư đệ? A, hay là người thích y?”

Vốn chỉ là một câu nói đùa, không ngờ Lục Thiết Âm vừa mới nghe xong, mặt mày liền ửng đỏ.

“Tống giáo chủ, người đừng nói lung tung! Ta, ta...” Hắn sững chết cúi đầu, mặt mày lại đỏ như thiêu, miệng lắp ba lắp bắp giải thích, “Ta và sư đệ lớn lên cùng nhau, tình cảm tất nhiên là khá tốt, còn những cái khác... hoàn toàn không có...”

Tống Ngọc Thanh thấy mình một lời vậy mà nói trúng tâm sự trong lòng Lục Thiết Âm thì quả có chút ngạc nhiên. Y trước nay vốn không quan tâm chuyện người ngoài, nhưng lúc này lại chợt thấy hứng thú trên cột, “Là tình thanh mai trúc mã, hai kẻ hồn nhiên vô tư sao? Hay là người ‘hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình’?”

Lục Thiết Âm đỏ mặt, ngơ ngác không nói nên lời. Một lát sau, hắn bỗng nhiên nhặt quả đại ở dưới đất nhét vào tay của Tống Ngọc Thanh, lại lớn tiếng hô lên, “Ăn đi!”

Tống Ngọc Thanh giật mình, nhẹ giọng bật cười, “Người định dùng cái này để chặn miệng ta?”

Lục Thiết Âm không trả lời, chỉ ngẩng đầu lên nhìn trộm hắn. Con người đen nhánh tròn tròn, gương mặt lại đỏ tới mang tai, đáng vẻ cực kì khốn quẫn.

Tống Ngọc Thanh thấy thế, trong lòng bỗng nảy lên một cái, cũng không buồn hỏi thêm nữa. Y từ tốn ăn quả đại, ôn hòa nói một câu, “Ta mệt rồi, ngủ trước đây. Người nhớ sáng mai lại phải ra ngoài tìm mặt nạ đấy.”

Lục Thiết Âm như được đại xá thở dài nặng nề một hơi, nghe vậy liền liên thanh đáp ứng. Hắn lần này không dám nói nhiều lời nữa. Đợi cho nhiệt độ trên mặt dần dần giảm đi, hắn xoay người đi tới bên ngoài sơn động, khoanh chân ngồi xuống đó.

Tống Ngọc Thanh liếc mắt thấy hành động của hắn lại có chút nghi hoặc. Y trừng mắt nhìn tấm lưng kia một hồi, rốt cục không nhịn được cất giọng, “Này, người ngồi chỗ đó làm gì?”

Lục Thiết Âm quay đầu cười cười với hắn để lộ ra hàm răng trắng bóc. Hắn không chút do dự đáp, “Ban đêm trời rất lạnh, ta ngồi ở đây chắn gió cho người.”

3. Chương 3

Tống Ngọc Thanh nghe lời Lục Thiết Âm nói thì giật cả mình, hai mắt mở to gắt gao nhìn thẳng về hướng bóng lưng người kia. Trong lòng tràn ngập nghi hoặc nan giải, y mở miệng hỏi thêm câu nữa, “Này, có phải đầu óc người bị hỏng mất rồi?”

“Hả?!”

“Đừng quên, ta là giáo chủ Thiên Ma giáo, là tử thù của... lũ nhân sĩ chính phái các người. Ta không những làm nhiều việc ác, giết người không ghê tay, hơn nữa...” Nhếch khóe miệng, y liền thanh cười nhạt, “Còn bắt người nuốt thứ độc phá hủy nội tạng, mục rữa xương cốt.”

Lục Thiết Âm nhẹ cười, hắn nhún vai tựa hồ chẳng hề để ý, “Tổng giáo chủ nói chẳng sai, chỉ là... người nói thiếu một điều rồi.”

“Cái gì?”

Lục Thiết Âm vẫn cười cười, nhưng đầu thì không quay lại, “Người hôm nay bị thương, cần được người ta chăm sóc thật tốt.”

Dứt lời, hắn nhắm mắt tiếp tục thực hiện nhiệm vụ của mình.

Tống Ngọc Thanh cũng ngồi yên chỗ cũ, đợi một lát sau thần trí mới quay trở lại. Cho tới tận giờ, y vẫn chưa từng cảm ơn ân cứu mạng của Lục Thiết Âm, lại còn vừa mắng chửi vừa tùy ý sai khiến hắn. Vậy vì sao hắn lại muốn che chở cho mình?

Y lẩn qua lộn lại suy nghĩ hồi lâu, chốc chốc cười lạnh, chốc chốc nhíu mày nhưng vẫn không thể đoán ra tâm tư Lục Thiết Âm. Cuối cùng, y đành khép hai mắt lại, miệng mơ hồ nói ra hai chữ, “Ngu ngốc.”

Tống Ngọc Thanh tuy trong lòng nghi ngờ nhưng đêm nay lại ngủ được một giấc an ổn hiếm có. Buổi sáng ngày thứ hai y tỉnh lại, sắc trời đã sáng từ lâu.

Lục Thiết Âm rất nghe lời, không cần đợi y ra lệnh đã vội đứng lên ra ngoài tìm mặt nạ.

Tống Ngọc Thanh nhớ tới bộ dạng ngây ngốc của hắn thì bất tri bất giác cười thầm, sau lại thầm mắng mình mấy tiếng. Lúc này, y mới tỉnh tóa vận công tiếp tục chữa thương. Khí huyết của y đã được đã thông rất nhiều, chẳng lâu sau, cảm giác khó chịu trong lồng ngực dần lui bớt, chân khí vận hành cũng không còn trở ngại.

Đáng tiếc, Lục Thiết Âm quay trở lại vào buổi tối vẫn là hai tay không.

Tống Ngọc Thanh dù buồn bực nhưng không ngang ngược như hôm qua nữa. Y chỉ thuận miệng yêu cầu ngày mai Lục Thiết Âm phải tiếp tục tìm kiếm. Lục Thiết Âm tất nhiên chẳng hề dị nghị phản đối. Hắn một bên huyền thuyên mấy lời vô ích, một bên lại nường thở rùng mình bắt được cho kẻ nào đó ăn.

Mấy ngày bắt giặc cứ thế trôi qua.

Lục Thiết Âm vẫn tiếp tục cẩn mẫn nghe lời sai sử của người kia. Hắn chỉ có một khuyết điểm duy nhất là— quá mức dài dòng lời thôi. Chỉ cần rảnh tay một cái, hắn sẽ lập tức thao thao bất tuyệt không dứt.

Hắn kể chuyện hồi nhỏ theo học sư phụ ra sao, đã trải qua những việc không rõ thực hư truyền kì trên phố thế nào.

Thế nhưng khi đêm xuống, lúc hắn bắt đầu nhắc tới sư đệ nhà mình thật sự rất thông minh, thật sự rất đáng yêu hoạt bát thì Tống Ngọc Thanh không thể chịu đựng nổi nữa. Y bắn ra hai mũi châm độc, lạnh lùng quát, “Câm miệng!”

“Tống, Tống giáo chủ?”

“Đêm hôm khuya khoắt, ngươi liệu có muốn ngủ không?! Nếu tinh thần tốt như vậy thì cút ra ngoài tìm mặt nạ cho ta!”

“Bên ngoài tối như hũ nút, làm sao mà tìm được?”

“Ngu gần chết! Ngươi không biết cầm đuốc theo sao?”

Lục Thiết Âm ngăn người giữ cửa quan sát Tống Ngọc Thanh vài lần rồi đột nhiên hỏi, “Tống giáo chủ, vì sao ngươi lại coi trọng cái mặt nạ đó như vậy? Lẽ nào...”

Lời còn chưa nói hết, Tống Ngọc Thanh đã giận tái mặt, sát ý nháy mắt bùng lên trong đôi con ngươi. Y cắn răng cắn lợi hỏi, “Ngươi quản nhiều chuyện thế làm gì? Không cần tính mạng nữa hay sao?”

Khi y nói, bàn tay đã vỗ mạnh vào vách đá. Chỉ một thoáng, đá vụn đã bay tán loạn khắp nơi.

Lục Thiết Âm sợ đến mức rụt lại vài bước, đầu còn dám đối chọi nữa? Hắn lắc đầu thở dài, linh mệnh nhặt cây đuốc trên mặt đất lên rồi bước ra ngoài cửa động.

Tống Ngọc Thanh một mình một người ngồi yên lặng, biểu cảm trên mặt vẫn cứng đờ, quanh thân lại ngập tràn sát khí bén nhọn. Thương thế của y chuyển tốt cực kì nhanh, công lực cũng đã khôi phục được sáu, bảy phần, thế nhưng chẳng hiểu sao, nỗi lòng lại càng ngày càng loạn.

Là bởi vì đã làm mất cái mặt nạ kia sao? Hay là còn có nguyên nhân gì khác? Tỷ như, mỗi ngày y đều phải chịu thứ ma ám xuyên não của một tiểu tử gốc...

Tống Ngọc Thanh đưa tay lên sờ gò má, nhưng trong thoáng chốc, y bỗng nghe được những tiếng bước chân hỗn độn. Ngay sau đó, một nam tử áo đen bước vào trong động. Kẻ kia thờ ơ đảo mắt quan sát rồi mở miệng hỏi, “Này, ngươi có nhìn thấy một kẻ đeo mặt nạ không? Vóc người hắn cũng tương tự ngươi, nhưng trên người lại đang bị thương.”

Tống Ngọc Thanh có chút giật mình. Y không trả lời mà nhếch mép cười cười.

Hắc y nhân nhìn y vài lần rồi bỗng biến sắc thất thanh kêu lên, “Ngươi, ngươi...”

“Sao hả?” Tống Ngọc Thanh nâng mày cười hỏi, “Tướng mạo bốn tọa đáng sợ vậy sao?”

Hắc y nhân lắc đầu, nhưng lại chỉ dám sợ hãi liếc y một cái. Một lúc sau, kẻ đó vội vàng vàng quỳ phục xuống, giọng nói run rẩy, “Thuộc hạ tham kiến giáo chủ.”

“Đứng lên.” Tống Ngọc Thanh đưa tay ngăn cản, “Hiện tại bốn tọa không tiện cử động, ngươi lại đây giúp ta.”

Ánh mắt chợt lóe lên, hắc y nhân cúi đầu đi tới bên người Tống Ngọc Thanh. Tay phải đưa ra đỡ Tống Ngọc Thanh, cùng lúc đó, tay trái dùng chủy thủ đã giấu diếm kĩ lưỡng đâm thẳng vào yết hầu Tống Ngọc Thanh.

Tống Ngọc Thanh đã sớm đoán được chiêu này, cho nên, y chỉ mỉm cười ung dung tránh đi công kích. Y vung tay lên, hai mũi châm độc đã đâm ngay vào sườn tên mặc hắc y, dễ dàng chế ngự kẻ nọ.

“Đến cả bốn tọa mà ngươi cũng dám ám sát, lá gan lớn thật.”

“Giáo chủ tha mạng! Giáo chủ tha mạng!”

Tống Ngọc Thanh vịn tay kẻ kia, sau lớn tiếng hỏi, “Là kẻ nào phái ngươi tới?!”

Hắc y nhân đau đến kêu la oai oái đành phải đáp lại một cách dứt quãng, “Là, là Hữu hộ pháp. Hắc nói ngài đã mất tích lâu như vậy, chắc chắn đã gặp phải cường địch rồi bị trọng thương. Cho nên, hắc ra lệnh cho thuộc hạ lục soát chung quanh, nếu trông thấy ngài thì, thì...”

“Giết không cần hỏi?” Tống Ngọc Thanh cười lạnh, nét mặt dù bình tĩnh, đáy mắt lại ẩn hiện sát khí, “Kể kia rồi cục cũng đã chịu để lộ cái đuôi hồ ly rồi sao? Hắc phải chịu đựng làm thuộc hạ của ta nhiều năm như vậy, tính nhẫn nại thật đúng phi thường.”

“Dạ dạ dạ, Hữu hộ pháp ham muốn ngôi vị giáo chủ đã lâu, chắc chắn đã sớm nảy sinh ý định trong đầu. Thuộc hạ lại bị hắc dùng quyền lực ép buộc không thể làm gì khác, mong giáo chủ thứ tội.”

“Được rồi.” Tống Ngọc Thanh khẽ nhếch môi để lộ một nụ cười thản nhiên, “Vậy bốn tọa sẽ cho người được chết toàn thây.”

Dứt lời, y vung tay định tung một chưởng.

Đúng lúc này, có một bóng người bay vút vào trong hang động. Người kia nắm chặt cổ tay Tống Ngọc Thanh rồi kêu lên, “Thủ hạ lưu tình!”

“Là người?” Tống Ngọc Thanh liếc mắt, ngữ khí lại chẳng lấy gì làm vui vẻ, “Người chẳng đi tìm mặt nạ đi, chạy tới đây xem nào nhiệt làm gì?”

“Ta nghe thấy có âm thanh từ bên này truyền đến, lo lắng người sẽ gặp nguy hiểm, nên... A, không phải! Tống giáo chủ, nếu người này đã cầu xin người tha thứ, người nên thả cho hắc một đường sống đi.”

“Không liên quan tới người.” Tống Ngọc Thanh hừ lạnh, bàn tay tiếp tục hạ xuống.

Lục Thiết Âm thấy y lại dụng lực liền gắt gao cầm lấy tay y không buông.

“Tên gốc này, người muốn chết có phải không!?”

“Ta không thể trở mặt nhìn người lạm sát người vô tội!”

“Có tin ta sẽ giết người ngay lập tức không?!”

“Vậy động thủ đi!”

“Người...!!”

Nhân lúc hai người giằng co, hắc y nhân lập tức thoát khỏi kiềm hãm của Tống Ngọc Thanh. Kẻ đó nhanh nhẹn nhặt lấy chủy thủ rơi trên đất rồi phi về phía này!

4. Chương 4

Tống Ngọc Thanh ngăn cả người. Vì đang bị thương, hành động bất tiện nên y vốn không cách nào né tránh.

May mà Lục Thiết Âm tay nhanh mắt lẹ, chuyển người một cái, không chút do dự đứng chắn trước mặt y. Song song đó, hắc đưa tay lên đỡ, chủy thủ liền cắm phập vào cánh tay.

Hắc y nhân thấy tình thế không ổn, vội vã xoay người bỏ chạy.

Lục Thiết Âm không thèm đuổi theo kẻ kia, cũng chẳng xử lý miệng vết thương trên cánh tay mình. Hắc chỉ vội quay đầu hỏi một người, “Tống giáo chủ, người không sao chứ?”

Tống Ngọc Thanh liếc nhìn vết máu trên cánh tay phải của hắc. Không hề cảm ơn, y còn cố ý lạnh giọng cười giễu cợt, “Đây là kẻ vô tội người nói sao? Hừ, đã thấy hối hận chưa? Đáng đời.”

Lục Thiết Âm cúi đầu suy nghĩ một hồi lại cảm thấy mình đúng thật là lỗ mãng. Hắc đành ngượng ngùng cười cười, thành thành thật thật nói lời xin lỗi. Nhưng ngay sau đó, hắc lại nghiêm mặt, “Nhưng dù đối

phương không phải là người tốt, Tổng giáo chủ cũng không nên lạm sát như vậy. Người giết gã đó là chuyện nhỏ, quan trọng là thân nhân bằng hữu của gã sẽ vì thế mà thương tâm khổ sở. Những chuyện này nên giao cho quan phủ mới là thỏa đáng...”

“Đồ lòng dạ yếu đuối.” Tổng Ngọc Thanh nghe thế liền không chịu nổi, tiếng hừ lạnh cũng theo đó mà thoát ra. Y xoay đầu sang bên cạnh, không thèm để ý đến người kia nữa.

Lục Thiết Âm lại bị mất mặt một lần nữa. Hẳn dù có thuộc loại đông dài đến đâu cũng không thể nói thêm được, cho nên đành phải hậm hực ngồi xuống đất, tự băng bó vết thương.

Một lát sau, Tổng Ngọc Thanh bỗng thay đổi đường nhìn. Y như cười như không liếc mắt nhìn người kia, “Này, hôm nay đã là ngày thứ sáu rồi phải không? Thêm một ngày nữa, kịch độc trên người người sẽ phát tác.”

“À...” Lục Thiết Âm giật mình tỏ vẻ như mình vừa nhớ lại chuyện này, “Ừ nhỉ.”

“Chẳng nhẽ người không sợ chết?”

“Sao có thể như vậy được? Ta tất nhiên là sợ chết. Chết rồi, làm sao ta gặp được tiểu sư đệ nữa?”

“Vậy sao người chẳng có vẻ sợ hãi gì cả?”

Lục Thiết Âm khẽ cười, thần tình lại vô cùng tự nhiên, “Có gì mà phải sợ? Tổng giáo chủ đã nói là làm, người nhất định sẽ cho ta thuốc giải.”

“...”

Tổng Ngọc Thanh ghen lời chẳng biết đáp lại sao mới đúng. Y vốn muốn lấy chuyện độc được ra hù dọa Lục Thiết Âm một phen, nhưng y lại quên mất đối phương là một tên gốc chẳng chút tâm cơ. Nhíu mày, chuyển mắt, y lại một lần nữa bật cười, “Không sai, bổn tọa đã đồng ý đưa người thuốc giải, tất nhiên sẽ không nuốt lời.”

Nói xong, y lấy từ trong ngực ra hai viên thuốc một đen một trắng đưa cho Lục Thiết Âm.

“Cầm lấy.”

“Cảm ơn.”

Lục Thiết Âm không hề nghi ngờ y, vừa mới nhận lấy hai viên thuốc đã lập tức nhét vào miệng.

Tổng Ngọc Thanh nhìn thấy thế lại không khỏi ha ha cười.

“Tổng giáo chủ cười cái gì?”

“Không. Người nhớ bảy ngày sau lại đến chỗ ta lấy thuốc giải.”

“Hả? Chẳng phải là ta vừa mới ăn rồi đấy sao?”

“Đúng thế.” Tổng Ngọc Thanh gật đầu, khoe miệng cong cong, mắt cười híp lại, “Viên màu trắng là thuốc giải, còn viên màu đen kia... vẫn là Thất tình hủ cốt đan.”

“Người...!” Lục Thiết Âm trợn to hai mắt nhìn, lúc này mới nhận ra mình bị lừa gạt. Hắn không khỏi nắm hai tay lại, cắn răng nói, “Người lúc đầu đâu có nói như vậy!”

“Lúc đó ta đã nói nếu người hoàn thành cho ta một việc, ta sẽ cho người thuốc giải. Nhưng kết quả thì sao? Người đã tìm được mặt nạ của ta chưa?”

“... Chưa.”

“Vậy nên lần này người lại làm thêm cho ta một việc.”

“Lần này lại làm cái gì?”

“Hành tung của ta đã bại lộ, cừu gia sẽ đến gõ cửa nhà bất cứ lúc nào. Ta không thể tiếp tục ở trong sơn động này nữa. Thừa dịp trời còn chưa sáng, người công ta rời khỏi chỗ này.”

“Hử, ta là chân sai vật sao?”

“Sao hả?” Tống Ngọc Thanh liếc mắt, độc châm trong tay lại như ẩn như hiện, “Người có ý kiến gì sao?”

“Tất nhiên là không.” Lục Thiết Âm nghiêng người về phía trước giúp đỡ Tống Ngọc Thanh đứng từ dưới đất lên. Hắn cười nói, “Kỳ thực dù ta có không trúng độc, ta cũng tuyệt không bỏ người lại một mình. Tống giáo chủ căn bản không cần phải hao công phí sức như vậy.”

Lời người kia nói chứa đầy chân thành, Tống Ngọc Thanh lại không buồn để ý. Y vẫn duy trì trên gương mặt một nụ cười lạnh nhạt.

Lục Thiết Âm thấy vậy cũng chỉ đành cười khở. Chợt nhớ tới một sự kiện, hắn hỏi, “Tống giáo chủ, vậy còn mặt nạ của người thì sao? Không tìm nữa à?”

Tống Ngọc Thanh vốn đang nín vào cánh tay Lục Thiết Âm, lúc này toàn thân lại như cứng đờ, một lát sau cũng không nói được lời nào. Sắc mặt y tái nhợt, chân mày nhíu chặt, một đôi mắt lại thâm trầm tựa như ẩn chứa nỗi ưu buồn vô hạn. Hồi lâu sau, y mới thở một hơi thật dài, mấy chữ nói ra lại vô cùng chật vật, “Thôi vậy, mất thì đành mất.”

Lục Thiết Âm thấy bộ dạng y lúc này thì lại có chút động lòng. Hắn lấp ba lấp bắp tìm lời an ủi, “Kỳ thực... lúc không đeo mặt nạ trông người còn đẹp hơn nhiều...”

Tống Ngọc Thanh lúc đầu ngẩn người, sau lại đành mặt trừng mắt nhìn người kia.

Lục Thiết Âm cho rằng y còn chưa tin mình, vội dùng giọng điệu vô cùng chắc chắn bổ sung, “Thật mà!”

Tống Ngọc Thanh không những không thấy cảm kích, còn vươn tay tung một chưởng. Dùng vẻ mặt lạnh tựa băng, y hung tợn mắng, “Lắm miệng!”

“...”

“Người ngây ra đó làm gì? Còn không mau tới công ta?”

“... Ừ.”

Sau khi bị trúng một chưởng, Lục Thiết Âm quả nhiên không dám nói năng lung tung nữa. Hắn công người kia trên lưng, đi từng bước một ra khỏi động.

Hắn nhớ lại mấy ngày gặp gỡ này, nhớ tới Tống Ngọc Thanh thay đổi thất thường, tính tình vô lý, thì lại thấy có chút đỡ khốc đỡ cười. Chẳng biết năm nay mình phạm vào điều gì kiêng kỵ mà lại gặp phải một ma tinh như thế.

Trời sinh hắn vốn không phải kẻ thù dai, lúc trước dù tức giận Tống Ngọc Thanh lừa gạt nhưng lại đã nhanh chóng quên mất. Hắn vừa đi vừa ư hử theo vài giai điệu.

“Thật ồn ào. Người không thể im lặng một chút sao?” Tống Ngọc Thanh đang nằm sấp trên lưng hắn vịn phần không kiên nhẫn mắng, “Chúng ta đang chạy trốn chứ không phải du sơn ngoạn thủy!”

Lục Thiết Âm vội ngậm miệng, lúc sau lại thận trọng hỏi, “Tống giáo chủ, những kẻ truy sát người là ai?”

“Thủ hạ của ta.”

“Hả? Tại sao?”

“Đối với người tà phái, võ công chính là thứ quyết định tất cả, quyết định xem ai mới là người mạnh nhất. Kẻ nào muốn cướp vị trí giáo chủ, nhất định kẻ đó sẽ phải giết ta. Bằng hữu hay thuộc hạ rồi cũng có lúc trở thành địch nhân.”

“Đến cả người thân cận nhất cũng không thể tin tưởng, vậy chẳng phải là đáng buồn sao?”

“Người thì biết gì?” Tống Ngọc Thanh hừ một tiếng. Hai mắt nhìn thẳng về phía trước, y nhẹ giọng, “Nếu tùy tiện tin tưởng người khác, ta sớm muộn gì cũng sẽ chết.”

5. Chương 5

Khi nói chuyện, giọng điệu y tuy bình thường nhưng tiếng nói lại khàn khàn trầm thấp, tựa như cát giấu cả một miền lẻ loi cô độc.

Lục Thiết Âm nghe thấy thanh âm ấy thì động lòng. Hắn nhịn không được quay đầu lại nhìn vài lần, kết quả vừa mới quay sang đã bị người kia trừng mắt cho lập tức quay đầu trở lại.

“Nhìn gì?” Tống Ngọc Thanh nhắc chân đá một cái vào Lục Thiết Âm, cất giọng lạnh lùng quát, “Còn không mau chạy đi!”

“... Được.”

Dưới uy hiếp bạo lực, Lục Thiết Âm đành phải thu hồi thần trí, chân cố gắng bước nhanh hơn. Nhưng lúc này sắc trời còn tối, trên lưng còn thêm một người, đường núi lại gập ghềnh, hắn không tránh khỏi có chút khó khăn. Đi hơn nửa canh giờ, hắn bị trượt chân, cả người liền ngã về phía trước.

Tống Ngọc Thanh thấy tình thế không ổn liền vỗ một cái vào đầu vai Lục Thiết Âm, nương lực đạo này xoay một vòng ở giữa không trung rồi vũng vàng đáp xuống mặt đất, không chút tổn thương.

Lục Thiết Âm lại “phịch” một cái ngã xuống khiến cho cả thân lấm đầy bụi đất, thoát trông vô cùng chật vật.

Tống Ngọc Thanh ở bên cạnh nhìn thấy thế thì phì cười, “Người đang làm trò gì thế? Lớn như vậy, ngay cả đường cũng đi không vững sao?”

Lần này, Lục Thiết Âm nghe thấy lời châm chọc khiêu khích vậy mà lại không hề tức giận. Hắn chỉ đưa tay lau đi bụi bẩn trên mặt, miệng lại cười ha ha, “Ngại quá, vừa rồi có khiến người ngã không?”

“Người làm ta bị thương mà còn có thể sống đến tận giờ sao?” Tống Ngọc Thanh nhú mày cười nhạt, “Người mà là thủ hạ của ta thì đã sớm chết trăm ngàn lần.”

Lục Thiết Âm gật đầu bò dậy, lại thành thành thật thật trả lời, “Không sai, ta vốn là kẻ tay chân vụng về chẳng làm gì ra hồn.”

Tống Ngọc Thanh nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch của hắn cũng không thể nổi giận được nữa. Y chỉ nghiêng đầu nói, “Ta đói bụng rồi.”

“A, vậy ta sẽ đi kiếm gì đó ăn.” Lục Thiết Âm mấy ngày nay bị sai khiến đã quen, chẳng cần người kia mở miệng đã lập tức xoay người bước vào rừng cây. Vừa mới đi chưa bao xa, hắn đã quay trở lại, trong tay là một con chim còn chưa đủ lông đủ cánh.

Tống Ngọc Thanh ngẩn người hỏi, “Con chim này...”

“Là ta nhặt được ở ven đường.” Dừng lại một chút, hắn thận trọng nói, “Nhưng nó lại còn nhỏ quá, hương vị chắc cũng không ngon. Tống giáo chủ, chúng ta kiếm cái khác ăn nhé?”

“Người nghĩ ta là ai? Kể suốt ngày chỉ biết đến ăn thôi sao?” Tống Ngọc Thanh trợn mắt, ngữ khí nghe chẳng vui vẻ chút nào. Y vươn tay phải nhẹ vuốt chú chim non còn đang nằm trong lòng bàn tay Lục Thiết Âm, giọng nói trầm trầm, “Người nhặt được con chim này, nhưng xem ra vận số của nó vẫn thật may mắn, thả nó đi đi.”

Khi nói chuyện, khóe miệng y cong cong, gương mặt cũng vì tươi cười mà giãn ra không ít.

Lục Thiết Âm lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt y ôn hòa như vậy, không khỏi ngẩn ngơ. Một lúc lâu sau hắn mới phục hồi tinh thần, nhỏ giọng lẩm bẩm, “Người lúc giết người cũng không thèm chớp mắt một cái, tại sao bây giờ lại...”

“Thú vật còn hữu tình hơn con người nhiều. Nếu không cần thiết, việc gì phải sát sinh.” Dáng vẻ tươi cười lúc này thu lại, y trầm giọng, “Người nhìn ta chằm chằm như vậy làm gì? Không phục sao?”

“Tất nhiên là không.” Lục Thiết Âm vội vàng rời mắt. Lui vài bước rồi bỗng nhún người một cái phi lên cao, hần bay lên tận ngọn cây của đại thụ ven đường, sau đó vươn tay phải thả lại chim non vào tổ. Quay đầu, hần khẽ cười một cái.

Lúc đó cũng là lúc trời vừa hừng sáng. Ánh mặt trời viền theo gò má nghiêng nghiêng, phác họa ra dung nhan như ngọc, phản chiếu ra đôi mắt động nhân.

Tống Ngọc Thanh ngẩng đầu nhìn lên, vừa khi chạm phải ánh mắt của người kia, y chợt cảm thấy như trước mắt nhoáng lên, có gì đó mông lung mê đắm. Chỉ đến khi Lục Thiết Âm nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất mới chợt bừng tỉnh, y cúi đầu ho khan vài tiếng, “Khinh công thật đẹp mắt.”

Lục Thiết Âm khuôn mặt ửng hồng, cúi đầu cười cười rồi ngượng ngùng đáp, “Thứ công phu tầm thường này, làm sao có thể lọt vào mắt Tống giáo chủ? Sư đệ ta võ công lợi hại hơn nhiều. Tiếc rằng y một lòng báo thù, chỉ biết quan tâm những điều trước mắt, khiến kinh mạch nghịch hành...”

Vừa mở máy hát, hần đã khen ngợi sư đệ mình đến thao thao bất tuyệt. Vừa nói, ngàn vạn nhu tình đã hiển hiện ra trên nét mặt.

Tống Ngọc Thanh lắng lắng nghe, nghĩ đến thiếu niên đã chết dưới kiếm mình kia lại thấy ngực dường như nhói lên một cái, nôn nóng phiền muộn không nói nên lời. Vì vậy, y cau mày, phẩy tay lạnh lùng cắt đứt lời hần nói, “Đủ rồi, bao giờ ngươi mới định đi tìm đồ ăn đây? Định khiến ta chết đói sao?”

“A, xin lỗi, ta đi ngay đây.”

Dứt lời, hần liền xoay người rời đi.

Đáng tiếc, lần này, Lục Thiết Âm không được may mắn lắm. Đi vòng vo trong rừng nửa ngày cũng chẳng tìm được con thú nào, cuối cùng, hần đành phải hái vài loại quả dại về ăn cho đỡ đói. Tâm tình vốn đã không tốt, Tống Ngọc Thanh nhân cơ hội này mắng hần một trận tể tát rồi mới chịu đi tiếp.

Không lâu sau, hai người đã ra khỏi rừng cây. Để tránh bị truy sát, hai người luôn chọn những con đường nhỏ hẻo lánh để đi, đợi đến khi sắc trời mờ mịt mới dám tìm một nơi nghỉ lại.

Tống Ngọc Thanh vốn bị thương chưa khỏi hẳn, lại bị quãng đường gồ ghề xóc nảy hành hạ, thương thế chuyển xấu vài phần. Chân khí trong người hỗn loạn, đêm nay ngủ, y bị bóng đè.

Đầu tiên, y mơ thấy Lục Thiết Âm cầm lợi kiếm xông lên phía trước, mắt hần tràn ngập tơ máu, miệng lại không ngừng thét to muốn thay sư đệ báo thù. Ngay sau đó, y lại mơ thấy mặt đất phủ đầy máu tươi, có một hắc ảnh bay lên từ trong huyết vụ, mặt nạ đeo trên mặt trông dữ tợn như ma quỷ.

Y kinh ngạc liêu lĩnh chạy tới, tưởng chừng đã nắm được cánh tay kẻ ấy, cầu xin kẻ ấy dừng rời đi nữa, thế nhưng kết quả y lại chỉ bổ nhào vào một vùng trống rỗng. Hắc ám thâm trầm tràn ngập, cả bàn tay đều là máu đỏ, y khóc không ra nước mắt.

“Nghiêm thúc thúc—“

Tống Ngọc Thanh thét to một tiếng rồi mới mở hô hấp nhai giật mình bừng tỉnh từ trong mộng. Theo thói quen đưa tay lên chạm vào gò má, y lại chợt nhớ tới chiếc mặt nạ đã mất kia. Ngoại trừ hồi ức thuở trước, giờ đây, cái gì cũng không còn.

Đã bao lâu rồi không còn nghĩ đến người ấy? Nếu như trong mộng có thể khiến y gặp gỡ, y tình nguyện mãi bị cầm tù trong đó, vĩnh viễn không tỉnh lại. Nhưng mà, tất cả lại chỉ là hy vọng xa vời. Y vô luận có cố gắng thế nào, cũng không thể thay thế được vị trí của một người.

Mặt nạ cũng tốt, hồi ức cũng được, vốn nên sớm quên đi. Chỉ là, chỗ trống trong lòng kia, phải làm thế nào mới có thể lấp đầy?

6. Chương 6

Bốn bề tĩnh mịch đến mức đáng sợ.

Tống Ngọc Thanh gương dậy, nhìn hắc ám bủa vây xung quanh, trong lòng dâng lên từng đợt sợ hãi.

Càng muốn quên, lại càng dễ nhớ. Trong đầu y không ngừng hiện lên rất nhiều hình ảnh, vô luận là trước đây hạnh phúc ra sao, kết cục kia vẫn là vô phương tránh khỏi.

Chính mắt y nhìn thấy người ấy từng bước một tiến tới tử vong, chính tay y thiêu thân xác người ấy thành tro bụi, y... Đối mặt với số phận, dường như vĩnh viễn bất lực.

Đau đớn thấu xương lan tràn từ đáy lòng, ngón tay y run rẩy, khắp người lại lạnh lẽo.

Tống Ngọc Thanh cả kinh. Y chợt nhận ra bản thân đã bước vào hiểm cảnh. Chân khí toàn thân hỗn loạn, kinh mạch nghịch hành, rõ ràng là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.

Tống Ngọc Thanh vội vã hít sâu một hơi, cố gắng khiến mình bình tĩnh lại; dồn khí xuống đan điền, y tận lực dẫn thông những huyết đạo đang bị tắc nghẽn. Nhưng có lẽ nguyên nhân là bởi tâm thần không yên, chân khí trong cơ thể càng đi càng tán loạn, cơ thể cũng theo đó lúc lạnh lúc nóng, lòng bàn tay không ngừng chảy mồ hôi. Chốc sau, y phun ra một ngụm máu tươi, không còn lấy đâu ra khí lực tự trị liệu nữa.

Tống Ngọc Thanh thầm kêu khổ trong lòng. Y biết mình đã tiến tới hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Nếu cưỡng chế dẫn thông kinh mạch, tính mạng tất sẽ gặp nguy hiểm; nếu bỏ qua, võ công hiển nhiên sẽ bị phế bỏ hoàn toàn.

Khi vẫn còn đang cân nhắc do dự, y bỗng cảm thấy có một bàn tay đặt lên lưng mình, sau đó, nhiệt lưu cuộn cuộn không ngừng truyền tới.

Y kinh hãi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lục Thiết Âm không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào đang dùng chính nội lực giúp y dẫn thông huyết đạo, ổn định chân khí.

Tống Ngọc Thanh quả thực kinh ngạc vạn phần. Phải biết rằng, đối với người tập võ, tẩu hỏa nhập ma chính là hoàn cảnh hung hiểm nhất. Nếu để người công lực không đủ tùy tiện giúp đỡ, khả năng mất mạng là rất lớn. Nhưng lúc này tình thế cấp bách, tuy rằng kinh ngạc, y cũng chỉ còn cách trấn định tâm thần, hít mạnh một hơi, tiếp tục vận công.

Dưới sự giúp đỡ của Lục Thiết Âm, tình trạng Tống Ngọc Thanh cuối cùng cũng ổn định hơn rất nhiều. Thuận lợi vượt qua cửa ải hiểm yếu nhất kia, y kinh mạch thông suốt, chân khí cũng vận hành suôn sẻ không còn trở ngại.

Thế nhưng một màn vất vả lẫn qua lộn lại kia lại khiến khí lực của cả hai tiêu hao hết. Vừa mới buông tay thả lỏng, hai người lập tức ngã lún xuống đất không thể động dậy được nữa.

Lục Thiết Âm phì phò thở gấp. Cả người đều đau đớn không ngớt, hắc lại vẫn cười ha ha vài tiếng, “Tống giáo chủ, người không sao chứ?”

“Ai bảo người xen vào việc của người khác?” Tống Ngọc Thanh dù nhắm mắt nhưng vẫn hung tợn trách mắng, “Người có hiểu vừa nãy nguy hiểm biết bao nhiêu không!? Không ngờ người ngu ngốc đến mức muốn chết theo ta!”

Lục Thiết Âm không trả lời, chỉ mở to hai mắt nhìn thẳng vào y.

Tống Ngọc Thanh ngẩn người phát hiện lời vừa nói ra không được thỏa đáng. Y vội sửa lời, “Ta, ta chỉ chê người nhiều chuyện, cũng không phải là quan tâm đến sống chết của người, người ngàn vạn lần đừng có hiểu lầm...”

Nói đi nói lại, lại nói đến mức chính y cũng cảm thấy lý do này quá mức miễn cưỡng, ai ngờ Lục Thiết Âm thế mà cũng tin. Hắc gật đầu nói, “Không sai, võ công của Tống giáo chủ cao thâm như vậy, đúng là không cần đến ta trợ giúp.”

Ngừng một chút, hắc lại tươi cười xán lạn tiếp lời, “Tiếc là ta vừa thấy người gặp hoàn cảnh nguy hiểm, còn chưa kịp nghĩ đến những vấn đề khác, tay chân đã tự tiện hành động.”

Hắn vừa nói vừa đưa tay lên gãi gãi mặt biểu lộ vẻ ngại ngùng.

Tổng Ngọc Thanh thấy toàn thân mình rung động, trái tim lại “thình thịch” nhảy loạn lên. Trong nhất thời thiên ngôn vạn ngữ lại không cách nào diễn tả cảm xúc lúc này. Nhớ tới đủ mọi thứ chuyện đã trải qua trong mấy ngày nay, trong lòng y vừa hoang mang lại vừa mờ mịt. Y không biết Lục Thiết Âm vì sao liều mạng cứu mình, lại càng không hiểu vì sao bản thân mình phải quan tâm đến sinh tử của cái tên ngốc đó.

Y càng nghĩ lại càng thấy mù mờ không rõ. Y nghĩ đến mức chân mày nhíu chặt, gương mặt cũng trở nên nhăn nhó.

Lục Thiết Âm ở bên cạnh thấy thế lại tưởng y sắp trở mặt phát điên. Hắn vội hỏi, “Tổng giáo chủ, có phải là người đã đói bụng rồi hay không?”

Tổng Ngọc Thanh nghe thấy lời này thì quả nhiên nổi giận quát lớn, “Từ sáng đến tối lúc nào cũng chỉ biết ăn ăn ăn, người nghĩ người đang nuôi lợn sao? Ta không đói!”

Ai biết được, lời vừa dứt, bụng liền vang lên những tiếng kì quái.

Hóa ra cả ngày nay y mới chỉ ăn có mấy thứ quả dại, tối lại bị tẩu hỏa nhập ma hành hạ đến tận nửa đêm, bụng đã sớm đói meo, chỉ là y không cảm thấy.

Tổng Ngọc Thanh chưa bao giờ mất mặt đến như vậy. Y ghen hòng đến một lúc sau cũng không nói nên lời.

Lục Thiết Âm há to miệng kinh ngạc nhìn trộm y rồi sau mới thấp giọng nói, “Tổng giáo chủ, mặt người...”

“Làm sao?”

“... Đỏ.”

Tổng Ngọc Thanh ngẩn người, quả nhiên cảm thấy hai má mình mơ hồ nóng lên. Y nhất thời nộ khí bùng bùng, vung tay một cái bắn ra châm độc, từng chữ từng chữ một nói, “Người.hoa.mắt.rồi.”

Lục Thiết Âm vừa mới khôi phục được một ít khí lực liền vội vàng lách mình né tránh. Hắn cố gắng lão đảo đứng dậy, miệng nói, “Đúng đúng đúng, là ta đói sắp chết rồi nên mới không cẩn thận nhìn nhầm. Thôi thì, trước tiên cứ đi tìm cái gì đó ăn được đã.”

Hắn dù rằng đã kiệt lực kìm nén, người ta lại vẫn nghe thấy tiếng cười trong giọng nói.

Tổng Ngọc Thanh nghe thấy cái giọng ấy, đang định chửi ầm lên thêm vài câu nữa lại thấy thân hình Lục Thiết Âm nặng nề ngã xuống mặt đất. Bởi vì lúc này cứu người đã dùng hết khí lực nên hiện tại, dù hắn có gắng gượng đứng lên được, hai chân lại vẫn còn mềm nhũn.

Lục Thiết Âm thế mà không chút oán hận. Hắn chỉ quay đầu về phía Tổng Ngọc Thanh phất phất tay cười, “Chờ ta trở lại nhé.”

Dứt lời, người kia lại tiếp tục đứng lên đi về phía trước.

Tổng Ngọc Thanh nhìn thấy bóng dáng hắn nghiêng ngả lão đảo vậy vừa bực mình lại vừa buồn cười. Hai tay nắm chặt từ từ thả lỏng, cuối cùng khước miệng cong lên, y không tự giác để lộ ra một nụ cười.

Không lâu sau, Lục Thiết Âm bắt được một con rắn trở về.

Tổng Ngọc Thanh vội thu hồi vẻ mặt tươi cười, lại giả vờ trừng mắt lộ vẻ đặng đặng sát khí. Lục Thiết Âm nhìn thấy vậy cũng không sợ hãi. Hắn tự mình nhóm lửa nướng đồ, lại vừa cười vừa khuyên y nên ăn nhiều một chút.

Lúc vừa ăn xong, Tổng Ngọc Thanh ngẩng đầu nhìn sắc trời thấy vẫn còn sớm, liền dứt khoát nằm lại trên mặt đất định ngủ tiếp. Lục Thiết Âm thì chống cằm ngồi một bên tiếp tục lăm bằm, “Tiếc rằng nơi này là vùng hoang dã không tìm được nguyên liệu nấu ăn, nếu không, con rắn ấy nướng lên sẽ càng thêm ngon miệng.”

“Ồn muốn chết!”

Tống Ngọc Thanh trở mình tức giận mắng người, nhưng chẳng biết tại sao, y lại nhắm mắt chìm vào giấc ngủ say trong tiếng lải nhải quen thuộc ấy.

7. Chương 7

Sáng hôm sau, Lục Thiết Âm lại cõng Tống Ngọc Thanh trên lưng tiếp tục hành trình. Hai người đi đường rừng rậm hẻo lánh mấy ngày nay, sau khi xác định không còn truy binh nữa, cả hai mới mua một chiếc xe ngựa đi về hướng tây.

Lục Thiết Âm nhưng nhớ sự đệ nên vốn không muốn rời Lâm An, nhưng hắn cũng lo lắng cho Tống Ngọc Thanh một thân một mình, cứ do do dự dự, cuối cùng, hắn lựa chọn lên đường.

Tống Ngọc Thanh không thèm để ý đến những suy tư này của hắn. Dọc theo đường đi, y vẫn tùy ý sai khiến, vừa có gì không vừa ý là bắt đầu sử dụng độc châm dày vò Lục Thiết Âm.

Thời gian qua rất mau.

Một tháng đã trôi đi từ lúc nào không hay.

Tống Ngọc Thanh tính tình kiêu ngạo, chân phải vừa mới khỏi liền không chịu ngồi xe ngựa nữa. Y khẳng khái muốn tự mình đi bộ, Lục Thiết Âm không còn cách nào khác đành phải tèo đèo lội suối cùng.

Một ngày nọ, sắc trời đã tối, hai người đi đường một ngày vẫn không thể nào tìm được lối ra, đành chấp nhận tìm nơi ở tạm giữa vùng hoang vu. Lục Thiết Âm kinh nghiệm phong phú, chỉ một lát sau đã nhóm được lửa. Ngồi kề bên Tống Ngọc Thanh, hắn lại theo lệ thường bắt đầu lải nhải, “Tống giáo chủ, chúng ta đã đi được hơn một tháng rồi phải không?”

“Ừ.”

“Chẳng biết bao giờ mới tới tổng đàn Thiên Ma giáo?”

“Nhanh thôi.”

“Nội thương của ngươi đã sớm khỏi, vết thương ở chân cũng gần như bình thường, đợi đến khi ta và ngươi về đến Thiên Ma giáo là mọi chuyện đã có thể kết thúc rồi nhỉ?” Lục Thiết Âm hai tay chống cằm, khuôn mặt lại lộ vẻ tươi cười, “Chẳng bao lâu nữa, ta có thể quay lại Lâm An.”

Nghe vậy, sắc mặt Tống Ngọc Thanh hơi sầm xuống. Y liếc xéo mắt nhìn hắn, nói lạnh lùng, “Ngươi có vẻ rất vui sướng nhỉ?”

Lục Thiết Âm gật đầu, không chút nghĩ ngợi đã bật thốt lên, “Đương nhiên rồi. Ta vô có mất tích lâu như vậy, không biết bây giờ sự đệ thế nào rồi? Y xưa nay vốn rất ham chơi, chỉ mong y không gây nên phiền toái gì.”

“Đủ rồi!” Tống Ngọc Thanh nhíu nhíu mày, ánh mắt toát vẻ lạnh lùng, “Một ngày không đề cập đến sự đệ ngươi sẽ chết sao? Câm miệng cho ta!”

“...”

Vốn đã thành thói quen Tống Ngọc Thanh hỉ nộ thất thường, hắn tuy ngạc nhiên vì y tự nhiên nổi giận nhưng cũng thức thời không nói nữa. Lấy từ trong lồng ngực ra một khối ngọc thạch cùng một con dao, hắn hết sức chăm chú điêu khắc.

Nhất thời im lặng.

Tống Ngọc Thanh tuy bắt Lục Thiết Âm ngậm miệng, nhưng tới khi không nghe được thanh âm của hắn nữa thì lại thấy không quen. Chần chờ một lát, cuối cùng, y không nhịn được mở miệng hỏi, “Này, ngươi đang làm gì vậy?”

“Khắc thổ.” Giơ giơ khối ngọc trong tay, hần cười.

“Thỏ? Vì sao? Sáng sớm mai ăn thịt thỏ nướng à?”

“Phì...”

“Người cười cái gì?”

“Không.” Lục Thiết Âm ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tống Ngọc Thanh, vừa cười vừa nói, “Tổng giáo chủ này, cái người cả ngày chỉ biết đến ăn hình như phải là người mới đúng?”

“Muốn chết à!” Tống Ngọc Thanh biến sắc, vung tay lên tung một chưởng.

Lục Thiết Âm tránh được trong đường tơ kẽ tóc. Hần vẫn cười không ngừng, “Ồi, tại sao người lại tức giận? Ta không nói nữa là được chứ gì?”

“Sau này còn dám nói bậy, ta nhất định sẽ lấy mạng người.”

“Được được được.”

“Ta hỏi người, vì sao người lại khắc thổ?”

“Bởi vì...” Lục Thiết Âm cúi đầu nhìn ngọc thạch nằm trong lòng bàn tay, gương mặt chậm rãi đỏ lên, giọng nói lại dịu dàng như nước, “Lần đầu gặp mặt tiểu sư đệ, ta thấy y đang ôm một con thỏ trong lòng. Ta còn nhớ rõ lúc đó y mới chỉ bảy tuổi, thân thể vừa gầy lại vừa nhỏ, đôi mắt sáng đen láy, thực vô cùng đáng yêu...”

Hần vừa mới nói đã không tự chủ được đắm chìm trong hồi ức. Con người đen bóng như có hàng triệu ánh sao lấp lánh, lộ rõ vẻ trù mền.

Tống Ngọc Thanh trông thấy thế, trong ngực liền khó chịu. Lòng y bỗng dâng lên một cơn giận không giải thích nổi. Y vốn đã ghét tên sư đệ của Lục Thiết Âm, giờ lại phải nghe hần nhắc tới mỗi ngày, y càng hận đến nghiến răng nghiến lợi. Cho dù biết rằng kẻ đó đã chết, y vẫn muốn đâm trên người kẻ đó một nhát nữa.

Bực bội một hồi, nét mặt Tống Ngọc Thanh vẫn là lạnh lùng băng giá. Y lạnh lạnh hỏi, “Nói vậy, con thỏ này là người khắc cho sư đệ sao?”

“Phải.”

“Tiếc rằng.” Tống Ngọc Thanh khẽ nhếch mép nói một câu tưởng chừng như thờ ơ vô cảm, “Dù người có một lòng chỉ nghĩ tới y, trong lòng y chưa chắc lại đã có người.”

Tuy thần sắc buồn bã nhưng Lục Thiết Âm vẫn cười cười nói, “Có sao đâu? Ta chỉ cần được ở bên sư đệ là đã đủ rồi. Về phần trong lòng y có ta hay không... cũng đâu quan trọng...”

Tống Ngọc Thanh nghe vậy dường như cảm thấy hai bên thái dương mình giật giật đau đớn, tức giận trong lòng cũng theo đó mà tăng lên. Biểu cảm chẳng hề thay đổi, y thậm chí còn giãn mặt ra cười, “Nhìn không ra người lại còn là một đại tình thánh.”

“Tổng giáo chủ, người đừng giễu cợt ta...” Mặt Lục Thiết Âm càng ngày càng đỏ, y lắp bắp giải thích, “Ta, ta...”

Tống Ngọc Thanh cố nén giận, cười lạnh, “Con thỏ người khắc trông xinh đẹp quá, cho ta xem một chút đi?”

“Được.” Lục Thiết Âm không hề nghi ngờ đưa khối ngọc trong tay cho y.

Tống Ngọc Thanh chỉ thưởng thức khối ngọc đã thành hình con thỏ trong tay trong chớp lát. Con người lộ hân ý mơ hồ, y khen, “Thật khéo tay.”

“Tổng giáo chủ quá khen. Nếu người thích, lần sau ta cũng sẽ khắc cho người một con.”

“Được.” Tống Ngọc Thanh chớp mắt cười thần nhiên. Sau đó, y vươn tay, ném thẳng khối ngọc xuống con suối cách đó không xa.

“A!”

Lục Thiết Âm có nằm mơ cũng không ngờ lại xảy ra tình huống như vậy. Hắn lập tức trợn mắt há mồm, giật mình chết lặng ngay tại chỗ. Đợi đến khi hắn tỉnh lại vội chạy đến bờ suối, chỉ có thể nhìn thấy nước chảy ào ào, còn đâu bóng dáng khối ngọc kia?

Hồi lâu sau, hắn xoay người, dùng vẻ mặt cứng đờ ngơ ngác hỏi, “Tổng giáo chủ, vì sao người...”

Tổng Ngọc Thanh biểu cảm không thay đổi hừ một tiếng, không thèm trả lời.

Thực tế là, y cũng không thể tìm ra nổi lý do thích đáng cho hành động của mình. Chỉ là khi nhìn thấy vẻ mặt si tình khó dứt của Lục Thiết Âm, trong lòng y liền tức giận sôi trào; chờ đến lúc phục hồi tinh thần, y đã làm cái chuyện ngu xuẩn ấu trĩ đó mất rồi.

Rốt cục thì vì sao nổi giận?

Vì sao vừa nghe thấy Lục Thiết Âm nhắc đến tên sư đệ kia, y liền cảm thấy nóng nảy phiền lòng khôn nguôi?

Tổng Ngọc Thanh suy đi nghĩ lại nhưng vẫn không thể nào giải thích được. Rốt cục, y chẳng thèm suy nghĩ thêm gì nữa, chỉ lạnh lùng đáp lại một câu, “Ai bảo người cười vui vẻ như vậy làm gì? Nhìn thật đáng ghét.”

8. Chương 8

Vì hoàn toàn không rõ những suy tư trong lòng Tổng Ngọc Thanh, Lục Thiết Âm chỉ cảm thấy nam tử trước mặt quả thật là kẻ hết sức vô lý. Hắn bực mình không chịu nổi nữa liền tức giận nói, “Tổng giáo chủ đừng khinh người quá đáng!”

Cười nhạt mấy tiếng, Tổng Ngọc Thanh chậm rãi đứng dậy từng bước một bước tới trước mặt Lục Thiết Âm, nhíu mày nói, “Ta nhìn người không vừa mắt đấy, thế thì sao? Hừ, có bản lĩnh thì tới giết ta đi.”

“Người...!” Lục Thiết Âm nghe y khiêu khích quả thật có chút xung động, tay cũng nhất thời vung lên.

Sát ý trong đôi con ngươi Tổng Ngọc Thanh hiển hiện, y cười ha ha vài tiếng, không chút lưu tình phá giải chưởng phong vừa tới. Công lực của y vốn ở trên Lục Thiết Âm, hơn nữa, y còn có kinh nghiệm chiến đấu phong phú nên gần như chẳng cần phí chút sức lực nào, y đã khống chế được người kia.

“Lá gan người thật lớn, muốn chết như vậy sao?” Tổng Ngọc Thanh một tay bẻ quặt cánh tay Lục Thiết Âm, một tay lại chậm rãi bóp cổ hắn. Y lạnh lùng, “Dù sao thương thế của ta cũng đã khỏi hẳn, giữ lại một kẻ ngu ngốc như người cũng chẳng còn tác dụng gì. Vậy, ta sẽ thành toàn cho người.”

Miệng dù nói vậy nhưng tay không hề dụng lực, y chỉ cười như không cười nhìn người kia, chờ hắn mở mồm cầu xin tha thứ. Vậy mà không ngờ hôm nay Lục Thiết Âm không chút nào sợ hãi, chỉ mở to hai mắt lẳng lặng nhìn y.

Hai người giằng co một lúc, cuối cùng lại là Tổng Ngọc Thanh thua trước. Y nhẹ giọng nói, “Nếu giờ người cầu xin ta tha mạng, ta sẽ để lại cho người một con đường sống.”

“...” Lục Thiết Âm khẽ nhếch môi, vẫn giữ yên lặng.

“Người thật không sợ chết sao?”

“...” Chớp mắt một cái, hắn vẫn như trước không nói lời nào.

“Ngu ngốc!” Tổng Ngọc Thanh không biết thế nào lại nổi giận. Y nghiêng rằng nghiêng lợi tròng mắt nhìn hắn, ngón tay lại từ từ khép chặt.

Đến tận lúc này, Lục Thiết Âm mới mở miệng khẽ gọi, “Tổng giáo chủ.”

“Sao hả?” Thanh âm Tống Ngọc Thanh như thổi phào nhẹ nhõm. Y vội triệt lực, hỏi, “Cuối cùng cũng chịu mở miệng xin tha rồi sao?”

“Ta và ngươi đã kết làm bạn đi một quãng đường xa như vậy, ta nghĩ rằng mình đã có thể hiểu ngươi một chút, nhưng mà hóa ra, ta đã nhầm rồi thì phải.” Lục Thiết Âm lắc đầu than nhẹ, “Ngươi muốn giết thì cứ giết đi, nhưng ta vẫn luôn nghĩ ngươi không phải là người xấu. Hơn nữa, ta thật sự... muốn làm bạn cùng ngươi.”

Tống Ngọc Thanh nghe đến ngẩn ngơ. Thấy mặt chợt nóng lên, y vội quay đi quát lớn, “Ai, ai làm bạn với ngươi? Chẳng qua ta thấy ngươi có chút hữu ích nên mới lợi dụng mà thôi. Hừ, đời này ta ghét nhất chính là loại người như ngươi; rõ ràng chẳng có bản lĩnh gì, lại còn giả bộ làm một tình thánh. Ngươi cho là ngươi si tình thì rất giỏi sao? Tất cả những kẻ vì tình mà khốn khổ như ngươi đều là một lũ ngu ngốc!”

Giọng điệu y tuy hung ác nhưng ngón tay lại khẽ run run không có chút lực. Hơn nữa, y mắng chửi một hồi như vậy, nhưng rốt cục cũng không hạ thủ giết ngươi.

Cho dù là kẻ thiếu nhạy bén như Lục Thiết Âm cũng nhận ra thần sắc y không giống bình thường. Hắn nhìn không được mở miệng hỏi, “Tống giáo chủ không phải muốn giết ta sao? Vì sao còn chưa ra tay?”

“Ta... Ngươi... Lầm lời!”

Tống Ngọc Thanh nét mặt lúc đỏ lúc trắng, dáng vẻ lại vô cùng chật vật. Cách một hồi lâu, y mới cắn răng tung ra một chữ.

Chữ này thể đi ào ạt nhưng kì thực lại chẳng có chút lực nào. Chữ kia đánh vào đầu vai Lục Thiết Âm chỉ khiến cho hắn giật lui vài bước rồi “Ừm!” một cái ngã vào trong nước.

“Hừ, may mắn cho tên ngốc nhà ngươi.” Nhiệt độ trên mặt Tống Ngọc Thanh dần lui bớt, nhìn nhìn bàn tay mình một lúc, y mới oán hận lầm bầm vài câu.

Một chữ y đánh cực kì có chừng mực, y cũng đã tính Lục Thiết Âm sẽ bơi vào bờ rất nhanh thôi; thế nhưng, không hiểu sao đợi nửa ngày vẫn chẳng thấy bóng dáng của người kia.

Kỳ lạ, chẳng lẽ tên kia không biết bơi?

Tống Ngọc Thanh nhíu nhíu mày, ngực lại dần cảm thấy hoảng loạn. Vừa mới định nhảy xuống nước tìm người, y lại cứng rắn bắt mình ngừng lại. Y thầm nghĩ, sống chết của tên họ Lục đó thì có liên quan gì đến ta? Chết là đáng đời!

Nghĩ thế, y liền xoay người bỏ đi.

Thế nhưng vừa cố gắng bước được vài bước, y đã vội vàng quay trở lại. Giận dữ bưng bưng mắng chửi vài câu thô tục, song y lại kích động nhảy vào trong nước.

Tống Ngọc Thanh võ nghệ cao cường nên tất nhiên khả năng nín thở cũng vô cùng tốt. Bơi ở dưới nước một hồi, y dễ dàng tìm được Lục Thiết Âm, một tay túm lấy hắn lôi lên.

Vừa mới ngẩng lên khỏi mặt nước, hai người còn chưa kịp bơi vào bờ, Lục Thiết Âm đã cười cười với Tống Ngọc Thanh, “Tống giáo chủ, ngươi quả nhiên không phải thật lòng muốn giết ta.”

“...” Tống Ngọc Thanh ghen lời trái phải nhìn hắn, “Tiểu tử thôi, kỹ năng bơi của ngươi tốt như vậy, sao lúc này không chịu nổi?”

“Ta đi tìm một thứ.”

“Thứ gì?”

Lục Thiết Âm mỉm cười chậm rãi giơ tay phải lên.

Tống Ngọc Thanh liếc mắt nhìn chỉ thấy đó là khối ngọc lúc này bị y ném đi giờ đã được tìm lại, không chút hao tổn nào nằm trong lòng bàn tay Lục Thiết Âm. Ngực nhói lên một cái, y buồn buồn hỏi, “Vì thứ đồ chơi này mà cả tính mạng ngươi cũng không tiếc sao?”

Lục Thiết Âm đưa tay lên lau bọt nước trên mặt. Hắn cười cười, “Tổng giáo chủ chưa từng thích ai nên tất nhiên không rõ. Dù đây có chỉ là hòn đá, đối với ta cũng quan trọng vô cùng.”

Tổng Ngọc Thanh chấn động. Y chậm rãi rũ mắt xuống, sóng mắt lại lưu chuyển không ngừng. Lầm bầm lầm bầm, y nói, “Làm sao ngươi biết... Ta không rõ?”

Lục Thiết Âm ngẩn người, lại như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, hắn buột miệng kêu, “A! Lẽ nào cái mặt nạ đó...”

Còn chưa nói xong, Tổng Ngọc Thanh đã biến sắc. Y lại vung chưởng khiến hắn ngã sấp xuống nước một lần nữa, sau đó mới xoay người im lặng lên bờ.

Lục Thiết Âm sau khi bơi lên khỏi mặt nước cũng không hỏi thêm gì nữa. Hắn dường như có điều suy nghĩ nên cứ nhìn chằm chằm bóng lưng Tổng Ngọc Thanh, trong lòng lại thấy mờ mịt.

Hai người trải qua một đêm không chớp mắt.

Sáng hôm sau lên đường, toàn thân Tổng Ngọc Thanh tràn ngập vẻ tàn bạo, thần sắc lại lạnh băng đến tột cùng. Lục Thiết Âm không chút sợ hãi nào, hắn trái lại cười hì hì nhét vào tay y một thứ đồ.

Tổng Ngọc Thanh vừa cúi đầu nhìn một cái đã kinh ngạc vô cùng.

“Cái mặt nạ này?”

“Ừm, nếu ta biết cái mặt nạ kia quan trọng với ngươi như vậy, thì lúc đó, ta đã cố gắng tìm kiếm hơn. Nhưng giờ đã không còn kịp nữa rồi, ngươi dùng tạm cái này đi.”

“Ngươi một đêm không ngủ là để làm cái này?”

“Ừ, nhưng ở đây núi rừng hoang dã không có vật liệu nên làm ra trông hơi khó nhìn một chút.” Lục Thiết Âm sờ sờ mũi, ngưỡng ngừng cười cười, “Ngươi không thích thì cứ ném đi cũng được.”

Tổng Ngọc Thanh không đáp lời. Y chỉ cau mày nhìn trừng trừng cái mặt nạ trông vô cùng quái dị ở trong tay một lúc. Một lát sau, khóe miệng giật giật, thần sắc chán ghét, y nói, “Xấu kinh người.”

Dứt lời, y vung tay áo bước nhanh về phía trước. Giữa lúc Lục Thiết Âm còn cách mình một quãng, y chợt “bộp” một cái đeo mặt nạ lên mặt mình.

9. Chương 9

Màn hài kịch ngày hôm đó qua đi, Tổng Ngọc Thanh vẫn như cũ thoải mái sai khiến, động một chút là hô tới quát lui Lục Thiết Âm, Lục Thiết Âm lại không giống như xưa cần cần thận thận. Hắn thường xuyên nói đùa với Tổng Ngọc Thanh, thỉnh thoảng còn có thể cãi lại y vài câu. Hai người tưởng như đã trở thành tri kỷ.

Một ngày nọ, rốt cục, hai người tìm được một gian khách điểm bình dân để nghỉ trọ.

Lục Thiết Âm theo thói quen gấp đồ rút trà cho y, vừa ăn cơm vừa cười với y một cách ngớ ngẩn.

Tổng Ngọc Thanh bị hắn nhìn như vậy cảm thấy cực kì mất tự nhiên. Cuối cùng, không chịu nổi nữa, y trừng mắt hỏi, “Ngươi cười cái gì?”

“Có gì đâu.” Khóe miệng nhếch nhếch... lại cười tiếp.

Tổng Ngọc Thanh chợt dạ đưa tay lên sờ sờ cái mặt nạ quái dị được làm một cách thô ráp kia. Y cắn răng, “Này, không phải là vì thích cái mặt nạ này nên ta mới đeo. Ta chỉ vì không muốn kẻ khác nhìn thấy dung mạo của ta nên mới tạm thời chấp nhận.”

“Tổng giáo chủ, người đã nói lời này nhiều lần rồi.”

“...” Y hừ lạnh, “Ta nói thêm một lần nữa để ngươi tỉnh ngộ, không được sao?”

“Được được được, ta nhất định không hiểu lầm đâu.” Lục Thiết Âm khẽ mỉm cười, nhìn lướt qua gương mặt của Tống Ngọc Thanh một cái, giọng điệu vô cùng nghiêm túc, “Nhưng lúc ngươi không mang mặt nạ trông càng đẹp mắt hơn.”

Vừa dứt lời, hắn đã phải rùng mình vì ánh mắt của Tống Ngọc Thanh. “Cạch” một tiếng bẻ gãy đôi đũa đang cầm trên tay, y ném mạnh về phía hắn.

Lục Thiết Âm sớm đoán được y sẽ nổi giận, lách người một cái đã dễ dàng tránh được. Đưa chiếc đũa của mình cho y, hắn mỉm cười nói, “Đang yên đang lành, tại sao tức giận? Nào, ăn cơm đi.”

Tống Ngọc Thanh không chút cảm kích hất tay hắn ra, lạnh lùng nói, “Không ăn.”

“Ồ?”

“Không hợp khẩu vị.”

“Vậy ngươi muốn ăn gì? Ta sẽ đi mua ngay.”

Tống Ngọc Thanh đảo mắt một vòng rồi chợt chỉ thẳng vào Lục Thiết Âm, “Ngươi nấu cơm đi.”

“Hả?” Hắn ngẩn người kinh ngạc, “Nơi này cũng không phải nơi hoang dã, cần gì phải đốt lửa nướng thỏ?”

“Đã là khách điểm thì nguyên liệu gì mà chả có? Ngươi chỉ cần mượn gian bếp một lúc là được.”

“Nhưng mà...”

“Ngẩn ngơ ngớ ngẩn ra đấy làm gì?! Đi nhanh!”

Lục Thiết Âm vừa nghe y quát thì dở khóc dở cười, vẻ mặt tràn đầy đau khổ, “Tổng giáo chủ, ngươi ghét ta cười vui vẻ như vậy nên mới cố ý dẫn vật ta, phải không?”

“Cút!” Tống Ngọc Thanh trừng mắt với hắn, chân cũng nhấc lên đá một cái.

Lục Thiết Âm thấy thế cuống quýt khoát tay hô lên, “Chân ngươi vừa mới khỏi hẳn, nhất định không được đá lung tung!”

“Cũng phải.” Tống Ngọc Thanh gật đầu cười khê, chân trái lại thay chân phải đá một phát vào bụng Lục Thiết Âm, “Còn không đi mau?”

“Ừi.”

Lục Thiết Âm kêu một tiếng đau đớn nhưng cuối cùng cũng chịu đứng dậy đi về phía phòng bếp. Miệng hắn lại không ngừng thì thầm, “Ồi, lần sau ta nhất định không thể cười cợt lung tung nữa.”

Lời tuy nói vậy, thanh âm lại mơ hồ mang theo ý cười.

Đợi hắn đi xa, tức giận trong đôi con ngươi Tống Ngọc Thanh mới dần rút đi. Đôi môi mỏng khẽ cong lên, y không kìm được bật cười. Ánh mắt đảo qua bàn ăn một cái, đôi đũa Lục Thiết Âm vừa rồi đưa tới được y thuận tay cầm lên ngấm ngấm.

Một lúc sau mới phát hiện hành động của mình quá mức kì dị, gương mặt không khỏi nóng lên, y vội vàng ném đũa xuống mặt đất. Vừa cắn răng vừa đập đập mấy cái lên đôi đũa, y thầm mắng trong lòng, tất cả đều là tại cái tên ngốc nghếch kia!

Còn đang suy nghĩ, bên tai y bỗng vang lên một giọng nói quen thuộc.

Tống Ngọc Thanh ngược mắt nhìn lên, vừa nhìn đã thấy có hai người một trước một sau đang đi vào.

Đi đầu là một thanh niên mặc hắc y, hông đeo trường kiếm, tướng mạo tuấn mỹ. Chỉ tiếc kẻ đó mặt mày lạnh băng, đôi mắt lại càng toát vẻ trong trẻo lạnh lùng đến bức người. Phía sau hắn là một thiếu niên độ mười tám, mười chín tuổi ăn mặc cũng không mấy khác biệt, nhưng trên khuôn mặt lại đầy sẹo lớn sẹo nhỏ, bước đi khập khiễng trông vô cùng vất vả.

Hóa ra là bọn chúng? Thật đúng là oan gia ngõ hẹp!

Tổng Ngọc Thanh liếc mắt cười nhạt vài tiếng, trong tay đã chuẩn bị sẵn sàng châm độc.

Hai người nọ vừa nhận ra y liền thất kinh. Thanh niên mặc hắc y lập tức rút kiếm rồi đẩy thiếu niên về phía sau mình. Thiếu niên kia tuy run rẩy nhưng đôi mắt lại tràn đầy căm hận. Y nói bằng thứ giọng run run, “Tổng Ngọc Thanh...”

“Tề Trữ, lần trước ngươi chạy trốn thật là nhanh, nhưng lần này sẽ không may mắn như vậy đâu!”

Dứt lời, tay phải vừa phát lên, mấy mũi độc châm liền bay vút ra. Thừa thế, y một chưởng đánh về hướng thiếu niên kia. May mà thanh niên mặc hắc y kia võ công cũng không kém. Hắc vung kiếm đánh rơi ám khí, sau đó xoay người vừa kịp lúc đỡ được chiêu tiếp theo.

Tổng Ngọc Thanh cười lạnh nói, “Phó Việt Thanh, võ công của ngươi cũng đã tiến bộ không ít.”

“...” Thanh niên nọ không thêm nói câu nào chỉ lo tiếp tục tấn công.

Tổng Ngọc Thanh thấy thế cũng rút nhuyễn kiếm bên hông ra triển đấu với kẻ kia.

Đang đánh bỗng có một bóng người từ phòng bếp chạy tới, trên tay người ấy vẫn còn cầm một cái khay. Hắc ngơ ngác kêu lên, “Tổng giáo chủ, chân phải của ngươi vừa mới khỏi, không thể tùy tiện đánh nhau!”

Hắn vừa nói xong, ánh mắt của thanh niên hắc y chợt lóe lên. Kẻ đó thoáng cái thay đổi kiếm pháp, chiêu chiêu đều đánh về phía dưới Tổng Ngọc Thanh.

Tổng Ngọc Thanh bị buộc phải lùi lại vài bước. Trong lòng vừa bực mình vừa buồn cười, y vẫn bớt chút thời gian quay lại lườm hắn một cái mắng, “Tên ngốc kia, sao ngươi lại để lộ điểm yếu của ta?”

“Á, xin lỗi.” Đặt khay xuống bên cạnh, Lục Thiết Âm toét miệng cười xòng về phía trước, “Vây ta sẽ giúp ngươi.”

Vừa dứt lời, hắn đã không chút do dự gia nhập cuộc chiến.

Thiếu niên tên Tề Trữ thấy tình huống không ổn, vội tách ra khỏi Phó Việt Thanh một mình đấu với Lục Thiết Âm.

Hỗn chiến một hồi.

Một lúc sau, Lục Thiết Âm nhìn chằm chằm Tề Trữ mấy lần rồi bỗng dưng hét to lên, “Vị tiểu huynh đệ này, có phải ngươi họ Tề không? Ta từng nghe sư đệ nhắc tới ngươi, y... Ngươi...”

Miệng lười vụng về không cách nào nói rõ, hắn đành quay đầu lại nói với Tổng Ngọc Thanh, “Tổng giáo chủ, không nên đánh nữa. Hai vị này đều là người tốt! Vị kia là Phó đại ca thiếu hiệp mấy năm gần đây rất có danh tiếng trên giang hồ, còn đây là Tề huynh đệ...”

“Là bằng hữu tốt của sư đệ ngươi, nhưng lại là cừu gia lớn của ta.” Tổng Ngọc Thanh nghe thấy hắn nói thì cười lạnh, kiếm pháp trong tay lại càng trở nên tàn nhẫn.

“A, ta nghĩ bọn họ không phải là người xấu, Tổng giáo chủ có thể...”

“Không thể! Sư đệ ngươi có phải chưa từng nói ta và tên tiểu tử họ Tề này có thâm cừu đại hận? Ta không thể không giết nó!” Thân hình nhoáng một cái nhảy đến trước mặt Tề Trữ, Tổng Ngọc Thanh xuất thủ điểm huyệt thiếu niên.

Động tác của y cực nhanh, gần như là ma quỷ.

Lục Thiết Âm và Phó Việt Thanh thấy thế sợ hãi không thôi song song nhào tới.

Tổng Ngọc Thanh dùng tay cản lại kiếm Phó Việt Thanh, mắt lại nhìn thẳng về phía Lục Thiết Âm. Y lạnh giọng hỏi, “Tên ngốc kia, ngươi định động thủ với ta sao?”

“Cái này...” Lục Thiết Âm ngăn người nói, “Vị Tề huynh đệ này là bằng hữu của sư đệ ta, ta tất nhiên không thể trở mặt nhìn người giết người.”

Nghe thấy người kia cứ sư đệ sư đệ liên hồi, Tổng Ngọc Thanh chợt cảm thấy trong lòng vô cùng buồn bực. Con giận bùng lên, con người cũng theo đó mà lộ rõ sát khí, giọng y nói khàn khàn, “Những lời sư đệ ngươi

nói người đều ghi khắc ở trong lòng, mà những chuyện của ta, người sẽ không buồn để ý, có đúng không?”

10. Chương 10

Hả?” Lục Thiết Âm lại ngẩn ra. Hắn cảm thấy mấy lời Tống Ngọc Thanh vừa nói có chút kì quặc, nhưng rốt cục kì quặc chỗ nào thì lại không rõ. Giọng nói tức giận vừa rồi... lại có vẻ giống giống ghen tuông.

A, chắc là do hắn ảo giác thôi phải không?

Nghĩ một hồi cũng chẳng biết nên làm sao mới tốt, hắn đành tiếp tục mở to hai mắt mờ mịt nhìn người kia.

Hai người giằng co như thế một lát.

Một hồi sau, Tống Ngọc Thanh lại chợt ngừng đầu cất tiếng cười to.

“Ha ha, ta vốn đã biết đáp án từ lâu, việc gì cần hỏi lại?” Y khẽ nói, bên môi còn vương nét cười, thế nhưng ánh mắt lại lạnh như băng như tuyết, “Mà thôi, hôm nay nể tình người, ta sẽ tha cho tiểu tử này một mạng.”

Lục Thiết Âm lúc này mới thở phào một hơi, vội vàng cảm tạ y.

Tống Ngọc Thanh cũng không buồn đáp lại. Y chỉ nhếch mép, tay trái chậm rãi giơ lên, đánh một chưởng vào đầu vai Tề Trữ.

Tề Trữ kêu lên một tiếng đau đớn, thuận thế ngã về sau. Thiếu niên ngã vào lòng Phó Việt Thanh, ngay sau đó cả người run rẩy nôn ra một búng máu.

“Hàn băng độc chưởng?” Phó Việt Thanh nhíu mày trừng mắt nhìn Tống Ngọc Thanh.

“Nhìn cái gì? Ta tha chết cho nó rồi, người còn muốn thế nào nữa?” Tống Ngọc Thanh hươ trường kiếm trong tay, đôi con ngươi lại có sát khí ẩn hiện, “Nếu không cút mau, ta sẽ không khách khí.”

Phó Việt Thanh biến sắc, muốn động thủ với y nhưng trong lòng lại lo lắng thương thế của thiếu niên. Cuối cùng, hắn đành phải cắn răng ôm Tề Trữ lao ra khỏi khách điểm.

Hai kẻ kia vừa rời đi, Lục Thiết Âm đã bước nhanh tới trước mặt Tống Ngọc Thanh hỏi, “Tống giáo chủ rõ ràng đã đồng ý tha người, vì sao còn dùng độc chưởng đả thương cậu ta?”

Tống Ngọc Thanh lạnh lùng nhìn y một cái rồi ngồi xuống bàn. Y vắn ngược lại, “Tiểu tử họ Tề kia đã chết chưa?”

“Hả? Ồ, chưa.”

“Vậy còn gì không đúng? Ta đồng ý tha mạng cho nó, nhưng không nói sẽ đồng ý không đả thương nó.”

“Ừm, cũng đúng...”

“Hừ.”

Lục Thiết Âm tính tình thành thật nhất thời không thể nói lại được Tống Ngọc Thanh. Suy nghĩ cẩn thận một lúc, hắn không nhịn được hỏi thêm một câu, “Tống giáo chủ, ta thấy Tề huynh đệ kia không giống người xấu, người lại có thâm cừu đại hận gì với cậu ta? Vì sao không thể không giết cậu ta?”

“Bởi vì nó dám trộm xương Nghiêm thúc thúc...” Đột nhiên ngừng lời, ánh mắt chuyển sang một hướng khác, y sửa lại, “Bởi vì nó mang họ Tề.”

“Hả?”

“Phàm là người Tề gia, ta đều sẽ giết!”

“Nguyên nhân là gì?”

“Cần gì nguyên nhân? Ta thấy bọn chúng không vừa mắt, không được sao?”

“Người... người thật là vô lý!”

“Tổng Ngọc Thanh từ trước đến nay vẫn luôn là người như thế, giờ người mới biết sao?” Nhếch đôi môi mỏng, y cười lạnh không ngừng, “Ta là đại ma đầu giết người không chớp mắt, so với vị sư đệ hoạt bát đáng yêu của người, tất nhiên là một trời một vực.”

Lục Thiết Âm không khỏi ngẩn người, trong lòng xuất hiện cảm giác khác thường, “Tổng giáo chủ, sao người cứ nhắc đến sư đệ ta suốt thế?”

“Sao hả? Chỉ mới nói có vài câu mà người đã đau lòng sao? Hừ, nếu ta nhìn thấy mặt sư đệ người, ta còn muốn đâm cho y mấy nhát.” Tổng Ngọc Thanh trong lòng tức giận nhưng gương mặt lại hiện nét cười, “Tiện thể nói luôn, hàn băng độc chưởng tuy không lấy mạng người, nhưng lại có thể khiến đối phương khổ sở hơn cả chết. Ta vốn định một kiếm kết liễu tên Tề Trữ kia, thế nhưng vì tên đó lại là bằng hữu của sư đệ người nên ta muốn cho nó nếm thử cảm giác sống không bằng chết.”

“...”

“Trừng mắt lớn vậy làm gì? Người thật sự cho là ta tốt bụng đến mức nói tha liền tha sao? Ngu ngốc!” Tổng Ngọc Thanh nổi nóng, lời nào lời nấy nói ra đều tràn ngập khiêu khích.

Lục Thiết Âm chẳng hiểu tâm tư y, nghe y nói vậy liền tin là thật. Hắn không khỏi tức giận nắm chặt hai nắm tay, “Ta vốn cho rằng Tổng giáo chủ chỉ thích chọc tức ta, thích cố tình gây sự với ta thôi, nhưng mà không ngờ... thủ đoạn của người lại độc ác như vậy...”

“Giờ biết cũng chưa muộn đâu.” Tổng Ngọc Thanh ngẩng mặt, lời nói ra lại như hoàn toàn hờ hững, “Người nếu toàn tâm toàn ý nhớ đến sư đệ, vậy thì mau về với y đi.”

Im lặng một hồi.

Lục Thiết Âm nhìn chằm chằm Tổng Ngọc Thanh trong chớp lát rồi chợt gật gật đầu. Hắn nhẹ nhàng nói một câu “Cáo từ.” liền xoay người đi mất.

Tổng Ngọc Thanh hoảng sợ muốn đứng dậy đuổi theo người kia, nhưng rồi lại cố gắng bắt mình nhịn xuống. Y tận lực giả như mình không hề quan tâm hết lên, “Tên ngốc kia, người quên rằng người còn trúng độc sao? Nếu không lấy được thuốc giải của ta, toàn thân người sẽ chết vì thối rữa!”

Y muốn dựa vào thứ độc kia để bắt người trở về, nào ngờ cước bộ của Lục Thiết Âm vẫn chẳng hề ngừng lại. Hắn cứ thế bước về phía trước.

Tổng Ngọc Thanh tức giận đánh một chưởng vào mặt bàn hô lớn, “Họ Lục kia, mau trở về cho ta!”

Người nọ vẫn không hề quay đầu, trái lại hắn càng đi càng nhanh, thoáng chớp đã không còn bóng dáng.

Chỉ còn lại một mình Tổng Ngọc Thanh ngồi lặng yên trong khách điểm đến một lúc sau cũng không thể hoàn hồn. Y không ngờ tính cách Lục Thiết Âm lại quật cường như vậy, đã nói đi là đi, cả cái chết hắn cũng không sợ nữa.

Hắn ghét ta đến vậy sao?

Hắn... có phải chỉ mong gặp lại sư đệ?

Tổng Ngọc Thanh lẳng lặng mà ngơ ngẩn cả người. Lửa giận vô danh bùng cháy cũng dần dịu lại, thay vào đó là cảm giác buồn phiền khác trời lên trong lồng ngực. Y chỉ cảm thấy cả khuôn ngực mình vừa chua chua chất chất, vừa nóng bỏng bất an đến khác thường.

Y vốn là người hỉ nộ vô thường, y cũng thường không khống chế nổi tâm trạng của mình, nhưng y lại chưa từng cảm thấy kì quái như bây giờ. Là bởi vì y trọng thương mới khỏi ư? Hay bởi vì cái tên Lục Thiết Âm nọ?

Hừ, sao ta lại phải quan tâm đến cái tên đó như vậy? Cái kẻ ngốc nghếch ấy... chết đi cũng đáng!

Nghĩ như vậy, y hất đổ cái bàn trước mắt, đứng dậy trở về phòng.

Tống Ngọc Thanh vốn muốn yên lặng luyện công trong phòng, nhưng không ngờ vừa mới nhắm hai mắt lại, trước mắt lại đã lập tức hiện lên dáng vẻ tươi cười có chút ngốc nghếch của tên Lục Thiết Âm.

Dưới đáy lòng có một giọng nói nhẹ nhàng, độc tính của Thất tình hủ cốt đan vô cùng mạnh, một ngày kia độc phát thì có là thần tiên cũng không cứu nổi; đến lúc đó, người hối hận cũng không còn kịp.

Thanh âm kia tinh tế mỏng manh nhưng lại cứ để đâm thẳng vào lòng ngực y, khiến cho y lòng dạ rối bời, làm cách nào cũng không thể tập trung tinh thần được.

Lần gần đây nhất Lục Thiết Âm uống thuốc giải là khi nào? Bốn ngày trước sao? Vậy chỉ còn ba ngày nữa là đến ngày độc phát. Nếu hắn chết đi như vậy, ta thật sẽ không hối hận sao?

Tống Ngọc Thanh càng nghĩ toàn thân lại càng ớn lạnh, mồ hôi trên trán cũng chảy xuống không ngừng. Cuối cùng, y cắn răng trợn trừng đôi mắt.

“Cái tên ngốc chết tiệt này!” Miệng tuy oán hận, tay chân y lại hoàn toàn không nghe theo sai khiến mà lao nhanh ra khỏi cửa.

11. Chương 11

Tống Ngọc Thanh chẳng thấy Lục Thiết Âm đi đường nào nhưng lại đã lường trước hắn nhất định quay về Lâm An tìm sư đệ nên chỉ chần chờ một chút, y liền quay lại đường cũ.

Kết quả là, y vừa mới bước chân ra cổng thành đã bị người nào đó va phải.

“Lục Thiết Âm?!”

“A, Tống giáo chủ...”

Tống Ngọc Thanh vừa trông thấy khuôn mặt quen thuộc kia liền vươn tay túm lấy cổ áo hắn, “Tại sao người quay lại?”

Lục Thiết Âm cúi đầu cười cười nhẹ giọng đáp, “Tống giáo chủ nói phải, độc trên người ta một khi chưa giải thì không thể đi đâu.”

“Hừ.” Tống Ngọc Thanh thở phào nhẹ nhõm. Dù trong lòng mừng thầm nhưng ngoài mặt, y vẫn tỏ vẻ lạnh lùng băng giá, “Người biết sai rồi sao?”

“Ừ, tất cả đều là lỗi của ta.”

“Sau này còn dám tự tiện bỏ đi nữa hay không?”

“Không dám nữa.”

“Được, vậy quay về khách điểm đi.”

Tống Ngọc Thanh gạt đầu hài lòng, buông lỏng tay phải ra rồi xoay người bước đi. Nhưng y vừa đi được vài bước đã lập tức quay đầu đánh một chưởng về phía Lục Thiết Âm, lạnh lùng quát, “Người là ai?!”

Lục Thiết Âm lui về phía sau vài bước, sắc mặt bất biến, bộ dáng vẫn ngoan ngoãn vâng lời như trước. Hắn vừa cười vừa đáp, “Ta là Lục Thiết Âm, vừa mới thoáng một cái, Tống giáo chủ đã không nhận ra rồi sao?”

“Tên kia tính tình ương ngạnh như thế, tuyệt đối không thể nào cúi đầu nhận lỗi với ta! Rốt cục người là ai? Tại sao lại muốn giả mạo hắn?”

Kẻ nọ hơi sững sốt. Gã đưa tay lên kéo mặt nạ xuống để lộ một gương mặt hoàn toàn khác biệt, “Giáo chủ thật là tinh mắt. Ta còn tưởng thuật dịch dung của mình đã hoàn hảo đến không còn khiếm khuyết, không ngờ lại vẫn bị người nhận ra.”

“Hóa ra là kẻ mặc hắc y lúc trước.” Tống Ngọc Thanh liếc gã, mày bống dưng nhú lại, giọng cũng trầm xuống, “Thế nào? Hôm trước vừa mới kiếm về được cái mạng trong sơn động, hôm nay lại đã muốn tới đây chịu chết sao?”

“Giáo chủ thần công cái thế, nếu là bình thường, thuộc hạ xác thực chỉ có con đường chết. Nhưng thật đáng tiếc, lúc này ngài đã không lập tức nhận ra chân diện mục của ta.”

“Người có ý gì?” Tống Ngọc Thanh khê giật mình, vừa định huy chưởng đánh tới đã cảm thấy toàn thân mềm nhũn vô lực. Không tự chủ lão đảo vài bước, y mới chợt tỉnh ngộ bản thân vốn đã trúng độc ngay từ đầu. Y nguyên là một chuyên gia dụng độc nên ở khía cạnh này luôn luôn cẩn thận, chỉ vì vừa này làm tưởng kẻ kia là Lục Thiết Âm, y mới có thể không đề phòng như vậy.

“Phát tác nhanh vậy sao? Tô cốt tán mới sáng chế này thật đúng là linh nghiệm.” Kẻ kia vừa nói vừa vỗ tay cười hài lòng, “Thuộc hạ Lâm Hoài Trực, cung thỉnh giáo chủ hồi giáo.”

Gã vừa dứt lời, bốn phía đã có mấy kẻ mặc hắc y nhảy ra bao vây xung quanh Tống Ngọc Thanh.

Tống Ngọc Thanh cố chấp vận công lại phát hiện đan điền trống rỗng, chân khí cũng hoàn toàn biến mất tăm. Y không khỏi thầm kêu khổ, vừa kinh hãi lại vừa thấy may mắn, may mắn vì Lục Thiết Âm đã rời đi từ lâu, nếu không hẳn sẽ bị liên lụy mất.

Tình cảnh dù nguy ngập, nụ cười nhạt trên gương mặt lại chưa từng vơi bớt, khí thế cuồng ngạo dường cũng hơn hẳn mọi khi. Y ha ha cười lớn, “Tốt lắm! Các người có bản lĩnh thì lấy mạng bốn tọa thử xem!”

Dứt lời, y ngẩng cao đầu, nhuyễn kiếm đeo bên hông cũng được rút ra. Khí thế lúc này thật kinh người.

Đám hắc y nhân nhìn thấy dáng điệu này của y lại không dám tùy tiện tiến lên. Bọn chúng chỉ chạy quây xung quanh tìm một cơ hội phù hợp tấn công.

Đang lúc giằng co, mọi người chợt nghe thấy bên góc tường vang lên một âm thanh kì quái. Ngay sau đó, một thân ảnh phi tới nắm lấy tay Tống Ngọc Thanh lôi y cùng chạy trốn. Tống Ngọc Thanh vừa liếc mắt đã có thể nhận ra ngay bóng lưng của người kia. Y vội vùng tay tung độc châm về phía đám người nọ rồi thừa dịp hỗn loạn cùng hắn chạy vào rừng cây không xa.

Mới đi chưa được bao lâu, Lục Thiết Âm đã trượt chân một cái ngã trên mặt đất. Hắn cười khổ, “Ngại quá, chân ta mềm nhũn rồi.”

Nghe vậy, Tống Ngọc Thanh rùng mình vội vã dò xét mạch tượng của hắn rồi hỏi, “Người cũng trúng độc?”

“Ừ, ta vừa mới ra đến cổng thành đã có kẻ tiến đến cản đường, kết quả là...” Lục Thiết Âm có chút quần bách gật đầu, “Cái tên Lâm gì đó kia nói ta đã từng cứu gã một mạng, gã sẽ không lấy mạng ta mà chỉ trói ta trong một ngôi miếu đồ nát. Nhưng ta thấy đây là một kẻ âm hiểm, chỉ sợ sẽ gây rắc rối cho người, cho nên lập tức quay lại.”

Tống Ngọc Thanh nghe xong liền lật hai tay của hắn lại, chỉ thấy trên cổ tay trắng nõn kia đã có thêm vài vết máu, rõ ràng là do lúc này giấy giụa gây nên.

Người này mặc kệ độc có phát cũng quyết rời bỏ mình, thế nhưng vừa mới biết mình sẽ gặp nguy hiểm, hắn lại lập tức quay trở lại. Đúng là một tên gốc hết thuốc chữa!

Tống Ngọc Thanh nhìn chằm chằm Lục Thiết Âm một lúc, trong lòng không tránh khỏi rung động. Tuy vậy, y vẫn tỏ vẻ thần nhiên như không mà lạnh giọng, “Ta tưởng người không ít thì nhiều còn có chút tác dụng, ai ngờ lại là một kẻ khinh địch đến nỗi bị lừa. Thật là ngu ngốc!”

“Đúng vậy.” Lục Thiết Âm ha ha cười hai tiếng rồi thành thật đáp lời, “Được rồi, vậy vì sao Tống giáo chủ cũng bị trúng độc?”

“Còn không phải là do người...” Y mới nói được một nửa thì chợt ngưng bật, cuống quýt quay mặt sang chỗ khác, sau mới cả giận nói tiếp, “Không liên quan tới người!”

“Hả?”

“Kêu cái gì? Đám người kia đã sắp đuổi tới nơi, còn không mau đi tiếp?!”

“A... Đúng.” Lục Thiết Âm chớp mắt mấy cái, dù trong lòng nghi hoặc nhưng cũng đứng lên chạy theo Tống Ngọc Thanh.

Hai người lúc này đều trúng độc Tô cốt tán, nếu bị đám người kia bắt kịp thì chỉ còn một con đường chết. Tống Ngọc Thanh trầm ngâm một hồi, sau đó mở miệng hỏi phương hướng của ngôi miếu đổ nát kia. Đến nơi, y mệnh cho Lục Thiết Âm rắc xung quanh miếu một lớp bột phấn đen sẫm rồi bảo hắn trốn vào trong cùng mình.

Cả hai vừa mới ngồi xuống, Lục Thiết Âm đã vội hỏi, “Độc phần kia sẽ hữu dụng sao?”

“Những kẻ lần này tới đều là cao thủ dùng độc, phỏng chừng chỉ có thể cầm chân nửa canh giờ.”

“Cho nên...?”

“Ta nếu không thể khôi phục công lực trong nửa canh giờ, vậy thì chúng ta chết chắc.” Nói xong, y nhìn Lục Thiết Âm một cái thật sâu, sóng mắt cứ như thể không ngừng lưu chuyển. Cách một hồi lâu, y chợt lấy tay che mặt cười ha hả. Vừa cười, y vừa nói, “Thật không ngờ, ta sẽ cùng với ngươi, một tên gốc gác chết ở đây.”

Giọng nói kia nghe có vẻ thật là buồn bực, thế nhưng thanh âm lại thật cảm động, thật dịu dàng

12. Chương 12

Lục Thiết Âm ngẩn ngơ, tim đập loạn nhịp một trận. Hắn chỉ cảm thấy nam tử trước mặt này càng ngày càng kì quái, nhưng cụ thể kì quái ở chỗ nào lại chẳng thể chỉ ra. Hắn đành ứng theo, “Tổng giáo chủ võ công tốt như vậy, nhất định có thể gặp dữ hóa lành.”

“Nếu đã như vậy, ngươi việc gì phải trở lại cứu ta?”

“À... ta lo lắng.”

“Quên rồi sao? Vừa mới canh giờ trước ngươi còn mắng ta là kẻ thủ đoạn tàn độc, vậy mà bây giờ lại đã quan tâm tới sinh tử của ta?”

“Chuyện này... Ta...” Lục Thiết Âm cứng họng, khi phát hiện mình đúng là kẻ trước sau mâu thuẫn thì không khỏi sững sờ ngay người không đáp nổi.

Tống Ngọc Thanh cũng không nói tiếp nữa. Y chỉ nhìn hắn như cười như không rồi đột nhiên nói, “Ngươi vốn có thể bình an vô sự lại vì ta mà vừa bị mắc kẹt ở đây vừa có thể phải chết bất cứ lúc nào. Ngươi không hối hận sao?”

“Tất nhiên là không.” Lục Thiết Âm không chút nghĩ ngợi lắc đầu.

Nghe thấy vậy, Tống Ngọc Thanh cong khóe môi phì cười một tiếng, lại nói tiếp, “Nếu chết ở chỗ này, ngươi sẽ không thể gặp lại vị sư đệ thông minh lanh lợi kia nữa.”

Lục Thiết Âm đỏ hồng cả mặt nhưng cũng cười rộ lên cùng y, “Đúng là tiếc thật, nhưng chỉ cần sư đệ sống thật tốt, ta không ở cạnh y cũng được.”

Đôi con ngươi dần đen thẫm lại, dừng lời một chút rồi hắn tiếp tục, “Huống chi, ta vẫn luôn tự mình đa tình. Kẻ y thực sự thích... chưa bao giờ là ta.”

Giọng nói kia vừa bắt đầu dĩ lại vừa tràn ngập cương chiều, tròng mắt đen thẫm trầm đọng đầy vẻ dịu dàng.

Tống Ngọc Thanh ngẩn ra đến mức gần như ngây dại. Nếu là ngày thường, y đã sớm phát điên, nhưng bây giờ, y lại thấy hoảng hốt. Thân ảnh Lục Thiết Âm lúc này và thân ảnh của người ấy trong quá khứ như chồng lấp lên nhau.

Cách đây chẳng lâu, người đó cũng đã có vẻ mặt như vậy, cũng đã nói những lời như thế.

“Thì ra là thế.” Tống Ngọc Thanh cúi đầu thăm thì một câu. Y giống như chợt hiểu ra điều gì, nhưng cũng giống như càng thêm mê muội, “Khó trách ta ghét người đến thế.”

“Hả?”

“Không phải bởi vì suy nghĩ của người rất ngốc nghếch, mà là bởi... Người thực sự rất giống người đó.”

“Người nào?”

“Người đó đã chết.”

“Ai?”

“Ái nhân vừa mới mất, người đó cũng đi theo.” Ánh mắt lơ đãng nhìn thẳng về phía trước, Tống Ngọc Thanh hoàn toàn lâm vào hồi ức, “Nghiêm túc vì tình mà sinh cũng vì tình mà chết, không có sự phụ của ta, người không sống nổi nữa.”

Mà y thì sao? Y lại là loại người gì?

Y khư khư níu giữ hồi ức không buông, y quanh năm suốt tháng đeo mặt nạ mà người ấy lưu lại, là bởi vì quá thích người ấy ư? Hay chỉ là vì đang ghen tỵ?

Y luôn miệng coi thường những người vì ái tình mà khốn khổ, nhưng kỳ thực y lại mong muốn được như bọn họ, có một người để toàn tâm toàn ý yêu thương, cùng người ấy không rời không bỏ, cùng người ấy sinh tử có nhau. Y không phải là kẻ lãnh huyết vô tình. Y chỉ là đã cô đơn quanh quẩn từ lâu lắm.

Mà trên đời này, liệu có không một người chờ y yêu mến?

Tống Ngọc Thanh còn đang suy nghĩ, bàn tay đã bị Lục Thiết Âm cầm lấy.

“Nhất định là có.” Khuôn mặt tuần lãng kia khẽ mỉm cười, hần nhẹ nhàng nói, “Nhất định sẽ có ngày Tống giáo chủ gặp được một người như vậy.”

“...” Tống Ngọc Thanh lại càng hoảng sợ thốt lên, “Ta đã nói ra suy nghĩ trong lòng sao?”

“Khụ khụ...” Lục Thiết Âm không nhịn được bật cười đáp lại, “Ngoài miệng không nói nhưng ánh mắt lại nói lên tất cả rồi.”

Đôi mắt đen trợn trừng, y chỉ chực bùng nổ bỗng lại lặng im cúi đầu nhìn xuống nơi tay hai người đang nắm chặt.

Lục Thiết Âm phát giác cuống quýt buông lỏng tay, hai gò má đỏ ửng lên. Hần lấp bắp giải thích, “A, ngại quá, chẳng qua là ta... Ừ, người nhất định đừng để ở trong lòng...”

Tống Ngọc Thanh coi như không nghe thấy. Y chỉ chậm rãi nắm tay, mắt ngược lên nhìn Lục Thiết Âm. Y thần nhiên hỏi lại, “Thực sự sẽ có một người thích ta sao? Giống như Nghiêm túc thúc và sư phụ ta? Giống như người và sư đệ?”

Lục Thiết Âm giật mình cũng nhìn lại Tống Ngọc Thanh. Hần cảm thấy người này bình thường thì tàn nhẫn độc ác, nhưng đáng vẻ mê mang như hiện tại nhìn lại thấy thật... ừm, đáng yêu.

Cho nên dù biết rõ là không thích hợp, hần vẫn kéo tay y lại, đầu gật một cái, miệng khẽ cười, “Tất nhiên.”

Tống Ngọc Thanh nghe xong vẫn nhìn Lục Thiết Âm mà ngơ ngác, miệng lầm bầm, “Thế nhưng tính tình ta xấu như vậy, hờ một chút là giận chó đánh mèo với người ngoài, trừ người ra còn có ai...”

Lục Thiết Âm thất thần một lúc. Không nghe rõ lời y nói, hần vội hỏi lại, “Hả? Người vừa nói gì?”

“Không có gì.” Tống Ngọc Thanh khép mắt, sau khi lấy lại tỉnh táo liền rút tay mình về. Y cũng giãn cơ mặt ra cười đáp, “Còn lại có nửa canh giờ, ta nên nhanh vận công bức độc mới đúng.”

“A, đúng thế.” Lục Thiết Âm dù vẫn còn nghi hoặc nhưng lại không tiện hỏi thêm, chỉ có thể nói theo, “Có muốn ta giúp người không?”

“Không cần.” Tống Ngọc Thanh vừa cười vừa chỉ một vị trí ở bên cạnh mình, từng chữ từng chữ nói, “Người chỉ cần ngồi ở chỗ này là đủ.”

Nói xong, y liền khép mắt lại hết sức chuyên chú vận khởi công lực.

Chẳng bao lâu sau, trên đỉnh đầu Tống Ngọc Thanh bay lên một làn khói trắng. Hít sâu một hơi, nhìn tay phải của mình một lát, y cắn răng dùng một chưởng đánh vào vai mình.

Lục Thiết Âm ngồi bên cạnh thất kinh vội vã kêu thành tiếng, “Tổng giáo chủ, không phải người đang bức độc sao? Vì sao...?”

“Độc tính của Tô cốt tán thật quá lợi hại, nhất thời không thể bức ra, chỉ còn cách lấy độc trị độc.” Lời nói ra nghe thì có vẻ dễ dàng nhưng trên trán y, mồ hôi đã ròng ròng chảy.

“Hàn băng chưởng người luyện chẳng phải rất độc sao? Làm vậy có phải quá mức mạo hiểm không?”

“Yên tâm đi.” Dù thở dốc nhưng y vẫn cười, “Có ta ở đây, hôm nay người chắc chắn không chết được.”

Lục Thiết Âm thấy y chỉ nói một chữ “người” thì trong lòng lại càng sợ hãi. Hắn vội hỏi lại, “Vậy còn Tổng giáo chủ? Người có thể gặp nguy hiểm hay không?”

Tống Ngọc Thanh liếc nhìn hắn, ánh mắt lưu chuyển như chứa đựng cả ngàn câu vạn chữ, nhưng sau đó, y lập tức nhắm mắt quay đầu sang hướng khác, chỉ cười mà không nói.

13. Chương 13

Tống Ngọc Thanh càng bình tĩnh bao nhiêu, Lục Thiết Âm lại càng nôn nóng bấy nhiêu. Lúc này không thể tùy ý mở miệng làm ảnh hưởng đến việc y luyện công, hắn đành phải mở to hai mắt nhìn y chăm chăm.

Khi vận công xong, y nhìn thấy dáng vẻ này của hắn thì không khỏi bật cười trêu chọc, “Này, hai tròng mắt của người cũng sắp rơi xuống rồi.”

Lục Thiết Âm lấy làm kinh hãi vội ngồi nghiêm chỉnh trở lại, “Tổng giáo chủ, võ công của người đã khôi phục chưa? Chất độc còn đáng ngại không?”

Tống Ngọc Thanh khoe miệng cong cong cười yếu ớt hỏi ngược lại, “Ta nhìn giống người sẽ vì cứu kẻ khác mà hi sinh tính mạng sao?”

“Ừm.” Ngẩn người, hắn lại tiếp tục thành thật, “Hoàn toàn không giống.”

“Biết vậy là tốt.” Hừ nhẹ một tiếng, vỗ đi bụi bẩn dính trên y phục, y chậm rãi đứng dậy, “Ta đi trừng phạt tám kẻ bên ngoài kia một lúc, người chờ ở chỗ này đi.”

Lục Thiết Âm hiểu rõ tính tình y nhưng lại vẫn cảm thấy vô cùng lo lắng. Hắn vội vã đứng dậy nói, “Ta cũng đi cùng.”

“Không được, người hậu đậu như vậy sẽ làm vướng tay ta.”

“Nhưng ta...”

“Ồn ào! Câm miệng!”

Tống Ngọc Thanh vươn tay trực tiếp điểm huyệt Lục Thiết Âm, sau khi mắt nhìn một hồi, ngón tay mới chịu dời đi. Khi ngón tay sắp chạm đến gò má hắn, y chợt thu tay về. Nắm chặt tay, y lạnh lùng, “Ta sẽ giết sạch những kẻ bên ngoài, người chỉ cần ở trong này, ta sẽ bảo vệ người bình an vô sự.”

Đôi mắt tuy tràn ngập sát khí, giọng y nói lại dịu dàng hơn bất cứ khi nào. Vừa mới dứt lời, y liền xoay người bước về phía cửa.

Lục Thiết Âm há to miệng đứng ngây tại chỗ. Bởi vì bị điểm huyệt, hắn đến một chữ cũng không thể thốt ra, chỉ có thể trợn mắt nhìn Tống Ngọc Thanh càng đi càng xa. Hắn ở cùng với Tống Ngọc Thanh mấy

tháng, tưởng chừng ấy thời gian đã đủ để hiểu y, thế nhưng giờ này phút này, hắn lại đột nhiên phát hiện người kia xa lạ vô cùng.

Đôi mắt biết cười kia, giọng nói êm ái kia, tất cả đều khiến hắn nghi hoặc.

Ngay khi Lục Thiết Âm vẫn còn suy nghĩ không ngừng, Tống Ngọc Thanh đã bước nhanh ra khỏi ngôi miếu đổ nát, đồng thời cũng rút nhuyễn kiếm bên hông nắm chắc trong tay. Y tuy đã dùng Hàn băng chưởng để bức độc nhưng cũng chính vì thế, độc tính phản phệ khiến cho mỗi bước y đi đều đau đớn khôn nguôi, đau đến ngón tay cũng run lên nhẹ nhẹ.

... Tôi đa cũng chỉ có thể chống đỡ trong thời gian một nén nhang.

Trước khi ngã xuống, y phải giết được tất cả địch nhân!

Cái ý nghĩ vì bảo vệ một người mà không tiếc tính mạng này, trước đây có nghĩ y cũng chưa từng nghĩ tới, thế nhưng hôm nay lại làm chẳng chút do dự, thật là buồn cười.

Dù biết rõ điều này là đại đột, nhưng chắc ta chẳng hối hận đâu?

Nghĩ thế, y liền nhắm đôi mắt lại, bên môi vẫn là nụ cười lạnh quen thuộc, thế nhưng, nơi nào đó sâu tận đáy lòng lại mềm mại vô cùng.

Đám hắc y vây xung quanh nhìn thấy dáng vẻ đờ đờ sát khí này của Tống Ngọc Thanh đều cả kinh. Trận thế tuy đã bày xong, bọn chúng lại chẳng ai dám liều lĩnh xông lên.

“Giáo chủ đã khôi phục võ công nhanh như vậy sao? Thuộc hạ thật sự bội phục.” Lâm Hoài Trục vừa nói vừa lén lui về phía sau vài bước.

Tống Ngọc Thanh cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn gã lấy một cái, chỉ lạnh lùng nói, “Người cho rằng Tô cốt tán có thể làm gì được ta? Lần sau muốn dùng thì nhớ dùng thứ kịch độc kiến huyết phong hầu!”

Vừa nói chuyện y vừa nhún người nhảy lên, đồng thời cũng chém xuống một kiếm. Hắc y nhân ở gần y nhất hồn lìa khỏi xác.

Cả bọn kinh hãi đến mức mãi một lúc sau mới phản ứng kịp. Tất cả liền vội vàng vây xung quanh Tống Ngọc Thanh liên thủ tấn công.

Tống Ngọc Thanh cười lạnh, không chút hoang mang tiếp tục vùng kiếm, song song đó cũng thi triển khả năng khinh công tuyệt đỉnh triển đấu với đám hắc y nhân. Thân hình y nhanh như ma quỷ, kiếm pháp cũng thay đổi không ngừng, bóng kiếm tới đâu, huyết văng tới đó.

Lấy một địch sáu, vậy mà vẫn có thể chiếm thế thượng phong.

Chẳng bao lâu, y phục lẫn nhuyễn kiếm Tống Ngọc Thanh đều đã dính đầy vết máu. Y khiến cho nhiều kẻ trọng thương, thế nhưng chính bản thân cũng chịu thương không ít. Vậy mà tựa như chưa hề phát giác, y chỉ rừ mắt nhắm thắm trong miện.

“Một.” Một kiếm xuyên tim.

“Hai.” Người phân hai đoạn.

“Ba.” ...

Mỗi lần Tống Ngọc Thanh đếm là lại có một hắc y nhân gục dưới kiếm y. Tiếng kêu liên tiếp vang lên càng thảm thiết, nụ cười bên môi y lại càng sâu. Nụ cười hợp với mặt nạ xấu xí thật sự âm trầm đến kinh người.

Dù thuật dịch dung cao siêu nhưng võ công cũng thường thường, Lâm Hoài Trục thấy Tống Ngọc Thanh tàn nhẫn giết người không chớp mắt thì nào còn dám ở lâu? Gã vội vã xoay người bỏ lại thủ hạ của mình mà trốn chạy.

“... Sáu.”

Khi Tống Ngọc Thanh giết xong kẻ cuối cùng thì cũng là lúc không còn thấy bóng dáng Lâm Hoài Trục đâu nữa. Y không lãng phí sức lực đuổi theo mà xoay người trở về ngôi miếu đổ nát.

Y mới bước được mấy bước, độc tính của Hàn băng chưởng đã phát tác. Thái dương co giật đau một cách dữ dội, đau đến mức y muốn ngất đi. Trên người y dù vô cùng đau đớn, trong lòng thì lại thầm thở phào, may mắn độc tính bây giờ mới phát tác.

Chỉ ít tất cả địch nhân đều đã diệt trừ, người trốn ở bên trong miếu... cũng an toàn.

Mới nghĩ đến đó, trước mắt y đã trời đất đảo điên, thân thể rất cực không thể cầm cự nổi nữa mà ngã vật ra đất. Một lát sau, y cảm thấy có người ôm mình vào trong lòng, từng tiếng từng tiếng gọi mình, “Tổng giáo chủ...”

“Sao vậy?” Tổng Ngọc Thanh cố gắng mở mắt, vừa nhìn thấy gương mặt người kia liền vô thức mỉm cười, “Người đã giải huyết được rồi ư?”

“Ừ, ta đã mất rất nhiều công sức mới giải được... A! Chuyện này không quan trọng!” Lục Thiết Âm gật đầu xong lại lắc đầu, vẻ mặt trở nên vô cùng hoảng loạn, “Tổng giáo chủ, người, cả người người đều là máu... có phải là bị thương rất nghiêm trọng...”

“Sợ cái gì? Những kẻ đáng chết ta đã giết cả, tạm thời người sẽ không gặp nguy hiểm nữa.”

“Ừm, Tổng giáo chủ quả nhiên vô công cái thế... A, lại sai rồi! Quan trọng bây giờ là... vết thương của người!”

“Ta sao?” Tổng Ngọc Thanh cười ha ha hai tiếng, xong lại hỏi, “Người sợ ta chết sao?”

“Tất nhiên.”

“Nếu đã vậy, ta đây đành phải tiếp tục sống để hại người rồi.” Vừa nói y vừa cười đến cực kỳ vui vẻ, tay phải lấy từ trong lồng ngực ra một viên thuốc đưa cho Lục Thiết Âm, “Đây là thuốc giải Thất tình hủ cốt đan, người cầm lấy.”

“Hả? A! Tổng giáo chủ?!”

Gương mặt Lục Thiết Âm trước mắt không ngừng chao đảo.

Tổng Ngọc Thanh càng lúc càng nhìn không rõ, cuối cùng, y nhắm mắt rơi vào bóng tối thâm trầm.

14. Chương 14

Trong trí nhớ, sư phụ luôn thích đứng một mình ở nơi cao cao, sắc mặt không thay đổi phóng mắt nhìn về phương xa, cả ngày chẳng buồn nói câu nào. Vì thế, Nghiêm thúc thúc cũng đứng lặng yên bất động nhìn thẳng về bóng lưng của sư phụ. Mặt nạ trên mặt người dù dữ tợn như ma quỷ, thế nhưng ánh mắt người lại dịu dàng như làn nước.

Có người nói rằng, hết thảy... đều là một chữ “tình” của thế nhân.

Tổng Ngọc Thanh không rõ, thích một người là cảm giác gì? Tình cảm của y với Nghiêm thúc thúc có được gọi là thích không?

“Dĩ nhiên là không.” Mỗi lần y hỏi như vậy, Nghiêm thúc thúc đều hí mắt cười vỗ vỗ đầu y rồi dịu dàng trả lời, “Đến khi người thích một người, người sẽ tâm tâm niệm niệm nhớ tới người đó, có thể vì người đó mà vứt bỏ tất cả, vì người đó mà quên đi tất cả... thậm chí vì người đó mà sẵn sàng hi sinh tính mạng.”

Đoạn đối thoại đó đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần nhưng Tổng Ngọc Thanh vẫn chẳng thể nào giải thích nổi, người lạnh lùng tàn nhẫn như y liệu có thể vì một ai mà đến tính mạng cũng không cần?

Vấn đề này đã khiến y suy nghĩ rất nhiều lần, mãi cho đến một hôm, có một gương mặt hơi hơi mỉm cười đập vào tầm mắt.

Ánh mắt sáng trong như nước, nụ cười khanh khách dễ nghe.

Nghĩ tới đây, Tống Ngọc Thanh giật mình mở mắt tỉnh lại từ bóng tối vô biên vô hạn. Thân thể y vẫn đau dữ dội như trước. Y đưa mắt nhìn khắp khắp khách điểm với giường chiếu mềm mại, chăn đắp trên người, vết thương cũng được băng bó cẩn thận từ lâu.

Lại tránh được một kiếp sao? Thật đúng là mạng lớn.

Tống Ngọc Thanh nhếch mép cười giễu cợt, vừa mới nhìn sang hướng khác, y đã thấy một thân ảnh quen thuộc đang nằm úp sấp một bên giường.

“Lục Thiết Âm...” Trong lòng thầm gọi một lần tên của người đó, tay cũng đồng thời vươn ra chạm vào gương mặt tuấn mỹ không chút khuyết điểm của hắn, “Ta vì ngươi mà đến cả tính mạng cũng không cần, đó là bởi ta thích ngươi, có phải không?”

Y một bên tự lẩm bẩm, một bên nhíu mày cần rằng không chịu thừa nhận bản thân lại đi thích một kẻ ngốc nghếch như thế. Cách một hồi lâu, y lại nhin không được thấp giọng cười, ngón tay chọc chọc vào gò má Lục Thiết Âm, “Này, ngươi ngủ say đến mức nước bọt chảy cả ra rồi.”

Vừa mới nói xong, Lục Thiết Âm đã chớp chớp mắt tỉnh lại.

Tống Ngọc Thanh kinh hãi vội rút tay về. Y lại đóng giả vẻ lạnh lùng ương ngạnh, hai mắt nhìn thẳng không thèm liếc tới Lục Thiết Âm.

Lục Thiết Âm cũng không phát hiện ra vẻ dị thường của y. Hắn cười ha ha vui vẻ nói, “Tổng giáo chủ, người cuối cùng cũng tỉnh rồi sao? Vết thương thế nào rồi? Có còn đau không?”

“Tạm ổn.” Tống Ngọc Thanh lạnh lùng đáp trả một câu, ánh mắt nhìn lung tung khắp nơi lại nhất quyết không chịu nhìn Lục Thiết Âm một cái, “Ta đói bụng.”

Lục Thiết Âm sớm đoán được y sẽ nói như vậy, hắn lập tức đứng dậy cười nói, “Ta đã nấu xong cháo từ lâu rồi, đun nóng lên là có thể ăn, ngươi chờ một chút.”

Dứt lời, hắn liền xoay người bước nhanh về phía cửa. Nhưng vừa mới bước tới cửa, hắn đã bị bậc cửa ngăn cho “phịch” một cái ngã sấp xuống đất.

Tống Ngọc Thanh thấy thế không nhịn được quay đầu sang hướng khác thấp giọng cười.

Lục Thiết Âm cũng cười cười theo. Sau khi đứng lên, hắn nháy mắt với y một cái, “Ta vừa mới thấy người bình an vô sự thì cả người đều thả lỏng, kết quả là... lại khiến Tổng giáo chủ chê cười rồi, thật là xấu hổ.”

Tống Ngọc Thanh nghe thấy thế, hô hấp bỗng ngưng cứng lại, tim thì đập rộn lên. May mắn Lục Thiết Âm đã vội vàng vàng chạy về phía phòng bếp từ lâu, không nhìn thấy vẻ mặt đỏ đến tận mang tai của ai đó.

Kì lạ.

Chỉ là hai câu nói rất dối tằm thường, sao có thể khiến cho y nghe đến rối cả lòng, nghe đến mức tim đập gia tốc? Chẳng lẽ cái bệnh ngốc nghếch kia cũng lây truyền?

Suy nghĩ ấy khiến y không khỏi ngẩn người. Đợi đến khi y lấy lại tinh thần thì cũng là lúc Lục Thiết Âm bưng cơm nước trở về phòng. Y thoải mái nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, để cho người nào đó từng thìa từng thìa bón đồ ăn tới tận miệng.

Lục Thiết Âm vừa bón cho Tống Ngọc Thanh vừa tiếp tục lải nhải, “Tổng giáo chủ, lần sau ngươi cũng đừng mạo hiểm vì ta. Vạn nhất có chuyện gì, ta...”

“Ai nói là ta vì ngươi?” Gương mặt ửng hồng, Tống Ngọc Thanh cãi lại, “Ngươi? Cũng xứng sao?”

Lục Thiết Âm lại càng hoảng sợ sửa lời, “Đúng đúng đúng, nhưng dù có là vì ai... thì lần sau cũng đừng làm như vậy nữa. Ta biết Tổng giáo chủ võ công cao cường, nhưng dù sao thân thể ngươi cũng là thân thể người phàm, ngươi cứ chém giết mãi như vậy thực sự rất nguy hiểm.”

Dừng một lúc, hắn lại ngượng ngùng tiếp tục, “Nói thật, ngày đó khi nhìn thấy cả người ngươi toàn là máu ngã trên mặt đất, ta sợ đến mức tim suýt nữa thì ngừng đập. Rõ ràng ta cũng có chút hiểu biết về y thuật nhưng lại chỉ biết công người chạy về thành tìm đại phu. Ta vừa công người vừa ngã mấy lần, ngã đến mức

đầu tóc cũng lộn xộn hết cả. Lúc nhặt được người ở vách núi, vết thương trên người người còn nặng hơn lúc ấy, thế nhưng ta lại chẳng hề giống mấy hôm trước sợ hãi đến tay chân luống cuống. Thật là kỳ lạ...”

Thanh âm khi nói dần dần thấp xuống, gương mặt hấn lại tỏ vẻ vô cùng hoang mang.

Tống Ngọc Thanh thầm giật mình nhưng cũng chẳng nói ra, y chỉ... nhếch mép một cái, lại như cười như không quan sát Lục Thiết Âm.

Lục Thiết Âm bị nhìn đến mất cả tự nhiên. Mặt từ từ đỏ lên, hấn lấp ba lấp bắp hỏi, “Tống, Tống giáo chủ...”

“Ừ?”

“Đạo này hình như người cũng rất kì lạ...”

“Thế à? Người nói thử xem ta kì lạ chỗ nào?”

“Ta cũng không nói rõ được, chỉ là... là...”

“Là cái gì?”

“Ừm...” Lục Thiết Âm ngẩng đầu nhìn Tống Ngọc Thanh nhưng chỉ cảm thấy đôi mắt đen kia sâu không thấy đáy, lại thăm thẳm như hồ nước, khiến người ta muốn dứt mà không thể dứt ra. Hấn ngẩn ngơ nhìn Tống Ngọc Thanh một lúc, tự nhiên trong lòng lại xuất hiện cảm giác vừa dịu dàng lại vừa đau đớn thật kì lạ. Cuối cùng, hấn đành thở dài quay đầu sang hướng khác, giọng nói buồn buồn, “Ta không biết.”

“Ồ? Tiếc thật.” Tống Ngọc Thanh cũng than thở theo nhưng không hỏi tiếp nữa. Tự cảm thía lên, y ăn từng miếng từng miếng một.

Hai người tán gẫu câu được câu chẳng một lúc thì Lục Thiết Âm bắt đầu ngáp ngủ. Không lâu sau, hấn đã ngủ ở một bên giường.

“Này, họ Lục!” Tống Ngọc Thanh lấy tay xoa xoa gò má hấn, cất giọng gọi nhẹ nhàng.

“Ừm?”

“Người đã bao lâu rồi chưa ngủ ngon?”

“Hai, không, ba ngày. Tống giáo chủ đã hôn mê suốt ba ngày liền...” Lục Thiết Âm hàm hàm hồ hồ trả lời. Tiếng nói dần dần thấp xuống chứng tỏ hấn đã đi vào giấc mộng.

“Ngốc!” Tống Ngọc Thanh hừ nhẹ, ngữ khí tuy tỏ vẻ khinh thường, tươi cười đã tràn đầy nét mặt. Y thoáng do dự nhưng lại lập tức vươn người về phía trước, cẩn thận cầm lấy bàn tay của ai kia.

15. Chương 15

Lần này chỉ bị thương phần da thịt bên ngoài, độc lại đã được bức ra từ lâu nên Tống Ngọc Thanh chỉ cần nằm trên giường vài ngày là có thể xuống đất đi lại.

Y xưa nay vốn là người vào sinh ra tử nên chẳng để ý chút nào, thế nhưng Lục Thiết Âm lại thở phào nhẹ nhõm. Hấn vừa sắc thuốc vừa nấu canh chăm sóc y vô cùng cẩn thận.

Mấy ngày sau, hai người rời khách điếm tiếp tục hành trình.

Suốt quãng đường còn lại không còn địch nhân cản trở, nguyên nhân có lẽ cũng là bởi hành vi quá mức tàn nhẫn của Tống Ngọc Thanh. Cuối cùng, hai người thuận lợi về đến tổng đàn Thiên Ma giáo. Dù trên giang hồ Thiên Ma giáo mang ác danh nhưng trên thực tế, đó cũng là một nơi có vẻ ngoài hoa mỹ. Bên trong tổng đàn là đình thai lầu các, tỳ nữ đông đúc, chẳng khác gì cơ ngơi của những kẻ đại phú đại quý.

Lục Thiết Âm không quen ở những nơi như thế này, cả quãng đường đi hắn một mực cúi đầu. Vừa mới cùng Tống Ngọc Thanh bước vào phòng trong, hắn lập tức chấp tay cáo từ, “Tổng giáo chủ đã trở về bình an, ta cũng cần phải rời đi thôi.”

“Nhanh vậy sao?”

“Ha ha.” Lục Thiết Âm gãi đầu cười có chút ngượng ngùng, “Ta đã thất tung hai tháng, nếu còn không mau quay về, sư đệ tất sẽ lo lắng, mà... Ta cũng rất nhớ y...”

Lại là sư đệ!

Tống Ngọc Thanh liếc mắt một cái, sắc mặt trầm xuống.

Lục Thiết Âm vô tư chưa hề phát giác. Hắn nói lung tung vài câu vô nghĩa lại cười ha ha mấy tiếng, sau đó quay người rời đi, “Tổng giáo chủ, sau này sẽ còn gặp lại.”

Tống Ngọc Thanh có chút xúc động vươn tay ra nắm lấy một góc tay áo hắn.

“Tổng giáo chủ?”

“Người...”

“Sao vậy?”

“...” Tống Ngọc Thanh cắn răng, hơn nửa ngày sau mới miễn cưỡng tìm được một lý do, “Người hà tất phải nóng vội như vậy? Bây giờ cũng đã muộn rồi, tối nay người ở lại đây ăn một bữa cơm, sáng mai hãy lên đường, được không?”

“A, nhưng mà...”

Tống Ngọc Thanh thấy Lục Thiết Âm do dự thì càng nắm lấy ống tay áo hắn chặt hơn. Y hung dữ trừng mắt nhìn người kia, giọng nói lạnh lùng như thường, “Bốn tọa chẳng mấy khi mời người dùng bữa, người dám không nể mặt sao?”

Lục Thiết Âm thoáng chần chừ một lúc rồi rút cục gật đầu đáp ứng, “Tổng giáo chủ khách khí như vậy, ta từ chối thì đúng là bất kính.”

Tống Ngọc Thanh yên lòng rồi mới chợt nhớ mình vẫn đang túm chặt tay áo Lục Thiết Âm, tay tức thì rút vội về. Y quay lưng lại, gương mặt nghiêm túc, thanh âm lạnh lùng, “Tốt lắm, vậy người xuống bếp nấu ăn đi.”

“Hả??” Lục Thiết Âm ngạc nhiên nói, “Không phải Tổng giáo chủ mời ta dùng bữa sao? Tại sao lại muốn ta tự nấu?”

“Bởi đồ người nấu ăn khá được.”

Tống Ngọc Thanh hừ nhẹ, lời đáp lại cứ như là đương nhiên. Sau đó, y gọi hai nha hoàn đưa Lục Thiết Âm tới nhà bếp, còn bản thân thì xoay người trở lại phòng.

Bề ngoài bình tĩnh thản nhiên, đáy lòng lại nôn nóng khó hiểu.

Sớm mai Lục Thiết Âm hắn sẽ quay về Lâm An, ta phải làm sao mới giữ được hắn?

Tống Ngọc Thanh nhíu mày trầm tư trong chốc lát. Sau đó, y đổ ra mặt bàn một viên thuốc màu xanh sẫm. Cầm viên thuốc trên tay ngắm nghía một hồi, y rất nhanh đã đưa ra quyết định. Nhắm mắt lại, khóa miệng khẽ cong lên một nụ cười yếu ớt, y thấp giọng nỉ non, “Muốn đi sao? Đâu có dễ vậy.”

Khi y nói, con người đen chứa đầy hàn ý, thế nhưng tiếng nói kia... lại dịu dàng như nước.

Sắc trời dần tối, chẳng bao lâu sau, Lục Thiết Âm đã làm xong mấy món ăn. Hắn rất biết vâng lời bưng cả vào phòng Tống Ngọc Thanh. Tống Ngọc Thanh liếc nhìn vài cái, gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Y lấy bầu rượu đã chuẩn bị từ lâu đặt lên bàn, “Chúng ta uống rượu.”

“Hả?” Lục Thiết Âm giật mình vội xua tay khó khăn từ chối, “Tổng giáo chủ, tửu lượng của ta không tốt lắm, hay là thôi...”

“Bảo người uống thì uống! Nói nhiều làm gì?!” Tống Ngọc Thanh không thèm để ý tự ý rót đầy rượu đưa đến trước mặt Lục Thiết Âm, động tác cực kì thô bạo.

Lục Thiết Âm đành phải bắt đắc dĩ cầm chén rượu lên uống, “Thương thể của Tống giáo chủ cũng vừa mới lành, người không thể uống nhiều.”

Tống Ngọc Thanh khẽ mỉm cười, không rót rượu cho mình. Con người đen nhìn hẩn như lưu chuyển ám quang, y nhẹ giọng, “... Tất nhiên.”

Trái tim Lục Thiết Âm chợt đập mạnh, hẩn chỉ cảm thấy y lúc này thật yêu kiều dụ hoặc. Mắt cứ nhìn chăm chăm như thế, hẩn uống hết cả chén rượu lúc nào không hay.

“Tống giáo chủ, ngày mai ta đi rồi.”

“Ừ.”

“Sau này người nhớ phải chăm sóc bản thân thật tốt. Nếu không cần thiết, mà tốt nhất là đừng... đừng giết người nữa. À, còn nữa, nếu tính tình của người có thể sửa được thì sửa đi, đừng động cái lại tức giận. Đây là tối kị đối với người tập võ. Mà, vết thương trên đùi phải của người đã lành, nhưng...”

“Đủ rồi!” Tống Ngọc Thanh vỗ bàn một cái, nóng nảy quát lên, “Sao người nói nhảm nhiều như vậy?”

“Á, xin lỗi, tật xấu này ta không sửa được.” Hẩn ngừng nói một chút rồi lại cười tiếp tục, “Sau khi ta tìm được sư đệ, ta sẽ trở về núi cùng y, nhưng nếu sau này có cơ hội, ta nhất định sẽ lại tới thăm người.”

Tống Ngọc Thanh nghe thấy thế, tay cầm đĩa cũng trở nên run rẩy, đĩa suýt chút nữa rơi xuống đất, nhưng y lại trấn định rất nhanh. Y trợn mắt lạnh lùng, “Không quan tâm.”

“Ha ha, cũng phải.” Hẩn cúi thấp đầu, nụ cười như pha chút cô đơn, “Quả nhiên, người vì ly biệt mà quạnh quẽ cũng chỉ có mình ta.”

Tống Ngọc Thanh ngẩn người. Y há mồm muốn nói nhưng lại bắt mình im lặng tiếp tục nhìn người kia.

Lục Thiết Âm đành lắc đầu cười khổ một tiếng. Hẩn định vươn đầu gấp một ít rau thì lại thấy văng vắt cả người, toàn thân cũng vì thế ngã về phía trước. Hẩn vội bám vào mép bàn, tay đưa lên xoa bóp thái dương rồi một mình lẩm bẩm, “Kì lạ thật, ta mới uống có một chén rượu, sao lại dễ say như vậy?”

“Ồi chào,” Tống Ngọc Thanh nhướn mày cười khê, “Cuối cùng được lực cũng ngấm rồi.”

“Tống giáo chủ, lẽ nào người...”

“Yên tâm, chỉ là mê được thông thường mà thôi, sẽ không gây thương tổn tới tính mạng.” Tống Ngọc Thanh vươn tay nâng cằm Lục Thiết Âm, lại vẫn cười như cũ, “Nhưng cũng chẳng ngờ người lại khinh định như vậy.”

“Người... vì sao...” Lục Thiết Âm muốn mở miệng hỏi cho rõ, thế nhưng còn chưa kịp làm gì, trước mắt đã tối sầm. Hẩn lâm vào hôn mê bất tỉnh.

16. Chương 16

Khi Lục Thiết Âm tỉnh lại đã là chạng vạng tối ngày thứ hai.

Hẩn vừa mở mắt liền phát hiện mình đang nằm trên giường đệm chăn mềm mại, cả người không đau nhức, tứ chi cũng chẳng có gì hao tổn, thế nhưng tay chân lại mềm nhũn chẳng còn chút lực.

Đúng là bị hạ mê được sao?

Lục Thiết Âm cố gắng bò dậy quan sát bốn phía. Cứ nghĩ lại chuyện tối qua hẩn lại thấy vô cùng khó hiểu. Hẩn thật không rõ vì sao Tống Ngọc Thanh lại hạ độc hại mình.

Là bởi vì mình hậu đậu làm chuyện gì khiến y tức giận sao? Hay là bởi thân phận hai người một chính một tà không thể dung hợp?

Nghĩ mãi vẫn không thể nghĩ ra đáp án khiến bản thân hài lòng, cuối cùng, hắn quyết định chờ Tống Ngọc Thanh đến để hỏi cho rõ. Ai ngờ trời sáng rồi trời lại tối, tròn hai ngày trời, Tống Ngọc Thanh không hề xuất hiện.

Trong mấy ngày nay có hai nha hoàn phụ trách việc ăn uống sinh hoạt hàng ngày của hắn. Hắn ngoại trừ mất tự do, những phương diện khác hoàn toàn không bị hạn chế; thế nhưng lòng dạ phiền muộn, thỉnh thoảng còn nhớ tới người kia trong vô thức nên hắn chẳng còn ăn nhiều như trước nữa.

Tống Ngọc Thanh rốt cục đến gian phòng Lục Thiết Âm bị giam lỏng vào trưa ngày thứ ba.

Hai tay chấp sau lưng, dáng vẻ của y trông vô cùng nhàn nhã. Vừa bước chân vào phòng, y đã nhíu mày cười hỏi, “Nghe nói hai ngày qua ngươi không chịu ăn gì. Sao? Định chết đói à?”

“Tổng giáo chủ?” Lục Thiết Âm giật mình vội vàng nghênh đón, “Ngươi đến đúng lúc lắm, ta đang muốn hỏi ngươi...”

“Hả?”

“Tại sao lại giam giữ ta?”

Nghe vậy, đôi mắt Tống Ngọc Thanh như chợt tối sầm lại. Y khôi phục rất nhanh, cái dáng vẻ tươi cười vẫn như trước, “Lý do đơn giản như vậy mà ngươi cũng không nghĩ ra sao?”

Lục Thiết Âm đỏ cả mặt lấm bầm, “Con người ta vốn dĩ chậm chạp.”

“Ừ, đích xác ngươi không phải gốc gác bình thường.” Tống Ngọc Thanh không nhanh không chậm ngồi xuống, ngón tay gõ gõ mặt bàn, y thông dong mở miệng, “Sư phụ ngươi là đại hiệp chốn võ lâm chuyên trừ gian diệt ác, hành hiệp trọng nghĩa, tiếng tăm vô cùng vang dội. Hôm nay đại đồ đệ của hắn rơi vào tay ta, ta sao có thể dễ dàng thả ngươi?”

Lý do này Lục Thiết Âm cũng đã từng nghĩ tới nhưng hôm nay nghe chính miệng Tống Ngọc Thanh nói, hắn lại cảm thấy trong lòng không hề dễ chịu. Hắn bỗng tức giận không kìm nén nổi, “Nói như vậy, ngay từ đầu ngươi đã không có ý định thả ta đi?”

“Không sai.”

“Ngươi lần trước lừa mình cứu ta cũng là bởi nguyên nhân này sao?”

“... Đương nhiên.”

Lục Thiết Âm ghen lời, hai tay nắm chặt thành nắm đấm. Hắn trừng trừng nhìn Tống Ngọc Thanh một lúc lâu rồi mới tức giận nói, “Sư phụ ta nói quả không sai. Người càng xinh đẹp, tâm địa càng độc ác.”

Phát hiện ra lời vừa nói có chút không hợp lý, hắn vội sửa lời, “Ta nói vậy không phải để khen ngươi xinh đẹp.”

Tống Ngọc Thanh nghe xong không khỏi cong miệng bật cười. Cách một lúc sau, y mới ngừng cười, vỗ vỗ tay ra lệnh cho nha hoàn mang thức ăn lên.

Lục Thiết Âm lúc này đang nổi nóng, có tâm trạng nào để ăn? Nhíu nháu mày, hắn tức giận nói, “Ta không ăn.”

“Ngươi sao mà cũng khó chiều như vậy? Nếu không chịu ăn gì, mai sau đến sức chạy trốn ngươi cũng không có đâu.” Vừa nói y vừa tủm tỉm cười đưa đũa tới.

Lục Thiết Âm chần chờ, sau khi cầm lấy đũa, hắn cũng không ăn mà trừng mắt nhìn Tống Ngọc Thanh một lúc. Hắn chậm rãi rũ mắt khe khẽ thở dài, “Tổng giáo chủ, chúng ta đã đi cùng nhau suốt một chặng đường thì cũng có thể coi như người cùng chung hoạn nạn chứ? Lẽ nào ngươi... chẳng có nửa phần thật tình...”

Toàn thân chấn động, trái tim trong lồng ngực lại không ngừng nhảy loạn lên, Tống Ngọc Thanh quay đầu sang một bên hừ nhẹ, “Ngươi nghĩ sao thì nghĩ.”

Lục Thiết Âm biết phải hiểu thế nào? Ngẩn ngơ một lúc, hắn đành bắt đắc dĩ lắc đầu rồi chậm chạp ăn cơm.

Đang ăn, hắn bỗng dừng ngừng lại nghi ngờ nhìn Tống Ngọc Thanh, “Tổng giáo chủ, người đã ăn chưa?”

“Chưa.”

“Vậy sao người không ăn đi?”

“Không có hứng.”

“Nhưng những món ngày hôm nay... đều là đồ người thích.”

Tống Ngọc Thanh chuyển mắt, y trả lời như đương nhiên, “Không ngon bằng đồ người nấu.”

“Hả?” Lục Thiết Âm ngẩn ra một lúc, hai gò má chẳng hiểu sao lại dần đỏ hồng. Hắn bật thốt lên, “Vậy sau này cứ để cho ta nấu.”

Lời vừa nói ra khỏi miệng hắn đã cảm thấy vô cùng hối hận. Mình bị giam ở chỗ này đã đủ oan uổng rồi, bây giờ lại còn chủ động giúp đối phương nấu cơm làm canh, thật đúng là uất ức cực độ.

Đang định sửa lời, hắn lại bỗng nhiên thoáng nhìn thấy Tống Ngọc Thanh chống cằm như cười như không nhìn về phía mình. Đôi mắt y đen thẳm tựa hồ nước lại long lanh ngập đầy tia sáng động lòng người.

Lục Thiết Âm nhất thời ngây dại, miệng há ra rồi mà không có cách nào thốt nên lời.

Dùng bữa xong, Tống Ngọc Thanh định đứng lên rời đi thì Lục Thiết Âm bỗng nhớ ra một chuyện. Hắn nhỏ giọng nói, “Tổng giáo chủ, gian phòng này... có vẻ hơi kì quái.”

“Hả? Kì quái chỗ nào?”

Lục Thiết Âm do dự một chút, sau đó đứng dậy đi tới bên giường. Giá sách vừa bị xô dịch sang một bên, một mảng tường màu xám trắng đã lộ ra. Tường khắc đầy chữ, nhìn thật kĩ lại nhận ra những chữ được viết đi viết lại ấy đều là ba chữ “Tề Quang Phong”.

Sắc mặt hơi sầm xuống, Tống Ngọc Thanh nheo mắt nhìn những chữ kia một hồi rồi nhẹ nhàng hỏi, “Sao người lại phát hiện ra chỗ này?”

“Hả? Chuyện này...”

“Hai ngày nay người đều nghĩ cách bỏ trốn, cho nên muốn tìm thử xem có mật đạo gì hay không, phải không?”

“Ồ... ta...” Lục Thiết Âm xưa nay không quen nói dối, hắn đành thành thật gật đầu.

May mà Tống Ngọc Thanh cũng không hỏi gì thêm. Y “xoẹt” một tiếng rút nhuyễn kiếm đeo bên hông ra, cổ tay chuyển động vài cái, những chữ viết trên tường đều bị phá hủy.

Lục Thiết Âm kinh hãi hỏi, “Tổng giáo chủ, những chữ này không phải người khắc sao?”

“Vô nghĩa! Sao ta có thể làm thứ chuyện nhảm chán như vậy?”

“Vậy ai đã khắc lên?”

“Gian phòng này là nơi sư phụ ta ở ngày trước.”

“Sao sư phụ người lại khắc lên nhiều chữ vậy?”

“Tất nhiên là vì...” Tống Ngọc Thanh chậm rãi thu kiếm, cắn răng cắn lợi nói một câu, “Hận kẻ kia thấu xương.”

“Thì ra là thế.” Lục Thiết Âm gật đầu nhìn lại những dấu vết còn lưu lại trên tường kia một lần nữa, “Nhớ mãi không quên một người như vậy, chắc hẳn phải hận vô cùng sâu.”

“Hừ, nếu một kẻ làm hại người tới mức thân bại danh liệt, võ công mất hết, còn giam cầm người ở địa lao chịu đựng đủ mọi dằn vặt, người tất nhiên sẽ ngày đêm khắc ghi tên hắn.”

Vừa dứt lời, Tống Ngọc Thanh đã nhanh chóng xoay người bước ra khỏi cửa.

Y vốn vì có thể giữ lại Lục Thiết Âm mà tâm tình thật tốt, lúc này bỗng lại thấy mê mang. Y nghĩ ra đủ loại lý do quang minh chính đại mới có thể giữ người kia ở lại bên mình, nhưng... sau đó thì sao? Chẳng nhẽ cả đời này đều mơ hồ như vậy?

Tống Ngọc Thanh lơ mơ cảm thấy mình đang bước trên con đường ngày xưa của sư phụ, lại bởi vì người kia là Lục Thiết Âm, y không thể nào bắt mình ngừng bước.

Chung quy... một khi đã lún sâu vào tình ái, còn có thể làm chủ mình sao?

17. Chương 17

Sau ngày hôm ấy, Lục Thiết Âm chính thức phụ trách việc nấu cơm ngày ba bữa cho Tống Ngọc Thanh. Phạm vi hoạt động tuy được mở rộng nhưng hắn lại vẫn như trước bị nhốt ở Thiên Ma giáo không cách nào thoát ra.

Tâm tình Tống Ngọc Thanh lại vô cùng tốt. Y thường bắt Lục Thiết Âm cùng dùng bữa với mình. Ánh mắt y hay dừng lại trên gương mặt hắn, đợi đến khi hắn phát hiện thì lại nhanh chóng rời đi, giả bộ như mình đang nhìn về nơi khác.

Lục Thiết Âm tất nhiên không thể lý giải được suy nghĩ của y. Hắn chớp chớp mắt, rốt cục nhịn không được mở miệng hỏi, “Tổng giáo chủ.”

“Cái gì?”

“Người bao giờ mới định thả ta đi?”

“Để xem hoàn cảnh đã.”

“Kì thực ta là kẻ vụng về, việc gì ta cũng không thành thạo. Người giam ta lại thế này, người cũng đâu có được lợi gì.”

“Ai bảo thế?” Tống Ngọc Thanh nhếch mi, tiện tay gấp một miếng thịt bỏ vào miệng mình, “Ít nhất người nấu ăn rất ngon.”

“Hả?” Lục Thiết Âm lại ngẩn người, miễn cưỡng nhếch miệng cười khổ, “Chẳng lẽ Tổng giáo chủ muốn ta nấu cơm cho người cả đời ư?”

Hắn chỉ thuận miệng nói như vậy, ai ngờ Tống Ngọc Thanh lại gật đầu, giọng điệu nghe thật nghiêm túc, “Ồ, ý kiến này cũng không tệ đâu.”

Lục Thiết Âm nghe thế liền thất kinh, tay chân trở nên luống cuống, “Không thể như thế được! Ta, ta...”

“Ngốc.” Tống Ngọc Thanh thấy bộ dáng này của hắn không khỏi cười ra tiếng.

Hắn ngây ngô chậm rì rì ngồi về chỗ cũ, mặt cũng dần dần đỏ ửng lên. Hắn nói lảm bảm, “Tổng giáo chủ, người lại trêu chọc ta rồi.”

“Có sao?” Tống Ngọc Thanh đảo mắt, vẻ mặt thật là vô tội, “Mà nếu có đúng là như thế thật thì đó cũng là lỗi của người.”

“Hả? Chuyện này thì liên quan gì tới ta?”

Tống Ngọc Thanh cũng không thèm đáp lời. Y nghiêng người về phía trước, đôi mắt nhìn thẳng Lục Thiết Âm, tay vươn ra vuốt ve gò má hắn.

Lục Thiết Âm toàn thân rung động. Trực giác muốn né tránh mà trái tim cứ “thình thịch thình thịch” đập loạn cả lên, hắn gần như chẳng thể động đậy.

Đúng vào lúc này, bên ngoài có người gõ cửa.

Tổng Ngọc Thanh ngẩn người, chốc sau thì tỉnh táo lại. Y thu tay về, ngồi nghiêm chỉnh như cũ, giọng khàn khàn hỏi, “Ai?”

“Giáo chủ, thuộc hạ có chuyện quan trọng cần bẩm báo.”

“Vào đi.”

Vừa dứt lời, một kẻ mặc hắc y đã đẩy cửa bước vào. Kẻ đó lặng im không tiếng động bước tới gần Tổng Ngọc Thanh, ghé vào tai y thấp giọng nói vài câu.

Tổng Ngọc Thanh nghe xong chậm rãi nheo mắt lại, mắt hiện hàn ý nhưng nhanh chóng đã khôi phục như thường. Y phất tay cho hắc y nhân kia lui xuống, bản thân thì nửa khép mắt, ngón tay khe khẽ gõ lên mặt bàn.

Lục Thiết Âm lúc này mới khôi phục tinh thần, thận trọng hỏi một câu, “Tổng giáo chủ, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có việc gì.”

“Nhưng mà nhìn người... có vẻ tâm trạng không tốt lắm.”

“A.” Tổng Ngọc Thanh chợt mở mắt, khoe miệng cong lên để lộ nụ cười, “Người quan tâm ta vậy sao?”

“Hả...” Lục Thiết Âm đỏ hồng cả mặt lại không nói nên lời.

Tổng Ngọc Thanh cũng không hỏi tiếp nữa. Cúi đầu trầm tư trong chốc lát, y đột nhiên nói, “Nha hoàn ta phải đi hầu hạ người có tốt không?”

“Có.”

“Thế thì tốt.” Gật đầu, tay phải ngăn lại, y nói, “Chẳng còn sớm nữa, người về phòng đi.”

“Hả? Nhưng mà...”

“Sao? Không nỡ rời xa ta?”

“...” Lục Thiết Âm đỏ mặt vội vàng đứng dậy quay đầu rời đi.

Tổng Ngọc Thanh vẫn cứ cười cười, đợi cho đến khi hắn đi rồi nét cười trên mặt mới dần thu lại, trở thành vẻ mặt lạnh lùng như băng. Sau đó, y vỗ tay gọi hắc y nhân vừa nãy quay lại, thuận miệng phân phó vài câu.

Một lát sau, một thiếu nữ diện mạo thanh tú bước vào phòng. Nàng ta thướt tha quỳ xuống đất, giọng nói du dương, “Nô tỳ tham kiến giáo chủ.”

Tổng Ngọc Thanh lạnh nhạt liếc nhìn nàng ta một cái rồi hỏi, “Mấy ngày nay người điều hầu hạ Lục công tử sao?”

“Vâng.”

“Có xảy ra chuyện gì đặc biệt không?”

“Bẩm giáo chủ, Lục công tử hàng ngày đều tìm cách bỏ trốn, nhưng bởi giáo ta canh phòng nghiêm cẩn, hắn vẫn chưa tìm được cơ hội.”

“Vậy sao?” Tổng Ngọc Thanh mỉm cười, đột nhiên vươn tay ra chế trụ mạch môn của nữ tử kia, “Thiên Ma giáo canh phòng nghiêm cẩn, vậy mà người vẫn có thể dịch dung trà trộn vào, thật có bản lĩnh.”

Nữ tử kia dù gặp biến lại không hề hoảng sợ. Nàng ta chợt bắn ra một mũi tên độc từ ống tay áo, sau đó thuận thế lui về sau, thoát khỏi khống chế của Tổng Ngọc Thanh.

“Tổng giáo chủ có thể nhiều lần nhìn thấu được chân diện mục của ta, đúng thật khiến kẻ khác bội phục.” Kẻ kia mở miệng nói lần nữa thì thanh âm đã trở nên trầm thấp, rõ ràng là giọng của một nam tử.

Tống Ngọc Thanh vốn đã liệu được thân phận gã từ lâu nên không hề kinh ngạc. Y không chút hoang mang rút ra bội kiếm bên hông, “Ai bảo người nhiều lần đều chọc phải người không nên chọc.”

“Ai nha, nói vậy thì, giáo chủ quả thực là có tình ý với tên ngốc họ Lục kia sao?”

“Câm miệng!” Tống Ngọc Thanh cắn răng, gương mặt bỗng trở nên dữ tợn không gì sánh được. Trường kiếm trong tay vung lên, chỉ thoáng một cái đã biến ảo ra vô số kiếm ảnh tập kích thẳng về phía trước.

Tốc độ quả thật nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Thuật dịch dung của Lâm Hoài Trục dù là thiên hạ vô song nhưng võ công cũng chỉ thường thường. Gã né tránh phải chật vật vụn phần, độc tiễn trong tay cũng liên tục bắn ra.

Tống Ngọc Thanh am hiểu nhất là ám khí nên vốn không để những thứ này vào mắt. Kiếm vừa vung lên, tất cả tên độc đã bị đánh bay trở lại. Kiếm pháp càng ngày càng nhanh, mắt thấy đã có thể đẩy đối phương vào chỗ chết, thế nhưng ngoài cửa lại chợt hiện lên một bóng người quen thuộc.

“Lục Thiết Âm?! Người chạy tới nơi này làm gì!? Cút ngay cho ta!!” Y vừa hét vừa nhanh chóng xoay người phóng ra phía cửa, hoàn toàn chẳng hề để ý sau lưng mình là tử địch.

Nhưng mà tên độc của Lâm Hoài Trục lại nhanh hơn.

Chỉ trong một cái chớp mắt, độc tiễn đã chuẩn xác bắn trúng vai Lục Thiết Âm.

“A...” Lục Thiết Âm khê hô một tiếng, chưa nói được gì đã yếu ớt ngã trên mặt đất.

Tống Ngọc Thanh dù có cố hết sức cũng chỉ kịp đỡ lấy hông hắn. Quay đầu nhìn lại lần nữa, Lâm Hoài Trục đã theo đường cửa sổ trốn ra ngoài. Trước khi đi, gã còn không quên cười lớn lưu lại một câu, “Giáo chủ, thuộc hạ đoán quả không sai, họ Lục kia chính là nhược điểm của người!”

18. Chương 18

Tống Ngọc Thanh tức giận đến run cả người, nhưng bởi Lục Thiết Âm đang nằm trong lòng nên vô pháp thi triển khinh công đuổi theo. Y nắm chặt nắm tay, thuận miệng rủa thầm vài tiếng. Cúi đầu nhìn kĩ, y thấy người trong lòng mình sắc mặt trắng bệch, sắc môi tím tái, hiển nhiên đã trúng kịch độc.

Y rùng mình vội bế Lục Thiết Âm lên giường, vừa quan sát thương thế của hắn vừa mắng khê, “Không phải ta đã bảo người nghỉ sớm đi sao? Tự nhiên chạy đến đây chịu chết làm gì?”

“Ta... khụ khụ...” Hắn mở miệng định nói, kết quả lại là một đợt ho khan.

Tống Ngọc Thanh thấy thế lại càng buồn bực trong lòng. Tiệm tay điểm huyết đạo của hắn, lại rút châm độc kia ra, y tiếp tục mắng người, “Nhiều lần phá hỏng đại sự của ta như vậy, người ngoại trừ gây phiền toái ra, còn có thể làm được cái gì?”

“Xin lỗi.” Lục Thiết Âm miễn cưỡng cười cười, hơi thở lại thật mỏng manh.

“Đủ rồi! Người càng nói linh tinh nhiều thì độc càng lan nhanh. Câm miệng!”

Tống Ngọc Thanh dù tức giận nhưng cũng đau lòng. Mắng mỗ qua loa vài câu, y lập tức tập trung tinh thần chăm chú nặn ra máu độc trên vai Lục Thiết Âm.

Y là chuyên gia dụng độc nên trong phòng có đầy đủ các loại linh đan diệu dược, vốn là không có gì phải sợ, thế nhưng lần này người trúng độc lại là người trong lòng, hoảng sợ là điều không thể tránh khỏi. Đầu ngón tay run lên, mồ hôi lạnh trên trán cũng rịn ra liên tục.

Lục Thiết Âm tất nhiên không rõ một phen tình ý của Tống Ngọc Thanh. Hắn thấy bộ dạng nôn nóng thấp thỏm này của y còn tưởng là mình đã trúng độc nặng đến vô phương cứu chữa. Hắn cắn răng, vụn phần khó

nhọc nhằn ra từng chữ, “Tổng giáo chủ, ta chắc không sống nổi nữa rồi. Người, người, sau này nếu người có cơ hội gặp sư đệ ta, người hãy nhớ thay ta nói với y...”

Lời vừa nói ra, Tống Ngọc Thanh đầu tiên là thay đổi sắc mặt, mi mày nhăn chặt nộ khí đằng đằng, sau đó, y vươn tay tát cho hấn hai cái. Trùng mắt nhìn người kia, y cười lạnh, “Người mê sảng cái gì? Bốn tọa còn chưa cho phép, người dám tùy tiện đi tìm cái chết sao?”

Lục Thiết Âm có chút bối rối lại bị vẻ mặt hung tợn kia dọa sợ, vội vã vâng vâng dạ dạ ứng theo, “... Không dám.”

Y lúc này mới nguôi giận hừ nhẹ một tiếng. Sau một hồi nhíu mày trầm tư, y bỗng nhiên rút chủy thủ giấu dưới gối đầu ra, không chút do dự cửa một nhát vào cổ tay mình.

“Tổng, Tổng giáo chủ? Người làm gì vậy?”

Tống Ngọc Thanh không đáp lời, chỉ đưa cổ tay vẫn đang chảy máu đến bên môi Lục Thiết Âm, nói lạnh lùng, “Uống đi.”

“Hả?!”

“Kêu cái gì? Ta luyện Hàn băng độc chương từ nhỏ, trong máu chứa đầy độc tố. Lúc này người uống dù không thể lấy độc trị độc, ít nhất cũng có thể giữ mạng.”

Tống Ngọc Thanh nói nghe có vẻ dễ dàng, thế nhưng lại khiến Lục Thiết Âm hết cả hồn. Hấn sợ đến mức toàn thân cứng đờ, lời cũng không cách nào thoát ra khỏi miệng.

“Đúng là tên ngốc.”

Tống Ngọc Thanh không khỏi thở dài, vươn tay trái ép máu của mình chảy vào miệng Lục Thiết Âm. Đợi hấn đã uống rồi, y mới qua quýt băng bó vết thương trên tay. Xoay người lục tung cả phòng một trận, rất nhiều thuốc giải y tìm được đều bắt Lục Thiết Âm uống hết.

Toàn thân rét run, tứ chi lạnh lẽo, nói được một câu đã hao hết sức lực, Lục Thiết Âm vốn chắc chắn là phải chết, ai ngờ sau khi Tống Ngọc Thanh lần qua lần lại một hồi, hô hấp lại từ từ thông thuận, tay chân cũng dần dần khôi phục cảm giác.

Tống Ngọc Thanh thấy sắc mặt hấn đã tốt hơn, máu chảy trên vai cũng không còn màu đen nữa thì thở phào nhẹ nhõm một hơi, thế nhưng biểu cảm vẫn lãnh lãnh đạm đạm, “Thế nào? Khá hơn chưa?”

“Rồi.”

“Hừ, chẳng phải ta đã nói người không chết được sao?” Ngón tay búng nhẹ lên trán người nào đó, y như cười rồi lại tựa như không, “Sau này nếu muốn chết người cũng phải hỏi qua ta một tiếng.”

“... Ừ.”

Đến tận lúc này, Tống Ngọc Thanh mới để lộ nụ cười bên môi. Y thuận thực băng bó vết thương cho Lục Thiết Âm, thanh âm mềm nhẹ, “Được rồi, nhanh nhắm mắt lại nghỉ ngơi đi.”

Lục Thiết Âm gật đầu, trong lòng lại thật cảm kích. Hấn nhìn thẳng vào Tống Ngọc Thanh rồi nói, “Tổng giáo chủ, cảm ơn người đã cứu ta một mạng...”

Tống Ngọc Thanh bị hấn nhìn như vậy thì đỏ cả mặt, đầu vội vàng quay đi chỗ khác, giọng điệu máy móc, “Không phải là ta muốn cứu người, người đừng có hiểu lầm! Bởi vì lần trước người đã cứu ta một mạng nên lần này ta mới trị thương cho người, ừm... cái này gọi là có qua có lại...”

“Hả?” Lục Thiết Âm ngẩn người, lại không khỏi bật cười, “Tổng giáo chủ, hóa ra người cũng không thích đọc sách giống ta.”

Mặt càng lúc càng đỏ hơn, Tống Ngọc Thanh hung dữ trừng mắt liếc người kia, mắng, “Ồn ào muốn chết! Sao người nói nhảm nhiều vậy?”

Dừng lời, bàn tay y chậm rãi phủ lên đôi mắt Lục Thiết Âm, giọng nói nhẹ nhàng, “Ngủ đi.”

Lục Thiết Âm khẽ cười, quả nhiên không nói thêm gì nữa. Hai mắt khép lại, hấn thiếp đi rất nhanh.

Tống Ngọc Thanh vẫn ngồi bất động ở bên giường. Đợi đến khi Lục Thiết Âm đã ngủ say, y mới chậm chậm vươn tay, ngón tay một đường trượt xuống, vẽ lại ngũ quan tinh xảo tuần tú của người kia.

Nhược điểm ư?

Quả không sai. Y một kẻ lãnh huyết vô tình, thế nhưng mỗi khi đứng trước mặt hân thì tay chân luống cuống, phạm phải chông chất sai lầm. Thật buồn cười quá.

Đến cả cái gã họ Lâm cũng có thể đoán được tâm tư y, còn có kẻ nào nhìn không ra nữa? Chỉ có tên Lục Thiết Âm ngốc hết thuốc chữa vẫn cứ ngây ngô như thế, cái gì cũng không hiểu.

Đáng chết!

Tống Ngọc Thanh nghĩ vậy, trong lòng buồn bực, bàn tay liền bóp lấy cổ Lục Thiết Âm. Ngón tay dần khép chặt, cả người cũng theo đó mà cúi xuống, y nhẹ nhàng hôn lên cánh môi Lục Thiết Âm.

Thình thịch.

Nhất thời, tim đập như sấm.

Hồi lâu sau, Tống Ngọc Thanh mới nhận ra mình đang làm cái gì. Y vội vã đứng lên quay đầu rời đi, nhưng vừa mới bước một bước, tay áo đã bị một người nắm chặt.

Tống Ngọc Thanh kinh hãi hoang mang quay đầu lại, chỉ thấy người kia hai mắt nhắm chặt, hóa ra còn đang ngủ. Y không khỏi cười ra tiếng, vừa định kéo ống tay ra, lại nghe thấy Lục Thiết Âm mở miệng trầm thấp gọi ai, “Sư đệ—”

19. Chương 19

Tống Ngọc Thanh vừa nghe thấy hai chữ này, tươi cười trên nét mặt đã lập tức cứng đờ, con ngươi đen thẳm thâm tình cũng hóa thành hàn ý lạnh băng. Y rõ ràng không bị thương, thế nhưng lại cảm thấy chân tay lạnh lẽo, nơi nào đó trong lồng ngực lại mơ hồ đau đớn, khó chịu đến mức hít thở không thông.

Gần đây, Tống Ngọc Thanh sớm chiều ở chung cùng Lục Thiết Âm, ít nghe thấy hân nhắc tới sư đệ, y lại gần như quên mất có một chương ngại như thế ngăn cách giữa hai người. Hiện giờ nghĩ tới, ghen tuông nơi đáy lòng liền tuôn trào cuộn cuộn không thể nào áp chế.

Dù sao tiểu tử thối kia cũng đã chết dưới kiếm mình, có gì mà phải sợ?

Không được! Chính bởi y đã chết nên mới càng phiền phức! Nếu Lục Thiết Âm mà biết ta giết sư đệ bảo bối của hân thì biết làm thế nào?

Tống Ngọc Thanh phát phát tay áo đi qua đi lại trong phòng vài vòng. Y trái lo phải nghĩ đến mức bất an phiền muộn, cuối cùng cắn răng một cái lao ra khỏi phòng.

Mấy ngày tiếp theo, y ở trong cảnh lo được lo mất, lúc thì hối hận trước đây đã giết sư đệ Lục Thiết Âm, khi lại cảm thấy đáng lẽ mình nên đâm thêm cho tên đó vài nhát mới đúng. Cũng từ đó, thái độ của y với Lục Thiết Âm thay đổi thất thường, có lúc là dịu dàng cẩn thận chăm sóc, có lúc lại chửi ầm lên chỉ muốn lao vào cắn hân mấy cái.

May mà Lục Thiết Âm cũng đã quen thói Tống Ngọc Thanh hờn giận thất thường, hân chịu đựng tất cả không oán hận một lời, lại còn cảm thấy vô cùng cảm kích công chăm sóc của y.

Nằm trên giường mấy ngày, đợi đến khi vết thương dần dần khỏi hân, có thể đặt chân xuống đất, hân đã vội vã chạy xuống nhà bếp nấu cơm.

Tống Ngọc Thanh không yên lòng nhưng lại không muốn xuống nước khuyên can hân, chỉ đành phải nhắm mắt theo sau, hai tay khoanh lại, miệng thỉnh thoảng nói vài câu mai mỉa.

Lục Thiết Âm không để ý tiếp tục vui vẻ nhóm lửa nấu cơm. Một lúc sau, hần đột nhiên trượt chân một cái, cả người tí nữa thì ngã nhào. May có Tống Ngọc Thanh tay nhanh mắt lẹ túm được thắt lưng Lục Thiết Âm, hần mới không ngã xuống đất.

Hai người vừa mới đứng vững, Tống Ngọc Thanh đã không kìm được quát mắng, “Ngu ngốc! Đã nói người cứ ở trong phòng nghỉ ngơi đi, người lại không nghe, chạy tới đây làm trò gì? Cút về ngay cho ta!”

Vừa nói, y vừa kéo tay Lục Thiết Âm lôi đi.

Lục Thiết Âm chỉ mong được thấy nụ cười của y, đôi mắt đen sáng rõ, hần nhẹ nhàng nói, “Ta muốn nấu cơm cho người ăn.”

“Hả?”

“Đạo này tâm trạng Tống giáo chủ không được tốt, ta lại không thể làm được gì khác ngoài...” Hần cúi thấp đầu, xấu hổ cười cười, “Xin lỗi, ta cũng chỉ có thể làm được mỗi chuyện này.”

Tống Ngọc Thanh ngẩn ra trong chốc lát, hừ nhẹ một cái, “Lắm chuyện.”

Vốn đang tức giận, sau khi nghe được mấy lời Lục Thiết Âm nói, y lại cảm thấy trong lòng xao động, trái tim cũng đập nhanh liên hồi. Mất bao nhiêu công sức mới duy trì được vẻ mặt lãnh đạm, y xoay người rời đi.

Lục Thiết Âm đi theo vài bước, vừa mới thoáng nhìn thấy vết thương trên cổ tay Tống Ngọc Thanh thì không khỏi động lòng. Hần níu tay người kia lại.

“Người...?”

“Vết thương đóng vảy rồi.”

“Nói thừa! Vết thương nhỏ thế tất nhiên rất mau lành.”

“Kỳ thực độc ta trúng cũng không phải là kịch độc, người vốn dĩ không cần dùng máu cứu ta.”

Tống Ngọc Thanh gương mặt ửng hồng, đôi mắt nhìn trừng trừng, giọng thầm thì nói, “Ta, ta thích thế, không được sao?”

Lục Thiết Âm tuy rằng ngốc nghếch nhưng cũng không đến mức ngốc hết thuốc chữa, lúc này nhìn thấy biểu cảm của Tống Ngọc Thanh, lại nhớ tới những chuyện đã xảy ra trước đây, dưới đáy lòng mơ hồ có một suy đoán lóe lên. Hần bật thốt ra lời, “Tống giáo chủ, vì sao người lại đối tốt với ta như thế?”

Tống Ngọc Thanh thầm giật mình, giật tay ra khỏi tay hần. Ánh mắt đảo xung quanh, lời nói ra vẫn là lời cũ, “Người nghĩ sao thì nghĩ.”

“Bởi vì không nghĩ ra nên ta mới hỏi người.”

“Người thật sự muốn biết sao?”

“Ừ.”

“... Được.”

Tống Ngọc Thanh cúi đầu nhìn mặt đất, nhú mày do dự hồi lâu, y mới lại ngẩng đầu nhìn Lục Thiết Âm trừng trừng.

Lục Thiết Âm bị nhìn đến lạnh cả người, theo bản năng muốn trốn chạy.

Tống Ngọc Thanh kéo tay hần lại, trừng trừng nhìn tiếp.

“Những lời này có lẽ cả đời ta chỉ nói một lần, người nghe rõ cho ta!” Nói rồi, y nghiêng người về phía trước, không chút do dự hôn lên môi Lục Thiết Âm. Từng chữ từng chữ một khe khẽ khe khẽ thốt ra, “Đồ ngốc, ta thích người.”

Dịu dàng lưu luyến, gấn bó không rời.

Tống Ngọc Thanh ôm Lục Thiết Âm vào lòng, hôn người đó đến say sưa thỏa thích.

Lục Thiết Âm lại chỉ cảm thấy toàn thân cứng đờ, đầu óc trống rỗng.

... Thích...

Đại ma đầu giết người không chớp mắt này thích mình ư?!

Có phải là tại hần ngằn ngang nghe lầm, hay là bởi hần vẫn còn trong mộng? Điều này... Làm sao có thể?

Lục Thiết Âm dù đã sớm cảm thấy Tống Ngọc Thanh kì lạ nhưng có nằm mơ cũng không ngờ được nguyên nhân lại là thế này. Ngơ ngác hồi lâu, đến khi tỉnh lại, hần liền ra sức giãy giụa.

Tống Ngọc Thanh đang trầm mê nên không đề phòng đẩy hần một cái, tay cũng buông lỏng ra.

Lục Thiết Âm vì thế ngã ngửa trên mặt đất.

Tống Ngọc Thanh đầu tiên là sững sốt, sau đó lập tức cười ra tiếng. Y đưa tay đỡ hần dậy, “Thế nào? Ngã có đau không?”

Lục Thiết Âm chần chừ trong chốc lát, không nắm lấy tay y mà lắp ba lắp bắp nói, “Tống giáo chủ, người... Ta...”

“Người cái gì ta cái gì, ta không hiểu người muốn nói gì.” Tống Ngọc Thanh đảo mắt, tay lại vươn ra nắm lấy cánh tay Lục Thiết Âm, “Ngồi dưới đất thích vậy sao? Còn không mau đứng lên. Ta xem người ngã có bị thương không.”

Ai ngờ Lục Thiết Âm vừa bị y chạm vào, cả khuôn mặt đã trở nên đỏ bừng, sắc đỏ lan tới tận bên tai. Hần không nói gì cũng không phản bác, chỉ nhảy dựng lên rồi cầm đầu chạy mất.

Trọng thương mới khỏi vốn dĩ đi lại còn khó khăn, thế nhưng lúc này hần lại chạy như bay, nhanh hơn cả trước khi bị thương vài phần.

Tống Ngọc Thanh nhìn bóng lưng hần xa xa nhin không được cười một trận, thế nhưng thần tình lại đã âm đạm rất nhanh. Đưa tay chạm vào bờ môi, y than khẽ.

Nói ra chữ “thích” này thì đơn giản, nhưng sau này biết làm sao đây? Nếu trong lòng Lục Thiết Âm vĩnh viễn chỉ có một mình sư đệ, ta nên làm thế nào cho phải?

20. Chương 20

Tống Ngọc Thanh đoán chẳng sai, từ sau ngày hôm đó, Lục Thiết Âm bắt đầu tìm cách tránh mặt y. Ngoài trừ việc mỗi ngày đúng giờ chuẩn bị ba bữa cơm, những lúc khác, hần đều trốn không thấy tăm hơi. Cho dù thỉnh thoảng hai người có gặp nhau trên hành lang, hần cũng không nói một tiếng liền bỏ chạy.

Tống Ngọc Thanh tức giận, lúc thì oán trách người nào đó không hiểu phong tình, lúc lại ghen ghét cái tên sư đệ quỷ quái kia. Y không biết Lục Thiết Âm cũng đang vì chuyện này mà phiền não.

Lục Thiết Âm trước đây chưa từng suy đoán lung tung, cho nên những lúc nói cười cùng Tống Ngọc Thanh vẫn không cảm thấy có gì khác biệt, thế nhưng từ khi hiểu được nỗi lòng của người ta, hần vừa mới nhìn thấy Tống Ngọc Thanh, mặt đã đỏ tới tận mang tai, tim cũng đập tới mất không chế, chỉ còn nước xoay người chạy trốn. Hần ngày nào cũng trốn đông trốn tây, nhắc đi nhắc lại bản thân không được nghĩ tới Tống Ngọc Thanh, rồi lại luôn vô thức nhớ tới người ấy.

Tống giáo chủ võ công cao cường, tướng mạo đẹp đẽ, vì sao lại đi thích mình?

Y bắt đầu thích mình từ bao giờ nhỉ?

Bình thường y luôn hung dữ, động một cái là đánh là mắng, nào có vẻ như là thích ta?

Y...

Suy nghĩ lộn xộn một lúc, hắn mới đột nhiên kinh ngạc phát hiện ra sự thất thố của mình. Vội vàng chỉnh đốn tư tưởng, hắn hết sức chăm chú luyện công.

Nhưng chẳng được bao lâu, tâm thần lại trở nên hốt hoảng.

Trạch tử này diện tích có lớn thật, nhưng nếu y muốn nói chuyện với mình cũng không phải việc khó. Vì sao đến tận bây giờ y vẫn chưa hề xuất hiện?

Ừm, cũng không phải là ta muốn gặp y, chẳng qua là...

Ta và Tổng giáo chủ một chính một tà không đội trời chung, dù có làm thế nào cũng chẳng thể dung hòa. Hơn nữa, dù sự đệ có không thích ta, ta cũng không nên do dự.

Nghĩ đến đây, Lục Thiết Âm quyết tâm không nghĩ về người nào đó nữa.

Nhưng mà, hết lần này tới lần khác lại không làm được.

Vừa mới nhắm mắt lại, hình bóng Tổng Ngọc Thanh lại đã xâm nhập vào trong óc. Y khi thì dịu dàng mỉm cười khe khẽ, khi lại mở to mắt trợn trừng. Những hình ảnh ấy không cách nào xua đi được.

Lục Thiết Âm vì tâm thần pháp phỏng mà hỗn hển thở dốc, đưa tay lên vỗ vỗ mặt mình. Hắn vốn muốn làm bản thân tỉnh táo đôi chút, thế nhưng cái rát trên mặt lại làm hắn nhớ lại cái ngày trúng độc kia, Tổng Ngọc Thanh cũng đã tát mình thật mạnh.

Nghĩ lại thật kĩ, Tổng Ngọc Thanh lúc đó đáng vẻ dù là hung ác, ánh mắt lại dịu dàng mềm mỏng như nước, khóe mắt đuôi mày... lộ rõ vẻ thâm tình.

Hóa ra, người ấy thực sự thích ta.

Lục Thiết Âm nhắm đi nhắm lại chữ “thích” này mấy lần lại chẳng hề phát giác tay mình vẫn còn đang ôm má, bản thân thì cười rộ lên ngốc nghếch.

Trời dần tối.

Đợi đến lúc hắc tĩnh tảo lại, đêm đã về khuya.

Lục Thiết Âm đoán chừng giờ này Tổng Ngọc Thanh đã ngủ, liền vội vã chạy ra khỏi bụi cây định trở về phòng. Ai ngờ, cửa vừa mới mở, hắn đã nhìn thấy một người đứng ngay giữa phòng mình.

Trong bóng tối, thân ảnh kia mơ mơ hồ hồ, tựa như không thực, Lục Thiết Âm lại lập tức đoán được thân phận người nọ. Hắn bật thốt lên, “Tổng giáo chủ?!”

“Cuối cùng cũng chịu về sao?” Tổng Ngọc Thanh châm nện trên bàn, đôi mắt như cười như không liếc nhìn Lục Thiết Âm, “Lúc này ngươi có chạy cũng không thoát nữa nhỉ?”

Lục Thiết Âm thầm giật mình nhìn lại y, mặt đã đỏ hồng, cảm giác muốn trốn chạy lại trở dậy.

Tổng Ngọc Thanh hừ lạnh, tay áo vừa phất lên một cái đã làm cửa phòng đóng lại, y tiến lên phía trước.

Lục Thiết Âm không thể trốn chạy chỉ đành đứng ngẩn người một chỗ, mắt nhìn thấy Tổng Ngọc Thanh tiến dần về phía này, trái tim lại bắt đầu đập loạn lên. Tổng Ngọc Thanh còn cách hắn vài bước nữa thì ngừng lại, quay đầu nhìn bức tường kia.

Bức tường loang lỗ đầy vết khắc, dù không rõ vẫn có thể đọc được ba chữ “Tề Quang Phong.”

Tổng Ngọc Thanh có chút thất thần nhìn chằm chằm những chữ kia, thấp giọng lẩm bẩm, “Ta trước kia từng nghĩ, nếu có một người có thể đối xử với ta tốt như Nghiêm thúc thúc đối xử với sư phụ, thì dù có vì người đó thịt nát xương tan, ta cũng không hối hận.”

Dứt lời, y mỉm cười đưa tay về phía Lục Thiết Âm.

Lục Thiết Âm rùng mình, bên tai như có giọng ai kêu to: Không được cầm!

Nhưng hắn vừa mới nhìn thấy con người Tổng Ngọc Thanh sâu thẳm thẳm, chân đã vô thức bước về phía trước, tay vươn ra nắm chặt lấy tay phải người kia.

Tống Ngọc Thanh cười cười, lại thuận thế kéo người ấy vào lòng, cúi đầu hôn xuống.

“Tại sao lại trốn tránh ta?”

“Đâu, đâu có...”

“Hừ, vừa thấy ta là người đã trốn! Sao hả? Người sợ ta?” Tống Ngọc Thanh một bên hỏi, một bên triền miên hôn lên gương mặt Lục Thiết Âm, giọng nói khàn khàn, “Là vì sợ ta nói thích người? Hay là sợ ta hôn người như vậy? Hừm?”

Tiếng nói nhẹ nhàng mềm mỏng, thật là hoặc nhân.

Lục Thiết Âm nghe thấy toàn thân mềm nhũn, tay chân bủn rủn, hô hấp cũng hỗn loạn nốt, làm sao còn có thể trả lời? Hắn đành phải nhắm chặt mắt, để mặc cho người ta trêu đùa.

Cách một hồi lâu, Tống Ngọc Thanh mới hài lòng buông tay, lùi về phía sau, “Này, lời kia ta đã nói rồi, vậy còn câu trả lời của người?”

“Hả?”

“Ngốc.” Đôi mắt dù trợn trừng, y vẫn cười, “Người có thích ta không?”

“Ta...” Lục Thiết Âm mở miệng, đáp án đã ra tới tận miệng lại chột ngừng lại. Hắn bỗng nhiên nhớ tới một người.

— Sư đệ.

Toàn thân run rẩy như người tỉnh mộng, hắn cố sức thoát ra khỏi cái ôm của Tống Ngọc Thanh. Lão đảo lùi lại mấy bước, hắn nhẹ nhàng nói, “Người ta thích... là sư đệ.”

Tống Ngọc Thanh ngẩn người, thoáng chốc cõi lòng nặng trĩu, tình ý ngập đầy bỗng chốc hóa thành tức giận. Y lạnh lùng quát hỏi, “Người nói gì?”

“Tống giáo chủ, xin lỗi.” Lục Thiết Âm cúi thấp đầu, hoàn toàn không dám đối diện với người trước mắt, “Ta từ nhỏ đã toàn tâm toàn ý với sư đệ, tới tận bây giờ vẫn chưa từng thích người nào khác, nhưng mà...”

Hắn vốn muốn nói tiếp, không biết bản thân có thay lòng đổi dạ không, nhưng Tống Ngọc Thanh chưa nghe xong đã giận dữ vung tay, cái bàn “rầm” một cái gãy tan tành.

Tống Ngọc Thanh mấy ngày nay luôn ghen tuông với vị sư đệ kia, hôm nay lại nghe Lục Thiết Âm nhắc tới, dĩ nhiên khí huyết sôi trào suýt nữa mất đi lý trí. Y vươn tay đập nát cái bàn, ánh mắt lại hung ác trợn trừng trừng. Tống Ngọc Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nặn ra hai chữ, “Chết rồi.”

“Cái gì?”

“Sư đệ bảo bối của người đã chết dưới kiếm ta từ lâu rồi.”

21. Chương 21

Những lời này đối với Lục Thiết Âm không khác gì sấm đánh giữa trời, khiến hắn tâm thần đại loạn, đứng cũng không thể đứng vững. Sau một hồi lấy lại tinh thần, hắn ngậy ngốc mở to hai mắt, miệng mồm lắp bắp, “Tống giáo chủ, người, người... nói lại lần nữa...”

Kỳ thực lời vừa ra khỏi miệng, Tống Ngọc Thanh đã hối hận rồi, nhưng tính tình y cao ngạo như vậy, làm gì có chuyện đổi giọng sửa lời? Vì vậy, y khoanh tay hừ nhẹ một tiếng, “Từ mấy tháng trước, sư đệ của người đã bị ta một kiếm kết liễu. Hôm đó, y gây sự với Giang Miễn nên một mình đi loạn trên đường. Ta vốn ghi hận y luôn luôn đối đầu với ta nên nhân cơ hội ra tay cắt đứt gân mạch của y. Khi đó, y quỳ dưới đất cầu xin ta tha mạng, bộ dạng kia quả cũng có chút đáng thương, nhưng ta thấy y đã tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch nghịch hành, dù là thần tiên cũng không thể cứu nổi, vậy nên liền cho y một nhát. Sau đó, ta

gặp phải sự phụ của người trên đường, hắn nói muốn thay đồ đệ báo thù nên đâm ta vài kiếm, ta vì thế mới rơi xuống vách núi, gặp được người.”

Những lời này y nói liên tục lại hợp tình hợp lý, khiến người ta không thể không tin.

Trong lòng đau đớn, Lục Thiết Âm lại không chịu tin đây là sự thật. Hắn tự mình nắm bả, “Giả! Tổng giáo chủ, người đang lừa ta có đúng không?”

Tổng Ngọc Thanh vì kích động mà lỡ miệng, bây giờ có làm thế nào cũng không thể cứu chữa được, hơn nữa ghen tuông cuộn cuộn dưới đáy lòng, y đơn giản là lạnh lùng trả lời, “Nực cười! Ta lừa người thì có ích gì? Bỏ tọa cần bản không cần làm trò này để chơi đùa với người.”

Lục Thiết Âm nghĩ lại thật kỹ thì cảm thấy cũng đúng. Lúc này, khí huyết chợt như ngưng trệ, lồng ngực phập phồng, hắn run giọng hỏi, “Có thật là người đã giết sư đệ ta?”

“Không sai. Tên tiểu tử kia nhiều lần phá hỏng đại sự của ta, nếu ta không trừng trị y một phen thì làm sao có thể giải mối hận trong lòng?” Mắt chuyển đi nơi khác, y cố tình khiêu khích, “Trùng cái gì mà trùng? Người nếu có bản lĩnh thì giết ta báo thù đi.”

Hung thủ giết người lại có thể bình tĩnh ung dung, nói năng chuẩn xác như vậy, nếu là người khác chỉ sợ đã sớm lao tới liều mạng, thế nhưng Lục Thiết Âm dù hai mắt có đỏ ngầu, vẫn nhìn chằm chằm Tổng Ngọc Thanh, sau đó cắn răng thấp giọng, “Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, một ngày không nhìn thấy thi thể sư đệ, ta tuyệt không tin y đã chết!”

Dứt lời, hắn xoay người ra cửa.

Tổng Ngọc Thanh giật mình, vội đuổi theo vài bước, “Người đi đâu?”

“Trở lại Lâm An.”

“Đứng lại! Tổng đàn Thiên Ma giáo là nơi người muốn tới thì tới, muốn đi là đi sao?” Y vừa nói, tay phải vừa đuổi ra kéo lấy người kia.

Lục Thiết Âm lúc này tâm thần hoảng hốt, còn chưa kịp nghĩ công lực của mình và Tổng Ngọc Thanh cách xa, đã trực tiếp động thủ.

Tổng Ngọc Thanh hí mắt. Dù trong lòng tức giận nhưng ra tay vẫn lưu tình, sau khi hóa giải mấy chiêu, y mới miễn cưỡng chế trụ được người.

Lục Thiết Âm không chịu thua, tay không được thì dùng chân đá, lúc sau thậm chí còn cúi đầu húc vào ngực Tổng Ngọc Thanh.

“Khốn kiếp! Người đã đùa đủ chưa?!”

“Tổng giáo chủ, người buông tay!”

“Thế nào? Thả ra để người đi tìm thi thể sư đệ sao?”

“Sư đệ ta chắc chắn không chết!”

“Hừ, người nghĩ sao cũng được. Người nếu có thể thắng ta, ta tất nhiên sẽ buông tay.”

Nghe vậy, Lục Thiết Âm quả nhiên lại bắt đầu giãy giụa. Võ công của hắn bình thường, khí lực lại không nhỏ, Tổng Ngọc Thanh đành phải điểm huyệt hắn.

Một hồi hỗn loạn, Lục Thiết Âm chẳng hiểu sao lại mò được thanh chủy thủ bên hông Tổng Ngọc Thanh. Hắn lúc này chỉ cầu thoát thân, trong lúc hấp tấp không kịp nghĩ nhiều đã trực tiếp rút chủy thủ ra quơ loạn.

Tổng Ngọc Thanh thất kinh, huyết còn chưa điểm được đã phải lui về sau mấy bước.

Lục Thiết Âm thấy thế lại thừa cơ đâm chủy thủ về phía trước. Hắn nguyên là muốn nhân cơ hội này đẩy lùi người kia, ai ngờ Tổng Ngọc Thanh không hề né tránh, mặc cho đao kia cứ thế đâm vào bụng mình.

Máu đỏ sẫm chậm rãi chảy ra.

Lục Thiết Âm ngậy người, một lúc sau mới như người vừa choàng tỉnh buồng lỏng chủ thủ nắm trong tay. Đường nhìn rời đi, hấn đối mặt với ánh mắt Tống Ngọc Thanh, thanh âm run rẩy, “Tống giáo chủ, vì sao người không tránh?”

Tống Ngọc Thanh nhếch nhếch khóe miệng lạnh lùng cười. Y thờ ơ rút chủ thủ ra vút trên mặt đất, một chữ lại một chữ trả lời, “Ta chỉ muốn thử đánh cuộc một lần.”

“Đánh cuộc cái gì?”

Tống Ngọc Thanh không đáp lại, chỉ chậm chậm tựa vào bức tường phía sau, ngón tay ve vuốt những chữ được khắc sâu trên đó, mắt nhắm lại, giọng nói khàn khàn, “Hôm nay, ta đã biết kết quả. Trong lòng người... quả nhiên chỉ có một mình sư đệ.”

“Ta...” Lục Thiết Âm mở miệng muốn nói lại thôi.

Tống Ngọc Thanh nhấc tay ngăn cản, lưỡi biếng nói một câu, “Người đi đi. Ta chờ người tìm được thi thể sư đệ, quay lại báo thù.”

Lục Thiết Âm ngẩn người, hấn cảm thấy mình hấn là nên rời đi, thế nhưng hai chân nửa bước cũng không bước nổi. Đầu tranh hồi lâu, hấn vẫn nhìn thẳng vào Tống Ngọc Thanh như trước, mở miệng, “Tống giáo chủ, vết thương của người...”

Tống Ngọc Thanh hấn hấn thở dốc, tròng mắt liếc hấn rồi há mồm phun ra một chữ, “Cút!”

Lục Thiết Âm vốn đã mơ hồ, nay bị y quát như thế liền sợ đến hồn lìa khỏi xác, vội vã xoay người tông cửa xông ra.

Tống Ngọc Thanh nghe thấy tiếng bước chân kia càng đi càng xa, biểu cảm trên mặt đầu tiên là lạnh lùng, sau lại lập tức giãn mày cười khê.

Vết thương trên bụng vẫn chảy máu không ngừng.

Y không chút để ý vẫn cứ cười như vậy. Lấy tay sờ vào nơi ấy rồi giờ lên thờ ơ ngắm nhìn, y mở miệng liếm vết máu trong lòng bàn tay.

Trong miệng đắng đắng chất chất, tất cả đều là mùi vị của máu tươi.

Vốn chỉ là một vết thương nho nhỏ.

Chẳng lấy được tính mạng y, chẳng làm hao tổn công lực của y, với Tống Ngọc Thanh, vết thương này vốn chẳng đáng gì. Thế nhưng, vì sao, nơi nào đó trong lồng ngực lại đau đến vậy?

Y hít sâu một hơi, cắn chặt khớp hàm, ngăn mình trong vô thức lại niệm ra một cái tên.

... Lục Thiết Âm...

22. Chương 22

Bóng đêm dày đặc.

Từ sau khi ra khỏi căn phòng đó, Lục Thiết Âm cứ cầm cúi chạy về phía trước, thái dương không ngừng co giật đau đớn, suy nghĩ rối loạn. Hấn biết mình nên lập tức trở về Lâm An, nhưng trong lòng lại một mực lo lắng cho Tống Ngọc Thanh.

Người kia bị thương có nặng không? Y liệu có cần thận chữa trị?

Lục Thiết Âm muốn quay lại kiểm tra y nhưng rồi lại sợ mình sẽ kích động giết y để báo thù cho sư đệ. Chẳng thể làm gì khác, hấn cắn răng tiếp tục dần bước, mỗi một bước chân lại giống như cách Tống Ngọc Thanh càng ngày càng xa, lòng đau như dao cắt.

Đời này, sợ là không thể gặp lại nữa rồi?

Bất tri bất giác, trời đã dần dần sáng tỏ. Lục Thiết Âm một đêm không ngủ lại phải chịu kích thích to lớn, cả người hốt hoảng đến mức phương hướng thế nào cũng không còn phân rõ. Hắn chỉ biết hắn đã thừa dịp rời khỏi Thiên Ma giáo, lúc này đang đứng ở một sơn đạo gặp gềnh.

Hắn đang đi bỗng nhìn thấy trước mặt có một thiếu niên độ mười bảy, mười tám tuổi ngồi bên bụi cây đang ôm chân, kêu đau oai oái. Lục Thiết Âm thanh tỉnh rất nhiều, vội tiến lên vài bước mở miệng hỏi han, “Tiểu huynh đệ, người làm sao vậy?”

“Ta lên núi đón củi, chẳng may lại bị trẹo chân.”

“Trẹo chân? Để ta chữa cho.” Lục Thiết Âm vừa nói vừa cúi đầu kiểm tra. Ai ngờ, hắn còn chưa kịp động vào chân thiếu niên, một bên sườn đã tê rần, cả người bị điểm huyết.

“Người...?!”

“Lục công tử, ta đợi người đã lâu.” Thiếu niên vỗ vỗ bụi đất trên người, hì hì đứng dậy, giọng nói đã trở thành giọng nam tử trưởng thành.

Lục Thiết Âm lơ mơ nghĩ tiếng nói này có chút quen tai, cách một lúc sau mới tỉnh ngộ, “Hóa ra là người! Lâm, Lâm...”

“Tại hạ Lâm Hoài Trực, đa tạ ân cứu mạng lần trước của Lục công tử.”

Lục Thiết Âm lúc này mới biết là mình mắc mưu, nhú nhú mày, hắn nhìn kẻ kia bằng tư thế quái dị, “Người vì sao điểm huyết ta?”

“Không có gì, chỉ là muốn Lục công tử giúp đỡ một chút.” Nói xong, gã kéo Lục Thiết Âm từ dưới đất lên, lôi hắn đi về phía trước.

Lục Thiết Âm có chút giật mình, vội vàng kêu lên, “Người định giả dạng ta lừa gạt Tổng giáo chủ sao? Y sẽ không bị lừa đâu.”

“Không sai. Nhưng ta chỉ muốn làm phiền giáo chủ tự mình đến đây thôi.”

“Người có ý gì?”

“Ha ha.” Lâm Hoài Trực khẽ mỉm cười, dáng vẻ như gã đã định liệu trước được mọi chuyện, “Giáo chủ nếu biết Lục công tử rơi vào hiểm cảnh, nhất định sẽ vội vàng tới cứu.”

Nghe vậy, Lục Thiết Âm biến sắc, lòng lại cảm thấy mơ hồ đau đớn, “Y... sẽ không tới đâu...”

Lâm Hoài Trực dù theo dõi Lục Thiết Âm từ khi hắn ra khỏi Thiên Ma giáo, thế nhưng gã lại không hiểu được xích mích giữa Lục Thiết Âm và Tổng Ngọc Thanh, “Sao ta lại không rõ, giáo chủ dù luôn giả bộ lạnh lùng, trong tâm lại để ý đến người biết bao nhiêu. Ngay cả người ngoài như ta cũng nhận ra, Lục công tử người chính là nhược điểm của giáo chủ. Võ công y dù có cao thế nào đi nữa, cũng chắc chắn thua trên tay người.”

Lục Thiết Âm càng nghe càng phiền loạn. Thân thể không thể động dậy, hắn chỉ có thể nhắm chặt mắt cắn chặt răng, “Hôm nay y không thể quản được sống chết của ta.”

“Hử? Tại sao?”

“Bởi vì...” Vừa mở miệng ra lại lập tức dừng lại, “Dựa vào cái gì mà ta phải nói cho người?”

“Ha ha, không nói cũng được. Giáo chủ nếu không tới cứu mạng người, ta sẽ chặt từng ngón tay của người gửi tới Thiên Ma giáo.” Chuyển mắt, gã lại cười, “Hừ, ta không tin họ Tổng không đau lòng.”

Đang nói chuyện, hai người đã đi tới một gian nhà tranh ở ven đường. Lâm Hoài Trực tiện tay điểm mấy huyết đạo của Lục Thiết Âm rồi ném hắn vào phòng, xong liền xoay người làm việc khác.

Lục Thiết Âm tay chân cứng ngắc ngồi trên mặt đất. Thử vài lần mà vẫn không cách nào phá giải huyết đạo, hắn thật ảo não. Hắn một hồi nhớ đến sự đệ còn chưa rõ sinh tử ra sao, một hồi lại lo lắng cho Tổng Ngọc Thanh đang bị trọng thương. Tư vị trong miệng chua chua xót xót, chẳng thể gọi tên.

Tổng giáo chủ vừa mới bị thương, y sẽ không tới cứu ta.

Y vì ta mà gặp nguy hiểm nhiều lần, tình ý kia người ngoài cũng có thể nhìn ra, tại sao ta hết lần này đến lần khác lại không hề cảm giác?

Nhưng y là hung thủ sát hại sư đệ, ta nên làm thế nào đây? Báo thù ư? Nhưng...

Sư đệ... sư đệ...

Hắn lặn qua lộn lại suy nghĩ lung tung, một ngày cứ như vậy trôi qua trong thoáng chốc. Đến khi sắc trời tối đen, Lâm Hoài Trực mới trở về. Gã để Lục Thiết Âm ăn vài thứ, sau đó lại có hứng thú gọi lên vài câu chuyện giữa hắn và Tổng Ngọc Thanh.

Lục Thiết Âm nhắm mắt hoàn toàn không để ý, trái tim lại nhảy lên bình bịch, vô thức hồi tưởng lại những chuyện kia. Đáng vẽ người nọ trừng mắt mắng người, đáng vẽ người nọ đỏ mặt quay đầu tức giận, đáng vẽ người nọ dịu dàng cười khê, đáng vẽ người nọ...

Những hình ảnh đó cứ chập chờn trước mắt, muốn gạt bỏ cũng khó khăn.

Một đêm không chợp mắt.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Hoài Trực ra ngoài một lúc, sau khi trở về thì canh giữ Lục Thiết Âm, không đi đâu nữa. Gã rút bội kiếm bên hông chùi lau mũi kiếm, thần sắc có vẻ căng thẳng.

Lục Thiết Âm thấy kì lạ nhưng không muốn mở miệng hỏi gã, chỉ ngồi yên một bên không lên tiếng.

Sắp đến giữa trưa, ngoài phòng bỗng vang lên một loạt tiếng bước chân.

Lâm Hoài Trực nhảy dựng lên. Sau khi nhìn trộm qua khe cửa, gã lập tức tóm lấy cánh tay Lục Thiết Âm, trường kiếm cũng gác lên cổ hắn, kéo hắn ra ngoài.

Lục Thiết Âm ngẩn người không hiểu, chỉ đến khi ra đến cửa, nhìn thấy bóng dáng người kia, hắn mới giật mình bừng tỉnh.

Tổng Ngọc Thanh vẫn là một thân hắc y.

Cái mặt nạ xấu xí kia che đi nửa khuôn mặt y, chỉ để lộ ra cái cằm nhọn nhọn cùng bờ môi không chút huyết sắc. Tay y đè bên chuôi kiếm, toàn thân tràn hàn ý, đôi mắt trong trẻo sâu thẳm như nước lại càng lạnh lẽo.

Y... quả thực tới cứu mình!

Đêm hôm trước y vừa mới bị thương, lúc này có làm việc gì cũng không tiện, tại sao còn một mình chạy tới đây mạo hiểm? Hơn nữa, cái kẻ hại y bị thương kia... lại chính là mình.

Lục Thiết Âm ngơ ngác nhìn nam tử mặc hắc y kia, hô hấp nghẹn lại, đầu vầng mắt hoa, tâm tình lại càng là kích động.

23. Chương 23

Tổng Ngọc Thanh đứng xa xa chỉ đưa mắt nhìn hắn một cái rồi lại chuyển mắt đi. Y cười lạnh với Lâm Hoài Trực, “Người của bổn tọa mà cũng dám động vào, người thật to gan.”

“Nếu không dùng hạ sách này, làm sao thuộc hạ có thể mời giáo chủ đại giá?” Lâm Hoài Trực cũng theo thế cười rộ lên, thế nhưng tay cầm kiếm lại hơi run run.

“Người trăm phương ngàn kế muốn đối phó với bổn tọa thì có ích gì? Hôm nay người bán mạng vì lão hồ ly kia, ngày sau lão có nên nghiệp lớn, người đầu tiên phải giết chính là người.”

Lâm Hoài Trục biến sắc rồi lại nhanh chóng khôi phục như thường, lưỡi dao sắc bén đặt trên cổ Lục Thiết Âm, “Việc này ta tất có chừng mực, không nhọc lòng giáo chủ quan tâm.”

Tổng Ngọc Thanh thấy thế quả nhiên không nhiều lời nữa, chỉ chậm rãi bước lên một bước, “Bổn tọa đã đến đây đúng hẹn, người cũng nhanh thả người đi chứ?”

“Giáo chủ võ công cái thế, nếu là đơn đả độc đấu, thuộc hạ tuyệt không phải là đối thủ của người. Vậy nên... phiền giáo chủ hãy chặt bỏ cánh tay phải của mình.”

Lời vừa nói ra, Tổng Ngọc Thanh còn chưa phản ứng, Lục Thiết Âm đã hô lên đầu tiên.

“Không được!” Hắn vừa mở miệng, trên cổ đã nhiều hơn một vết máu, nhưng hắn lại chẳng quan tâm hết lớn, “Tổng giáo chủ, người cứ giết tên này đi, đừng để ý đến sinh tử của ta!”

Lục Thiết Âm âm ỉ náo loạn nửa ngày, Lâm Hoài Trục tức giận đến đen cả mặt, Tổng Ngọc Thanh lại chẳng hề cảm thấy gì, cũng không buồn liếc mắt nhìn ai kia. Y thông thả rút bội kiếm bên hông xuống, một chữ nhẹ nhàng nói ra, “... Được.”

Nghe vậy, Lục, Lâm hai người đều sửng sốt.

“Hả? Tổng giáo chủ...”

“Giáo chủ quả là thẳng thắn.”

“Chỉ cần một cánh tay là đủ rồi sao? Vậy cũng rất dễ thôi.” Vừa nói chuyện, Tổng Ngọc Thanh vừa chuyển kiếm sang bên tay trái. Kiếm sắc bén theo vai từ từ lún xuống, tơ máu rỉ ra rất nhanh, về mặt y lại vẫn bình tĩnh thản nhiên như vậy.

Lục Thiết Âm mở to hai mắt nhìn thẳng y, trong thoáng chốc, trái tim vô cùng đau đớn. Không biết lực đạo nảy sinh bằng cách nào, hắn mạnh mẽ phá giải huyết đạo, xông về phía trước.

Lâm Hoài Trục bất ngờ không kịp đề phòng bị hắn đẩy suýt nữa thì ngã, may mà có trường kiếm trên tay mới có thể chế trụ người kia. Chờ đến khi gã đứng vững lại, bên môi Tổng Ngọc Thanh đã nở nụ cười nhạt, độc châm trên tay cũng bắn ra.

Lâm Hoài Trục tránh cũng không thể tránh, đành cuống quýt lùi Lục Thiết Âm ở trước người ra làm lá chắn. Vừa nghe thấy Lục Thiết Âm vì đau mà kêu lên, gã cũng rùng mình thảm ghào to không ổn.

Hóa ra Tổng Ngọc Thanh thừa dịp gã né tránh độc châm đã thi triển khinh công phi tới, một cước đá Lục Thiết Âm ngã lăn ra đất, song song đó cũng đâm một kiếm.

Lâm Hoài Trục có nằm mơ cũng không ngờ thân thủ Tổng Ngọc Thanh lại nhanh như vậy. Gã trốn không thoát, liền bị trường kiếm đâm xuyên qua vai.

“Sao nào? Kiếm pháp tay trái của ta có đủ nhanh không?” Tổng Ngọc Thanh hơi hột hỏi một câu, đôi mắt lạnh băng thấu xương, khuôn mặt dữ tợn như ma quỷ, “Người muốn lấy mạng của bổn tọa sao, vẫn còn quá sớm.”

Lâm Hoài Trục trên vai bị thương, lại nhìn thấy bộ dạng Tổng Ngọc Thanh đờ đờ sát khí thì sợ đến mức hồn siêu phách lạc. Gã lão đảo lùi lại mấy bước, đáng vẻ xoay người bỏ chạy trông chặt vật vô cùng.

Tổng Ngọc Thanh cũng không đuổi theo, chỉ quay đầu ném cho Lục Thiết Âm một viên thuốc, “Đây là thuốc giải độc châm.”

Lục Thiết Âm vội vàng nhét viên thuốc vào miệng, lại vội vã đứng dậy nắm lấy tay Tổng Ngọc Thanh, “Tổng giáo chủ, vết thương trên vai phải của người sao rồi?”

“Chỉ là vết thương ngoài da, đừng lo.” Ngoài miệng nói vậy nhưng chân y lại trượt trượt, cả người lão đảo như sắp ngã.

Lục Thiết Âm kinh hãi vội đỡ lấy người kia. Hắn gỡ mặt nạ của người kia, chỉ thấy Tổng Ngọc Thanh sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh đầy trán, khóe miệng còn chảy máu tươi.

“Tổng giáo chủ, người...”

“Không sao.”

Tống Ngọc Thanh vừa nẩy một mình mạo hiểm, mạng sống ngàn cân treo sợi tóc cũng chẳng lộ ra nửa phần sợ hãi, thế nhưng khi Lục Thiết Âm đứng ở đây, y lại hết lần này đến lần khác quay đầu, sống chết không chịu nhìn hấn.

Lục Thiết Âm không biết làm thế nào đành phải xé tay áo của mình, cẩn thận từng li từng tí băng bó vết thương cho y.

Tống Ngọc Thanh hừ nhẹ, tuy y chẳng nói một lời, sắc mặt lại càng ngày càng khó coi. Cuối cùng, y không cầm cự nổi đành phải lấy tay đè xuống vết thương trên bụng.

Lục Thiết Âm nhìn lại, vừa nhìn đã thấy hắc y nhuộm đầy vết máu đỏ hồng. Lúc này, hấn mới hiểu vết thương cũ của Tống Ngọc Thanh quả thật chưa lành, y chỉ vì cứu mạng hấn mới cố gắng chống đỡ đánh nhau một hồi với Lâm Hoài Trục. Nghĩ đến điều này, hô hấp cũng đã cứng lại, hấn thì thảo nhỏ giọng, “Tống giáo chủ, người cần gì phải tới cứu ta?”

“Nếu ta không tới, người đã mất mạng từ lâu.” Tống Ngọc Thanh quay đầu lại hung dữ trừng mắt với hấn. Thần sắc kia dữ tợn, song đôi con ngươi lại sáng tựa ánh sao, gợn đầy tình ý.

Lục Thiết Âm thấy ánh mắt nhu tình như nước đến vậy, ý chí dù có sắt đá đến đâu cũng không thể không động lòng. Hai tay lập tức duỗi ra, hấn ôm Tống Ngọc Thanh vào lòng thật chặt.

“Tống giáo chủ, người trở lại Lâm An cùng ta đi? Nếu sư đệ ta...”

“Nếu sư đệ người chưa chết, người đành chấp nhận miễn cưỡng ở cùng ta, có đúng không?” Tống Ngọc Thanh cười nhạt một cái rồi nói tiếp, “Nhưng nếu y đã chết thật thì sao? Người định giết ta báo thù, hay là vĩnh viễn không nhìn mặt ta nữa?”

“Ồ...” Lục Thiết Âm bị y trách mắng nhất thời không nói nên lời, tay chân luống cuống ngẩn ngơ tại chỗ.

“Hôm nay người chỉ có thể lựa chọn một trong hai con đường.” Tống Ngọc Thanh giãy khỏi lòng hấn, chậm rãi lau sạch vết máu trên môi, nói từng từ từng chữ, “Hoặc là ở lại cùng ta, hoặc là quay lại Lâm An một mình.”

Im lặng hồi lâu.

Tống Ngọc Thanh đợi một lúc không thấy Lục Thiết Âm trả lời, tất nhiên đã hiểu tâm ý của hấn. Y nhẹ nhàng đẩy hấn ra, cặp mắt cười nhợt nhạt, “Thôi vậy, trong lòng người chỉ có mình sư đệ, người hãy mau trở về tìm y.”

“Người vì ta vào sinh ra tử, ta sao có thể mặc kệ người? Tóm lại, trước tiên cứ trị thương cái đã.”

“Câm miệng! Thích hay không thích, ta sao còn không rõ... những hư tình giả ý của người.”

“Không, ta...”

“Cút mau!” Tống Ngọc Thanh vừa mới nhỏ nhẹ nói được một câu đã biến sắc, “Thừa dịp ta không còn sức, người mau cút càng xa càng tốt! Công lực ta một khi khôi phục, người nửa bước cũng đừng hòng rời đi.”

Cúi đầu nhìn tay hai bên đang nắm chặt, y có chút gắng sức hấn hấn thở dốc, bàn tay lại từng chút một tách bàn tay Lục Thiết Âm ra.

Lục Thiết Âm kinh ngạc nhìn y, đáy lòng mờ mịt, thân lại vẫn như trong mộng.

Rời đi hay ở lại, hấn biết lựa chọn thế nào?

Lý trí nói cho hấn biết hấn phải trở về Lâm An tìm sư đệ, nhưng hấn lại hết lần này tới lần khác không buông được hắc y nam tử trước mắt này. Hấn tựa hồ chỉ nhìn nhiều thêm một cái, sẽ dễ dàng trầm mê trong ánh mắt y, có làm thế nào cũng không tránh được.

Hai người chúng ta vĩnh viễn không thể ở gần nhau sao? Tống Ngọc Thanh quật cường như vậy, mà ta thì cứ do dự không ngừng.

Sau khi yên lặng đối diện một lát, Lục Thiết Âm than khẽ, lui lại vài bước, xoay người rời đi.

Không hề quay đầu lại.

Tổng Ngọc Thanh cũng không nhìn hấn, chỉ nhắm mắt lại, đứng yên tại chỗ. Đợi đến khi tiếng bước chân dần dần đi xa, y mới ngóng theo cái phương hướng ấy, sau đó, thân hình lảo đảo, ngã ngồi trên đất.

Vết thương ở bụng lại nứt ra, máu không ngừng chảy.

Y vậy mà lại chẳng thấy đau đớn chút nào. Y lấy tay che mặt, ha ha cười âm ỉ, cười đến khi thanh âm cũng nghẹn lại mới chịu ngừng. Che hai mắt mình đi, y cúi đầu thấp giọng, “Sư phụ, sư phụ, ta và người quả nhiên... cùng bước một đường...”

24. Chương 24

Trước đây cùng Tổng Ngọc Thanh đồng hành hoặc là cười cười nói nói, hoặc là âm ỉ cãi cọ, hấn chưa bao giờ cảm thấy cô đơn. Hôm nay một thân một mình quay về Lâm An, hấn lại cảm thấy buồn tẻ, trống vắng vụn vặt.

Ban ngày ngơ ngẩn ngẩn ngẩn đi trên đường, ban đêm tá túc lại lữ điểm là lúc hấn bắt đầu không kìm lòng nổi nhớ đến Tổng Ngọc Thanh. Nhớ y tình si không đổi, vài ba lần liều chết cứu mình, nhớ y ngang ngạnh bá đạo, hung thần ác sát đuổi mình rời đi, cuối cùng lại nghĩ tới, nếu mình đã lựa chọn sư đệ, không cần phải chần chừ, do dự như thế nữa.

Từ một khắc xoay người bước đi kia, hấn đã không thể quay đầu lại.

Từ nay về sau, chỉ cần nhớ nhưng một mình sư đệ mới là phải đạo.

Nhưng mà, thiếu niên hoạt bát đáng yêu kia có còn sống khỏe mạnh hay không? Hay là y đã mất mạng rồi?

Lục Thiết Âm một mặt lo lắng an nguy của sư đệ, một mặt lại giãy giụa khổ sở vì chuyện của Tổng Ngọc Thanh, thế nên trở về Lâm An chỉ mất có một tháng, do tinh thần hoảng hốt, hấn đã tiêu tụy không tả nổi.

Hấn nhớ sư đệ vì cãi cọ với Giang đại hiệp nên mới mất tích, bởi vậy, vừa mới vào thành, việc đầu tiên hấn làm là tìm đến Giang phủ. Ai ngờ vừa bước tới cửa, hấn đã thấy một công tử vận bạch y từ bên trong đi ra. Người kia môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú— đích thị là sư đệ hấn, Hà Ứng Hoan.

Lục Thiết Âm kinh hãi ngẩn ngơ tại chỗ, ngạc nhiên đến không nói nên lời.

Hà Ứng Hoan tinh mắt vừa nhìn đã nhận ra hấn. Tươi cười lập tức nở bừng trên nét mặt, y linh lợi chạy tới ôm lấy tay hấn kêu lên, “Đại sư huynh, huynh cuối cùng cũng đã trở về!”

Lục Thiết Âm tai nghe thấy giọng nói quen thuộc, mắt nhìn thấy nụ cười xán lạn kia, trong một thoáng vẫn tưởng như mình còn trong mộng. Cách một lúc lâu, hấn mới đưa tay ra sờ má Hà Ứng Hoan, có chút thất thần hỏi, “Sư đệ, đệ... không chết?”

“Ồi chào, đệ đang yên lành đứng tại chỗ này, làm sao mà chết được?”

“Thế nhưng ta nghe nói đệ bị ma giáo giáo chủ cắt đứt gân mạch tay chân, sau lại bị...”

“À, đây đã là chuyện từ mấy tháng trước rồi. Sư phụ diệu thủ hồi xuân, sớm đã chữa lành vết thương cho đệ.” Hà Ứng Hoan vừa cười nói vừa kéo Lục Thiết Âm vào trong Giang phủ, “Ngược lại là đại sư huynh ấy. Huynh mất tích lâu ngày như vậy, đệ và sư phụ đã lật tung cả thành Lâm An một lần mà vẫn không tìm thấy.”

“Ta... ừm...” Lục Thiết Âm hồi tưởng lại quãng thời gian đã qua lại chẳng biết phải mở miệng nói sao mới tốt. Hấn chỉ đành cúi thấp đầu, quanh co chống đỡ.

Hà Ứng Hoan chuyển mắt, còn đang muốn hỏi tiếp thì liếc mắt nhìn thấy một thư sinh vận thanh sam từ đằng xa đi tới. Y khẽ hô một tiếng, nhanh chóng chạy tới chào đón, lại vô cùng tự nhiên cầm tay người kia, mỉm cười khe khẽ.

Hai người thấp giọng thì thầm, sau đó cùng cười tươi rói rói.

Lục Thiết Âm xa xa thấy thế trong lòng liền khó chịu. Hắn phải cố hết sức mới có thể tiến lên chấp tay hành lễ, “Giang đại hiệp.”

“Lục hiền chất, cuối cùng thì người cũng đã trở về bình an. Mấy tháng nay, Ứng Hoan vì người cũng đã tốn không ít tâm tư.” Giang Miễn vừa nói vừa cố ý nhìn về phía Hà Ứng Hoan, khoe mắt đuôi mày đều lộ vẻ nhu tình.

Hà Ứng Hoan cười hì hì, lại càng dựa sát vào người Giang Miễn.

Lục Thiết Âm thấy hai người kia mường đăm nhau, thái độ vô cùng thân thiết thì đã hiểu chuyện gì xảy ra. Hắn tuy rằng sớm biết sư đệ không thích mình, thế nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ bọn họ xưng hô thân mật, trong lòng khó tránh khỏi chua xót. Ngoài miệng dù hàn huyên cùng Giang Miễn, ánh mắt hắn không yên lại cứ mãi nhìn về phía Hà Ứng Hoan. Cuối cùng, hắn nhịn không được mở miệng hỏi một câu, “Sư đệ dạo này có khỏe không?”

“Đệ mỗi ngày đều cùng Cần Chi sớm chiều chung sống, thật không thể tốt hơn.” Y dừng lại một chút, đôi mày thanh tú hơi cau lại, “Chỉ là, sư phụ lại chẳng tốt được như thế.”

“Hả?” Lục Thiết Âm ngăn người, đến lúc này mới tỉnh táo lại vài phần, “Sư phụ gặp chuyện gì? Vô công của người cao cường như vậy, hắn sẽ không gặp phải phiền phức.”

“Còn không phải là tại nhị sư huynh!” Hà Ứng Hoan một tay kéo Giang Miễn, một tay lại nắm lấy tay áo Lục Thiết Âm đi về phía trước, “Hắn khó khăn lắm mới được hạ sơn, ai ngờ lại đi yêu mến một kẻ không nên yêu mến, vì thế, hắn liền cãi nhau với sư phụ một trận. Hai người đánh nhau đến mức một sống một còn, toi bởi khói lửa, khiến thư phòng của Cần Chi nhà ta tí nữa thì sập.”

“Sau đó thì sao? Ai thua ai thắng?”

“Vô công của nhị sư huynh có tốt đến mấy cũng đâu xứng làm đối thủ của sư phụ? Cuối cùng, hắn tất nhiên bị đánh quỵ rạp trên mặt đất, nhưng mà hắn vẫn không chịu thua, vừa cắt tóc vừa đoạn kiếm, la hét muốn đoạn tuyệt quan hệ với sư phụ. Hắn còn nói từ nay về sau không bao giờ... lên núi nữa.”

Lục Thiết Âm nghe đến há mồm chờ đợi, một lát sau mới hỏi được tiếp, “Kết quả ra sao?”

“Kết quả là nhị sư huynh vừa mới rời đi, sư phụ đã từ sớm đến tối ở trong phòng uống rượu.” Hà Ứng Hoan đảo mắt, lắc đầu thở dài, “Sư phụ vốn đã điên điên khùng khùng, giờ lại còn thêm mơ màng mê muội, ai khuyên gì cũng không nghe.”

Lục Thiết Âm gật đầu, cũng thở dài một hơi, trong lòng cảm khái. Đi về phía trước vài bước, hắn lại nhớ ra một chuyện, “Đệ có biết người nhị sư đệ thích là ai không?”

“Không rõ lắm, chỉ loáng thoáng nghe sư phụ mắng hắn là đại nghịch bất đạo, bị quỷ thần mê hoặc. Nhưng mà nhị sư huynh có gương mặt như vậy, kết hợp với cái tính tình đáng ghét như thế, đệ nghĩ rằng người hắn thích cũng sẽ chẳng đứng đắn gì.”

“Sư đệ...”

“Ôi, lời đệ nói đều là lời thật.” Hà Ứng Hoan nghiêng đầu hừ nhẹ, “Nhị sư huynh từ nhỏ đã tự cao tự đại chẳng coi ai ra gì, đến cả sư phụ cũng không khống chế nổi, giờ bước chân vào giang hồ, chẳng biết sẽ gây nên những sóng gió gì. Chỉ sợ qua vài năm nữa, giang hồ lại có thêm một đại ma đầu.”

Lục Thiết Âm nghe vậy có chút chấn động, trước mắt lại đột nhiên hiện lên bóng dáng Tống Ngọc Thanh. Người kia tuy là một đại ma đầu giết người không chớp mắt, thế nhưng đối với mình hết lần này đến lần khác lại là tình thâm trước sau không đổi.

“Đại sư huynh có khỏe không?”

“Hả?”

“Mặt của huynh đỏ hết cả lên.”

“Hử...” Lục Thiết Âm đưa tay lên sờ sờ mặt quả nhiên chạm vào da thịt nóng bừng. Hắn vội vã hồi thần, ép buộc mình không thể suy nghĩ lung tung nữa.

Thế nhưng, chẳng bao lâu sau, tâm trí lại đã nhẹ nhàng trôi xa. Hắn không nén nổi nghĩ thầm, nếu ta đáp lại tình ý của Tống Ngọc Thanh, từ nay cùng y suốt đời chung sống thì sao? Chắc là... cũng sẽ khiến sư phụ tức chết đi được nhỉ?

25. Chương 25

“Nếu sư đệ chưa chết, Tống giáo chủ sẽ không phải là kẻ thù của ta, ta và y có ở cùng nhau cũng chẳng việc gì. A, không được, nếu ta thực sự chọn con đường này, sư phụ chắc chắn sẽ không tha thứ cho ta.”

“Đại sư huynh, huynh lắm bầm một mình gì đó?”

“Hả? Không, không có gì...” Lục Thiết Âm lúc này mới nhớ sư đệ vẫn đang ở bên cạnh, thế mà mình lại có thể nhớ tới một người khác, thật là vô lý quá.

“Kì lạ thật, lần này trở về hình như đại sư huynh đã thay đổi rất nhiều.”

“Ha ha, sao thế được?”

Đang khi nói chuyện, đoàn người đã bước tới cửa phòng Ngô Tiểu Kiệt.

“Đại sư huynh, huynh mau vào đi.” Hà Ứng Hoan đưa tay lên gõ cửa, miệng mỉm cười, “Sư phụ thấy huynh bình an trở về, có khi vui quá lại hết giận.”

Lục Thiết Âm cười gượng một tiếng, tự thấy bản thân mình vốn không có bản lĩnh lớn như vậy, nhưng so với việc trông thấy bộ dạng thân mật của Hà Ứng Hoan và Giang Miên, hắn thà vào làm bạn cùng sư phụ. Vì vậy, hắn đẩy cửa bước vào.

Trong phòng ngập tràn mùi rượu.

Phóng mắt nhìn, chỉ thấy trên mặt đất chất đầy vò rượu, bên cạnh bàn có một nam tử tầm trung niên tướng mạo thường thường đang ngồi. Người kia uống từng ngụm từng ngụm rượu lớn, lại rung đùi tỏ vẻ rất đắc ý.

Lục Thiết Âm cẩn thận bước tới ngồi cạnh người kia, nhẹ nhàng gọi một tiếng, “Sư phụ.”

“Hửm?” Ngô Tiểu Kiệt giương mắt nhìn thẳng hắn, một lúc sau mới dùng tay chỉ, “Tiểu Âm?”

“Sư phụ, con đã trở về.”

“Tốt! Tốt lắm!” Ngô Tiểu Kiệt vỗ vỗ tay, đẩy chén rượu đến trước mặt Lục Thiết Âm, “Mau, uống rượu cùng vì sư.”

“Sư phụ, con xưa nay tửu lượng kém...”

“Tiểu tử ngốc, say một trận giải muộn buồn bực. Người uống một vò rượu, ngủ say thêm một giấc, thế là có thể quên mọi chuyện thương tâm.”

“Hả? Chuyện gì ạ?”

“Hử, không phải là người thích sư đệ sao? Hôm nay thấy nó cứ dính lấy Giang Miên, lẽ nào người lại không thấy đau lòng?”

Nghe vậy, Lục Thiết Âm đỏ mặt lấp bắp hỏi, “Sư phụ, người, người đã sớm biết?”

“Tất nhiên.” Ngô Tiểu Kiệt búng một cái vào trán hắn rồi lại ngửa đầu uống rượu, “Vi sư nhìn người lớn lên từ nhỏ, sao lại không rõ tâm tư người? Người hài tử này một khi đã nhận định cái gì là quyết không chịu buông tay, dù biết sư đệ không thích người, người vẫn cứ giao phó tình cảm.”

“Sư phụ...” Lục Thiết Âm khốn quẫn cúi đầu, gương mặt càng ngày càng đỏ.

Ngô Tiểu Kiệt ha ha cười lớn, nhấc vò rượu trên bàn đổ thẳng vào miệng mình, sau đó ngáp một cái, nói tiếp, “Tiểu Âm, người nhớ kĩ câu này của sư phụ, thích ngay từ đầu, không có nghĩa cả đời đều phải thích.”
“Dạ?”

“Từ nhỏ người đã lớn lên trên núi, gặp tới gặp lui cũng chỉ có vài người, vì thế người tự nhiên sẽ nảy sinh tình cảm với sư đệ mình. Người cho rằng người thích nó, nhưng thực ra... hết thấy cũng chỉ là ảo giác.” Dừng một chút, hắn lại nhẹ nhàng thở dài, “Người ở giang hồ thêm mấy năm nữa, gặp thêm vài dạng người, sớm muộn gì người cũng sẽ thích người khác.”

Lục Thiết Âm nghe xong dù cái hiểu cái không, trong đầu lại không tìm được dần hiện ra thân ảnh Tống Ngọc Thanh. Hắn cố sức lắc đầu, trong lòng thấy vạn phần kinh ngạc. Chưa từng cố gắng nhớ tới người kia, nhưng vì lẽ gì mỗi lần phục hồi tinh thần, hình ảnh y lại chiếm trọn cõi lòng?

Khi Lục Thiết Âm vẫn còn tiếp tục dờ ra, Ngô Tiểu Kiệt đã cười cười lấy thêm một vò rượu nằm dưới đất, một bên tự rót tự uống, một bên thì thảo nhỏ giọng, “Nói tới nói lui, mọi lỗi lầm đều là của vi sư ta cả. Trước đây nếu ta không nghĩ ra cái ý vớ vẩn lệnh sư huynh đệ người tới Lâm An chúc mừng, tiểu Hoan sẽ không bị tên họ Giang lừa gạt cướp đi, tiểu Ngọc cũng sẽ không bị quỷ ma mê hoặc làm ra cái thứ chuyện đại nghịch bất đạo này...”

Nghe tới đây, Lục Thiết Âm nhin không được xen mồm hỏi một câu, “Sư phụ, rốt cục thì nhị sư đệ đã gặp phải chuyện gì?”

Hắn chỉ thuận miệng hỏi, ai ngờ sư phụ xưa nay vốn hiền lành dễ gần bỗng biến sắc, chén rượu trên tay cũng “choang” một cái bị ném xuống đất. Sư phụ cắn răng cắn lợi nói, “Cái tên nghiệt đồ kia... vì sư đời này không quen biết hắn!”

Lục Thiết Âm chưa từng nhìn thấy sư phụ tức giận như vậy bao giờ. Hắn sợ đến ngậm chặt miệng, không dám nhiều lời nữa. Ngô Tiểu Kiệt cũng không nói thêm gì, chỉ thở dài nặng nề vài hơi, lẩm bẩm thêm vài câu say khướt, rượu càng uống nhiều hơn.

“Hôm nay có rượu nay say khướt*, tiểu Âm, sao người không uống?”

“Sư phụ, người say rồi.”

“Không.” Ngô Tiểu Kiệt lắc lắc ngón tay, thanh âm nghe mơ hồ không rõ, “Ta uống càng nhiều thì càng tỉnh táo, nên quên thì không quên được, muốn nhớ lại nhớ không ra. Song Nguyệt, Song Nguyệt, sao nàng không vào giấc mộng ta?”

Lục Thiết Âm nghe cái miệng kia nói toàn lời diên khùng thì biết sư phụ đã say thật rồi. Khuyên sư phụ không được, hắn đành phải cố uống thêm vài chén rượu, lòng không yên nghĩ đến chuyện của mình.

Khi gặp lại Hà Ứng Hoan và Giang Miển, hắn đúng là có chua xót đau đớn khó chịu, nhưng lại không đến nỗi khổ sở như tưởng tượng. Hắn ngoại trừ cảm thấy trống rỗng cả lòng, toàn thân vô lực ra thì lại có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Lẽ nào sư phụ không nói sai, ‘thích’ của hắn với sư đệ... chỉ là ảo giác?

Đang nghĩ ngợi, hắn bỗng thấy sư phụ đập đầu vào mặt bàn, lại bắt đầu nói năng lộn xộn, “Thích hay không thích cái gì, đều là gạt người cả! Hắn ở giang hồ thêm vài năm nữa, chắc chắn sẽ xa mặt cách lòng, thay lòng đổi dạ, không còn nghĩ tới ta...”

“Hả?” Lục Thiết Âm ngăn người không hiểu sao, “Sư phụ, người đang nói gì vậy?”

Ngô Tiểu Kiệt cũng không để ý đến hắn, chỉ mở to hai mắt nhìn đau đầu đau tiền phương. Một lát sau, người kia bỗng đứng dậy, đánh một chuông tạo ra một lỗ thủng to trên mặt bàn.

Ngô Tiểu Kiệt vốn đang mơ mơ màng màng, say đến ngã trái ngã phải, mồm cũng toàn nói lời linh tinh, lúc này lại như hoàn toàn thanh tỉnh. Đôi mắt trở nên thần nhiên, gương mặt lộ nụ cười, giọng nói trầm trầm, “Không được, ta phải tìm hắn về!”

“Hả? Sư phụ, người muốn tìm ai?”

Ngô Tiểu Kiệt không trả lời, chỉ nhún người thi triển khinh công nhảy ra ngoài cửa sổ.

“Sư phụ, người đi đâu vậy?”

Lục Thiết Âm sững sốt, mơ hồ đuổi theo, miệng gọi to, thế nhưng chỉ trong chớp mắt, Ngô Tiểu Kiệt đã biến mất vô tung vô tích.

Bài thơ Tự Khiển, tác giả La Ấn:

Đắc tức cao ca thất tức hưu,

Đa sầu đa hận diệc du du.

Kim triêu hữu tửu kim triêu túy,

Minh nhật sầu lai minh nhật sầu.

Dịch thơ (Phụng Hà):

Được thì ca hát mất thì buông,

Cứ đa sầu mãi, cứ hận luôn.

Hôm nay có rượu nay say khướt,

Ngày mai buồn đến lại mai buồn.

26. Chương 26

Lục Thiết Âm hoang mang, ngơ ngác đứng tại chỗ. Sư phụ vừa rồi còn cùng hắn nói chuyện, vì sao đột nhiên sắc mặt thay đổi, nhোáng một cái đã không thấy tăm hơi?

Hắn nghĩ mãi cũng không nghĩ ra đáp án, chỉ đành kể chuyện này cho sư đệ, ai ngờ Hà Ứng Hoan cũng mờ mịt chẳng hiểu gì. May mà hai người biết sư phụ xưa nay tính tình cổ quái, khi rượu vào lại càng khùng khùng điên điên, cho nên cũng không lo lắng lắm.

Ngô Tiểu Kiệt một đi không trở lại, Lục Thiết Âm không muốn mỗi ngày đều gặp mặt sư đệ, chẳng còn cách nào đành phải học theo sư phụ cả ngày nhốt mình trong phòng. Nhưng hắn không uống rượu, chỉ lấy dao ra khắc vào khối ngọc, im lặng khắc ra được một con thỏ vô cùng sống động.

Tuy đã cách hơn mười năm, Lục Thiết Âm vẫn nhớ rõ hoàn cảnh mình gặp gỡ Hà Ứng Hoan.

Ngày đó, tuyết rơi rất dày.

Sư phụ dắt tay một đứa trẻ phấn điêu ngọc trác từng bước từng bước từ dưới núi lên. Đứa bé mặc một tấm áo bông đậm sắc, ôm trong lòng một con thỏ trắng đang run lẩy bẩy, đáng cười ngọt ngào, thanh âm mềm nhẹ.

Chỉ liếc mắt một cái, lúm đồng tiền nở rộ như hoa đã khắc ghi thật sâu vào lòng hắn.

Mười năm thoáng qua, bây giờ đến cả nhị sư đệ cũng đã có người trong lòng, hắn lại vẫn đứng ở yên chỗ cũ, đến chữ hai chữ ‘yêu mến’ cũng không có dũng khí nói ra, bỏ lỡ biết bao nhiêu cơ hội.

“Sư đệ...” Lục Thiết Âm nhẹ nhàng kêu một tiếng, thở dài, “Mà thôi, chỉ cần đệ vui vẻ, trong lòng đệ dù chẳng có ta, cũng chẳng hề gì.”

Nghĩ thế, con dao khắc trong tay di động, hắn lại bắt đầu điêu khắc.

Hắn từ trước đến nay vẫn chỉ khắc thờ, lần này không biết nghĩ gì, ngọc thạch trong lòng bàn tay lại hiện ra những đường cong quen thuộc— gương mặt tinh tế, cánh mũi cao thẳng, đôi môi mỏng cong cong cười khẽ.

Dung nhan như ngọc.

Lục Thiết Âm ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng kia, sau đó bỗng nhiên thấy lạnh cả người. Gương mặt này, nụ cười này, chẳng giống người sư đệ hắn tâm niệm niệm chút nào, trái lại cực kỳ giống một người khác.

... Tống Ngọc Thanh...

Ba chữ này vừa thốt lên, Lục Thiết Âm chỉ thấy toàn thân chấn động, ngọc thạch trong tay rơi ‘cạch!’ xuống đất vỡ tan.

Vì sao lại là y?

Rõ ràng đã về bên cạnh sư đệ, tại sao vẫn cứ nghĩ tới người kia?

Lục Thiết Âm lắc mạnh đầu cố gắng trấn định tâm thần, trái lại càng trở nên phiền não, đau đớn cũng mơ hồ trong ngực. Ngoài miệng cứ liên hồi “sư đệ, sư đệ”, trong lòng lại dần dần có người khác chiếm cứ.

Sống chết giãy giụa.

Vô lực thoát thân.

Cho đến lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo, hóa ra lúc mình còn do dự có nên thích người kia hay không, cũng chính là lúc... mình hoàn toàn rơi vào đó.

Có lẽ là khi Tống Ngọc Thanh giãn mặt tươi cười, có lẽ là khi Tống Ngọc Thanh liều mạng cứu giúp, có thể lại là... Có thể hay không, thích chính là thích mà thôi.

Chỉ vì đã chần chừ quá lâu, chỉ vì ta thiếu kiên định, cho nên mới không phát hiện ra thực tâm của mình?

Nhưng, tất cả đã quá muộn.

Lục Thiết Âm im im lặng lặng ngồi một lúc, sau đó mới khom lưng nhặt những mảnh ngọc còn đang nằm dưới đất lên, kết quả lại vô ý làm ngón tay mình bị thương.

Máu đỏ sẫm lập tức chảy ra.

Lúc đó, vết máu bên môi người ấy cũng có màu như vậy.

Trong nháy mắt, lòng đau như dao cắt.

Mấy ngày tiếp theo, Lục Thiết Âm càng trở nên trầm mặc, cho dù là lúc nói chuyện trên trời dưới đất với Hà Ứng Hoan, hắn cũng thoáng cái là xao nhãng, thân ở chỗ này, hồn lại không biết đã lạc đi đâu.

Hà Ứng Hoan bóng gió phí hết công sức cũng chẳng thể hỏi ra nguyên do, chỉ đành tìm cách đùa giỡn cho đại sư huynh vui vẻ, nhưng y dù có sử dụng hết mảnh khóc, Lục Thiết Âm lại vẫn cứ mang dáng vẻ thất hồn lạc phách kia.

Thoáng chốc, hai tháng đã trôi qua.

Một ngày đẹp trời, Hà Ứng Hoan bắt Lục Thiết Âm đi ngắm vườn hoa. Hai người vừa mới đi qua một hành lang gấp khúc thật dài đã thoáng thấy Ngô Tiểu Kiệt phía xa xa đang bước vào từ ngoài cửa, đi bên cạnh còn có một nam tử trẻ tuổi tướng mạo tuấn mỹ.

Hà Ứng Hoan và Lục Thiết Âm liếc nhau rồi vội vàng chạy ra nghênh đón. Một kẻ kéo tay, một người lôi áo, cả hai nhao nhao nói liên thanh.

“Sư phụ, người đã đi đâu thế? Sao lâu vậy mới trở về?”

“Sư phụ, quả nhiên là người đi tìm nhị sư huynh. Hắn nhận sai rồi sao? Hai người sẽ không đánh nhau nữa à?”

Ngô Tiểu Kiệt cười khanh khách đứng đợi cả hai hồi xong, mới ung dung đáp, “Vi sư chỉ ra ngoài ngao du có hai tháng, làm gì đã lâu lắm? Về phần tiểu tử thối Đoạn Minh Ngọc này... hần khi sư diệt tổ, đại nghịch bất đạo, ta đã trục xuất khỏi sư môn rồi.”

“Hả?” Lục Thiết Âm ngăn người chợt hỏi, “Thế vì sao hai người về cùng nhau?”

Ngô Tiểu Kiệt chỉ cười khe khẽ, không chút do dự nắm thật chặt tay phải của người kia nghênh ngang bước về phía trước. Đoạn Minh Ngọc vẫn dùng cái thái độ chẳng-có-kẻ-nào-lọt-mắt-ta ấy, không thèm chào sư huynh đệ lấy một câu, cứ vậy mà đi tiếp.

Lục Thiết Âm cau mày, kinh ngạc nhìn bóng lưng hai kẻ kia. Hần có bao nhiêu câu hỏi không thể giải đáp.

Hà Ứng Hoan nhảy bèn đã lơ mờ thấy được chút manh mối, lại không dám suy đoán lung tung. Y kéo cánh tay Lục Thiết Âm, hai người nhanh chóng đuổi theo.

Bốn người đến thư phòng Giang Miễn.

Ngô Tiểu Kiệt và Giang Miễn là tri kỉ tri giao đã được vài chục năm, cho nên vừa vào phòng, Ngô Tiểu Kiệt đã giới thiệu Đoạn Minh Ngọc với Giang Miễn, bên cạnh đó cũng tán dương hần một phen. Một hồi khen võ công Đoạn Minh Ngọc cao siêu thế nào, một hồi lại kể tướng mạo hần đẹp đẽ làm sao, khoe khoang đến mức cứ như ngoại trừ hần ra, trên trời dưới đất chẳng được người thứ hai như vậy.

Lục Thiết Âm đứng bên cạnh nghe đến trợn mắt há mồm. Hần dù biết sư phụ hay bao che khuyết điểm, nhưng cái dáng vẻ đắc ý vô cùng này lại chưa từng thấy bao giờ.

Chẳng lẽ sư phụ uống say rồi?

Mặc dù ngoài mặt có vẻ tỉnh táo tinh thông, thực ra đã say như chết.

Nghĩ vậy, hần cúi đầu nhìn xuống, lại phát hiện bầu rượu bên hông Ngô Tiểu Kiệt đã không còn nữa!

Ngô Tiểu Kiệt là kẻ yêu rượu như mạng sống, mỗi ngày ‘tửu bất ly thân’, bầu rượu kia cũng như trở thành bảo bối buộc ở bên hông, nhưng hôm nay... bầu rượu làm bạn đến vài chục năm đã không thấy nữa.

Lục Thiết Âm ngạc nhiên đến suýt rơi cả cằm. Dù biết sư phụ đang trò chuyện với Giang Miễn, hần vẫn không kìm được mở miệng hỏi, “Sư, sư phụ, sao không thấy bình rượu của người?”

“Hả? Cái đó à...” Ngô Tiểu Kiệt nháy mắt một cái, ngón tay đặt ở bên môi, “Bí mật.” sau đó liếc nhìn Đoạn Minh Ngọc, cười mà không nói.

27. Chương 27

Hà Ứng Hoan giỏi nhất là nhìn mặt đoán ý, vừa nhìn thấy tình cảnh này, y đã xác thực được suy đoán trong lòng. Y tiến lên từng bước, cười nói, “Ta cược, sư phụ chắc chắn đã cai rượu rồi.”

“Hả? Sư phụ yêu rượu như mạng sống, sao có thể bỗng nhiên cai được?”

“Cái này á... cứ hỏi nhị sư huynh ấy.”

“Chuyện này thì liên quan gì đến nhị sư đệ?”

Lục Thiết Âm càng nghĩ càng hồ đồ, chẳng hiểu ra làm sao cả.

Hà Ứng Hoan đảo mắt chẳng buồn giải thích nữa, chỉ cười hì hì tiến tới cạnh bên người Giang Miễn. Giang Miễn nhân tiện cầm lấy tay y, cười với Ngô Tiểu Kiệt, “Ngô đại ca, người vừa mới trở về, chắc hần đã đói rồi? Chi bằng ta bảo nhà bếp chuẩn bị đồ, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Ừ.” Ngô Tiểu Kiệt gật đầu đồng ý, mở miệng đọc một loạt tên, “Ta muốn ăn Ngự hương nhục ti, Tây Hồ thố ngư, Mai thái khẩu nhục...”

Lời còn chưa dứt, Hà Ứng Hoan đã véo một cái vào tay sư phụ, cắn răng hỏi, “Sư phụ, dù sao chúng ta cũng là khách, người có thể kiềm chế một chút không?”

“Có vấn đề gì? Ta và Giang Miễn đã làm bạn đến cả vài chục năm, chúng ta sớm đã tuy hai mà một.” Vừa nói, Ngô Tiểu Kiệt vừa vươn tay ôm ôm vai Giang Miễn, điệu bộ cực kì ngả ngón.

Khóe miệng giật giật, Hà Ứng Hoan không nhịn được lành lạnh nói một câu, “Mấy món người vừa nói đều là những món nhị sư huynh thích nhất, thật là bất công.”

“Ôi chao, ngại quá.” Ngô Tiểu Kiệt cười ha ha, chỉ chỉ vào ngực mình, trả lời rất mực thẳng thắn, “Trái tim vì sư vốn sinh ra đã ở bên trái.”

“...”

Sau khi cười đùa một lúc, mọi người mới đến tiền thính dùng bữa.

Tuy rằng đầu óc chậm chạp, nhưng mắt thấy hai bên tay áo Ngô Tiểu Kiệt và Đoạn Minh Ngọc giao nhau, hai kẻ kia khắc khắc không rời, Lục Thiết Âm không ít thì nhiều cũng nhìn ra được chút manh mối. Thế nhưng việc này thật quá mức lạ thường, hẳn không dám tin, chỉ biết trợn to đôi mắt len lén quan sát hai kẻ kia.

Lúc ăn cơm, hẳn thậm chí chú ý thấy Ngô Tiểu Kiệt chỉ dùng đũa bằng tay trái, tay phải giấu dưới gầm bàn, hẳn là đang mười ngón giao nhau cùng Đoạn Minh Ngọc.

Lục Thiết Âm vốn cho rằng Hà Ứng Hoan và Giang Miễn đã là ân ái ngọt ngào lắm, không ngờ sư phụ và nhị sư đệ lại càng thêm khó rời khó bỏ... So sánh với mình, bản thân quả là thân đơn bóng chiếc.

Nghĩ đến đây, hẳn nhẹ thở dài một hơi, đầu óc không khỏi lại suy nghĩ lung tung.

Hà Ứng Hoan thấy thế khó tránh khỏi có chút lo lắng. Y muốn tìm cách khiến hẳn vui vẻ hơn liền hỏi, “Sư phụ, người ở ngoài lâu như vậy, có biết được chuyện gì thú vị không?”

“À, chuyện thú vị thì nhiều lắm, nhưng chẳng chuyện nào có thể sánh bằng chuyện của nhị sư huynh người.”

“Ô? Nhị sư huynh thế nào?”

“Lần đầu tiên hạ sơn, kinh nghiệm giang hồ vốn chẳng có, hẳn lại hết lần này tới lần khác đi rước họa, cuối cùng gây chuyện với người ta, suýt nữa thì...”

Mới nói được một nửa, Đoạn Minh Ngọc đã cau mày hung dữ liếc mắt sang.

Ngô Tiểu Kiệt vội ngừng lời, cười toe toét với hẳn, “Rồi rồi rồi, ta không nói nữa là được.”

Dứt lời, Ngô Tiểu Kiệt nháy mắt với hẳn vài cái, rõ ràng là đang đùa cợt.

Đoạn Minh Ngọc tức giận quay đầu đi, không thèm để ý đến kẻ kia nữa.

Hà Ứng Hoan hiếu kì hỏi tiếp, “Sư phụ, chuyện gì xảy ra tiếp? Nhị sư huynh giỏi võ như vậy, cuối cùng gây chuyện với kẻ nào?”

“À, là tên ma giáo giáo chủ lần trước đã khiến người bị trọng thương, gọi là Tổng, Tổng...”

“Tổng Ngọc Thanh?”

“Không sai, chính là kẻ đó.” Ngô Tiểu Kiệt gật đầu cười nói, “Nhị sư huynh người không cẩn thận bị trúng độc, hẳn tức giận đến suýt chết, gào thét muốn kẻ đó chôn cùng. Nếu không có ta giữ hẳn không buông, chỉ sợ lúc này hẳn đã đầu đến một mất một còn rồi.”

Lục Thiết Âm nghe vậy lập tức hồi thần, trái tim đập loạn lên, hẳn đứng dậy hỏi liên thanh, “Sư phụ, có thật là người đã nhìn thấy y không? Y cũng quay lại Lâm An sao? Vết thương trên người y đã khỏi hẳn chưa?”

Im lặng một hồi.

Tất cả mọi người đều không trả lời, chỉ ngẩng đầu kì quái nhìn Lục Thiết Âm.

Lục Thiết Âm lúc này mới nhận ra mình thất thố. Hắn đứng ngẩn ra một hồi, sau đó mới chậm chạp ngồi xuống, cúi đầu ăn cơm.

Một hồi lâu sau, tất cả mới khôi phục như trước.

Ngô Tiểu Kiệt đảo mắt, vẻ mặt đầy bí hiểm, dự định tiếp tục buông lời trêu chọc. Hà Ứng Hoan quan sát không khí một lúc rồi vội vã tìm cách chuyển đề tài, “Được rồi, lúc đó nhị sư huynh đã trúng độc gì?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Đoạn Minh Ngọc rút bội kiếm bên hông, chỉ thẳng tay về phía Hà Ứng Hoan, sắc mặt không thay đổi, “Người cũng muốn chết phải không?”

“Á? A... Không muốn...”

“Hừ.” Đoạn Minh Ngọc tiện tay hươ một kiếm, dưới đất đã xuất hiện một vết nứt dài. Hắn nói từng chữ một, “Nếu gặp lại tên họ Tống kia, ta nhất định phải thiên đao vạn quả, xé xác y thành trăm mảnh.”

“Nhị sư huynh có thù hằn gì với kẻ đó, sao lại hận y thấu xương vậy?”

“Đúng thế, chỉ là một việc cỏn con, người việc gì cứ phải nhớ mãi không quên?”

Vài người thay phiên nhau khuyên bảo Đoạn Minh Ngọc, cứ thế ồn ào không ngớt.

Lục Thiết Âm tinh thần hoảng hốt, càng nghe càng thấy vô vị, cuối cùng thừa dịp mọi người không chú ý, lặng lẽ buông bát rồi phòng.

Hai tháng trôi qua, kì thực hắn vẫn luôn mong nhớ Tống Ngọc Thanh.

Hắn chỉ có thể hồi tưởng từng việc mình đã làm, lại không thể nhìn thấy mặt người kia, hôm nay nghe nói người kia ở ngay tại Lâm An, làm sao còn nhịn được nỗi niềm tương tư? Đợi đến khi trời sẩm tối, hắn lên lên lút lút rời Giang phủ.

Lục Thiết Âm không biết nhị sư đệ đã gặp Tống Ngọc Thanh ở đâu, cho nên chỉ biết nhờ vào may rủi loanh quanh vài vòng trong thành Lâm An.

Ai ngờ vừa mới tới buổi chiều ngày thứ hai, hắn đã bị sư phụ nhà mình tìm thấy.

“Tiểu tử thôi! Người học được cái thói hư tật xấu này ở đâu, dám trốn nhà đi không nói một lời à?”

“Sư phụ, con...”

“Được rồi, nhanh trở về cùng ta.”

“Nhưng mà...”

“Có gì nói rõ luôn một thể, đừng có dông dài.”

“...” Lục Thiết Âm không muốn nói thật, đành phải học theo thói đánh trống lảng của Hà Ứng Hoan, “Sư phụ, sao nhị sư đệ không đi cùng người?”

“À, Tiểu Ngọc nửa đường gặp tên đại cừu gia kia, lúc này chắc là đang liều mạng.”

“Tống Ngọc Thanh?”

“Ừ.”

Toàn thân chấn động, Lục Thiết Âm vội hỏi, “Bọn họ đang ở đâu?”

Ngô Tiểu Kiệt vừa mới chỉ đường, hắn không thềm suy nghĩ đã chạy đi.

Ngô Tiểu Kiệt nhìn theo bóng lưng hắn, cố nhịn cười, thanh âm kéo dài ra nghiêm túc nói với theo, “Tiểu Âm, dù người nóng lòng báo thù cho sư đệ, cũng không cần phải chạy nhanh như thế đâu.”

28. Chương 28

Nhờ sư phụ chỉ đường, Lục Thiết Âm chạy thẳng một mạch tới vùng ngoại thành, cuối cùng, hần nhìn thấy người mình ngày nhớ đêm mong ở trong rừng.

Tổng Ngọc Thanh vẫn một thân hắc y như cũ.

Mặt nạ quỷ dữ tợn che đi gương mặt y, trường kiếm lóe ngân quang trong tay y uyển chuyển như rắn lượn rồng bơi, y đang giao chiến cùng Đoạn Minh Ngọc.

Lục Thiết Âm đứng xa liếc mắt một cái liền biết võ công của hai người tương đương, nhất thời khó có thể phân cao thấp. Một lòng nhung nhớ Tổng Ngọc Thanh, dù biết rõ người kia chắc chắn không gặp nguy hiểm gì vẫn cảm thấy bặt vía kinh hồn, hần vội vàng xông lên can giữa hai người.

Tổng Ngọc Thanh vừa thấy Lục Thiết Âm, cả người liền chấn động, kinh ngạc không thôi.

“Người...” Y vừa mở miệng nói một chữ đã tỉnh táo lại, thu kiếm, xoay người lùi lại mấy bước, đường nhìn cũng vội vã chuyển sang hướng khác.

“Tổng giáo chủ!”

Trái tim lại bắt đầu đập loạn, Lục Thiết Âm muốn đuổi theo nói với người kia vài câu, ai dè Đoạn Minh Ngọc đã gác trường kiếm lên cổ hần, lạnh giọng nói, “Tránh ra.”

“A, sư, sư đệ...” Lục Thiết Âm kinh hãi vội hỏi, “Đệ và Tổng giáo chủ cũng chẳng có thâm cừ đại hận gì, tại sao cứ phải đuổi tận giết tuyệt? Không bằng hãy khoan dung độ lượng, hóa thù thành bạn đi?”

Nghe vậy, Đoạn Minh Ngọc trợn trừng mắt, biểu cảm lúc này so với cái mặt nạ quỷ Tổng Ngọc Thanh đang đeo còn đáng sợ hơn, “Người sao biết chúng ta không có thâm cừ đại hận? Hôm nay ta không thể không giết y!”

Khóe miệng khẽ giật giật, Lục Thiết Âm nhìn Tổng Ngọc Thanh đang đứng phía xa xa một cái, lại nhìn sư đệ đằng đằng sát khí đứng trước mặt, nhẹ giọng khuyên giải, “Kỳ thực ta nghĩ...”

“Cút ngay!” Trường kiếm lại càng sát tới gần.

Lục Thiết Âm ngăn người, lần thứ hai quay đầu nhìn lại Tổng Ngọc Thanh. Hần không hề lui về, ngược lại còn tiến thêm một bước, đồng dạng hô to, “Người nếu muốn giết y, phải giết được ta trước!”

Lời vừa nói ra, hai người Tổng, Đoạn đều sửng sốt.

Tổng Ngọc Thanh hừ nhẹ, cúi đầu không nói, thế nhưng tay cầm kiếm lại khẽ run.

Đoạn Minh Ngọc nhếch mày, trả lời không chút do dự, “Được, vậy ta giết ngươi luôn một thể.”

Dứt lời, ánh kiếm đã lóe lên, không chút lưu tình đâm về phía Lục Thiết Âm.

Lục Thiết Âm không ngờ người kia lại hạ độc thủ như vậy, chân tay có chút luống cuống, may là cả hai đều dùng một loại võ công, hần cố gắng ứng phó, gặp chiêu nào vội vã phá giải chiêu đó.

Tổng Ngọc Thanh vốn định quay đầu rời đi, nhưng vừa nghe thấy câu nói kia, hai chân làm thế nào cũng không bước nổi. Vì vậy, y thu kiếm vào vỏ, đứng yên tại chỗ quan sát tình hình.

Chẳng lâu sau, Ngô Tiểu Kiệt cũng chạy tới nơi, nhìn thấy hai đồ đệ đang đánh nhau hăng say, liền mừng rỡ đứng một bên xem náo nhiệt. Đợi đến khi Lục Thiết Âm dần dần rơi vào thế hạ phong, Ngô Tiểu Kiệt mới cau mày trầm tư trong chốc lát, mở miệng “Á!” một tiếng kêu đau.

Đoạn Minh Ngọc dù đang trong trận kịch chiến, nhĩ lực vẫn vô cùng tốt. Vừa nghe thấy âm thanh này, tâm thần liền rối loạn, hần cấp tốc lui ra ngoài, chạy thật nhanh tới bên người Ngô Tiểu Kiệt, “Sư phụ, người làm sao vậy?”

Ngô Tiểu Kiệt hỏn hển thở gấp, giả bộ kêu to, “Không hiểu sao... ngực bỗng nhiên đau quá...”

“Lẽ nào người trúng độc? Nhất định là tên họ Tổng kia giở trò quỷ!” Đoạn Minh Ngọc cắn răng, nâng kiếm xông lên.

Âm mưu thất bại, Ngô Tiểu Kiệt lại nhanh chóng nảy ra một kế khác. Hai tay vội vươn ra ôm lấy eo Đoạn Minh Ngọc, ngay sau đó, Ngô Tiểu Kiệt nghiêng người về phía trước, hôn lên môi hắn.

“Sư phụ, người...?!”

Đoạn Minh Ngọc mở to hai mắt, ngạc nhiên đến không nói thành lời, nhưng hắn nhanh chóng đã nhu hòa trở lại. Thuận theo thói quen ôm lấy vai người kia, hắn triền miên lưu luyến hôn lên đôi môi đó.

Ngô Tiểu Kiệt cười thầm vài tiếng, nhân cơ hội vừa phẩy tay vừa nháy mắt liên hồi với Lục Thiết Âm.

Lục Thiết Âm bình thường ngốc nghếch, lúc này lại thông minh bất thường vừa nhìn một cái đã hiểu ý sư phụ. Hắn vội vã xoay người, nắm lấy tay Tống Ngọc Thanh vẫn còn đang ngây ngẩn, lôi y đi nhanh về phía trước.

Gió vù vù thổi bên tai.

Lục Thiết Âm nắm tay Tống Ngọc Thanh đi thẳng một mạch, đến khi ra khỏi rừng cây mới tạm thời ngừng lại. Hai người hồn hồn thở dốc, vừa mới quay đầu liền chạm phải tầm nhìn của đối phương, thân mình lập tức cứng lại.

Mới chớp mắt, lại thoáng như đã mấy đời.

Một lúc lâu sau, Lục Thiết Âm mới lấy lại dũng khí lắp bắp nói một câu, “Tống giáo chủ, người có khỏe không? Có bị thương ở đâu không?”

Tống Ngọc Thanh liếc mắt, tay vùng ra khỏi tay Lục Thiết Âm. Y cười lạnh, “Lục thiếu hiệp, ta với người vốn không quen biết.”

“Hả?” Lục Thiết Âm ngẩn ngơ, nhất thời im lặng.

Tống Ngọc Thanh bước lên phía trước, hỏi một câu tựa như thờ ơ vô cảm, “Thế nào? Tìm được thi thể sư đệ người chưa?”

“Sư đệ ta chưa chết!”

“À?” Tống Ngọc Thanh hơi sững sờ, biểu cảm giống như bưng tỉnh ngộ, giọng nói lại khàn khàn, “Hóa ra là vậy.”

Ngữ khí vẫn như thường, đôi mắt lại lạnh lùng hơn vài phần.

Lục Thiết Âm không để ý, hắn tiến lên phía trước muốn bắt lấy tay y.

Kết quả, hắn lại bị Tống Ngọc Thanh đá cho một cú ngã lăn ra đất.

“Ta đã thấy kì lạ tại sao hôm nay người lại nói những lời này, thì ra là vì sư đệ người còn chưa chết, người muốn trả lại ơn cứu mạng lần trước cho ta.” Tống Ngọc Thanh một bên cười nhạt một bên thầm thì nói nhỏ, “Nếu y thật sự đã chết thì sao nhỉ? Người hẳn sẽ một kiếm lấy mạng ta?”

“Không phải! Tống giáo chủ, ta...” Lục Thiết Âm cố gắng bò dậy, hắn sợ mình không thể giải thích rõ ràng, vì thế liền dứt khoát nhào tới ôm chặt lấy thắt lưng Tống Ngọc Thanh, cất giọng la lên, “Ta thích người!”

Vừa nói xong, chính hắn đã đỏ bừng mặt, tim “thình thịch, thình thịch” đập loạn nhịp, đầu vác vác, mắt hoa lên.

Tống Ngọc Thanh không nói một lời.

Một hồi lâu sau, y mới nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói, “Muộn rồi.”

“Hả?”

Tống Ngọc Thanh lùi về phía sau giẫy khỏi lồng ngực hắn, đôi mắt lạnh lùng, y thấp giọng, “Nếu nghe được những lời này từ ba tháng trước, ta hẳn đã mừng rỡ đến phát điên. Nhưng đến tận hôm nay người mới nói, đã là quá muộn.”

Dứt lời, y vung tay áo, xoay người bước đi.

Lục Thiết Âm mê mê mang mang nhìn theo bóng lưng y, lòng dạ lại hoảng hốt rối bời.
Gương mặt nóng bừng, trái tim đập loạn, thể nhưng người ấy... sao không ở lại bên mình?

29. Chương 29

Lục Thiết Âm đưa tay lên ấn thái dương, chân chừ một lúc rồi rút cục cũng đuổi theo, dè dặt gọi người, “Tổng giáo chủ...”

Tổng Ngọc Thanh tựa như không hề nghe thấy, chẳng thèm quan tâm đến hắn, vẫn tiếp tục cúi đầu bước đi.

Lục Thiết Âm không còn cách nào chỉ đành kéo tay y, kết quả vừa mới động đến ống tay áo, hắn đã cảm thấy cánh tay tê rần, hóa ra là bị nội lực chấn động.

“Tổng giáo chủ.” Lục Thiết Âm cúi đầu nhìn bàn tay mình, không kìm được mở miệng hỏi, “Người nói ‘đã quá muộn’ là có ý gì?”

Tổng Ngọc Thanh vốn không để ý đến hắn, nhưng sau khi bước thêm vài bước, y chợt dừng lại, lạnh lùng thốt lên, “Nghĩa là... ta đã không còn thích người.”

Giọng y nói trầm thấp khàn khàn, ngón tay thậm chí còn hơi run rẩy.

Lục Thiết Âm lại chẳng hề phát hiện. Sau khi sững sốt một lát, hắn buột miệng kêu lên, “Ta không tin! Nếu trong lòng người không có ta thì còn quay lại Lâm An làm gì?”

Tổng Ngọc Thanh đỏ cả mặt, may mà có mặt nạ che nên Lục Thiết Âm mới không nhìn thấy, “Thành Lâm An rộng lớn như vậy, ta thích tới thì tới, thích đi thì đi, liên quan gì tới người? Ta có thể trở về báo thù, cũng có thể trở về giết người, nhưng chắc chắn không phải là vì người.”

Lục Thiết Âm dù nghe giọng điệu y cương quyết, lại chỉ xem như y đang giận dỗi, tay vì thế tiếp tục vươn ra ôm lấy thắt lưng y, “Mới chỉ có hai tháng mà thôi...”

“A, hai tháng còn chưa đủ dài sao? Thích một người thì khó, nhưng quên một người lại vô cùng đơn giản.” Tổng Ngọc Thanh ngẩng đầu nhìn Lục Thiết Âm, bàn tay đặt trước ngực, y nói ra từng chữ, “Chỉ cần thu trái tim này về là được.”

Dứt lời, nhẹ nhàng đẩy Lục Thiết Âm ra, y xoay người rời đi không hề ngoảnh lại.

Lục Thiết Âm thân hình lão đảo, đáy lòng đau đớn khiến hắn suýt chút nữa thì ngã nhào xuống đất. Tới giờ này khắc này hắn mới hiểu, Tổng Ngọc Thanh không phải là giận dỗi, y... xác xác thực thực đã buông tay.

Một khi đã thương tuyệt không hồi hận, khi hết thương rồi chẳng chút lưu luyến rời đi, đây mới là tính cách của Tổng Ngọc Thanh, khác xa với mình dây dưa, không quyết đoán.

Lục Thiết Âm càng nghĩ càng thấy đau lòng, bên cạnh hồi hận, hắn cũng chắc chắn thêm tâm ý của mình. Chính bởi vì Tổng Ngọc Thanh dám yêu dám hận, coi khinh tất cả, mình mới không thể kìm lòng mà động tâm, đắm chìm trong đó đến không tài nào thoát nổi.

Sau một hồi ngẩn ngơ, hắn rất nhanh lấy lại tinh thần, hít sâu mấy hơi, lại tiếp tục đuổi theo.

Tổng Ngọc Thanh nghe được tiếng bước chân quen thuộc, dù không quay đầu lại, y vẫn thẫn ngạc nhiên. Do dự hồi lâu, y mới lạnh lùng nói một câu, “Những điều cần nói đã đều nói rõ, người còn chạy theo làm gì?”

Lục Thiết Âm nhìn thấy ánh mắt y băng lãnh, tình ý thuở ban sơ đã không còn, ngực liền như nghẹn lại. Hắn vẫn nhếch miệng cười, thành thành thật thật nói, “Nhưng chuyện của ta vẫn chưa xong. Dù Tổng giáo chủ đã buông tay, tâm ý của ta vẫn không thay đổi.”

Vừa nói, hắn vừa lấy tay chụm lại quanh miệng, cất cao giọng hét, “Tổng Ngọc Thanh, ta thích ngươi!”

Đinh tai nhức óc.

Vừa nãy nói ra, hắn mặt đỏ tím đập, lời vừa nhẹ lại vừa khê. Lần này hắn cố ý dùng nội lực, tiếng vang rung trời, khiến cho Tổng Ngọc Thanh bị dọa đến giật mình.

“Ngươi tự nhiên nổi điên cái gì? Sợ người khác không biết những chuyện vớ vẩn giữa ta và ngươi sao?” Tổng Ngọc Thanh ngây người một hồi mới hoàn hồn được, liếc mắt nhìn xung quanh, y thật muốn xông lên vả vào mồm Lục Thiết Âm mấy cái.

“Xin lỗi.” Lục Thiết Âm sờ sờ mũi, cười ha ha, “Ta chỉ muốn nói cho ngươi nghe mà thôi.”

“Ngu ngốc!” Tổng Ngọc Thanh thở phì phì trừng mắt nhìn hắn, sau đó thi triển khinh công lao về phía trước. Y vốn là muốn bỏ xa Lục Thiết Âm, ai ngờ đối phương khinh công cũng không kém, vẫn một mực đuổi theo.

“Tổng giáo chủ, chờ ta với!”

“...”

“Tổng giáo chủ, công phu của ta kém cỏi, sắp không đuổi kịp ngươi rồi. Được rồi, ngươi đi lâu như vậy, đã thấy đói bụng chưa? Có muốn ta nướng thử cho ngươi không?”

“Ồn ào!”

“Tổng giáo chủ, sao ngươi lại kết thù với nhị sư đệ của ta? Lúc đó ngươi đã hạ độc gì hắn thế?”

“Câm miệng!”

Nháy mắt, lại giống như đã trở về trước kia.

Hai người người truy ta chạy một lúc, cuối cùng cũng về đến Lâm An.

Tổng Ngọc Thanh không dùng khinh công nữa, chỉ đành cúi thấp đầu lặng yên bước tiếp. Lục Thiết Âm chăm chăm bám theo, mở miệng ra nói toàn những lời vô nghĩa mong y hài lòng.

Tổng Ngọc Thanh bị hắn quấy nhiễu đến không thể chịu được nữa, khi bước chân lên cầu, y thản nhiên cười với Lục Thiết Âm, nhẹ nhàng gọi hắn, “Đồ ngốc.”

Thanh âm êm ái nhẹ nhàng, dịu dàng như nước.

Nghe vậy, Lục Thiết Âm quả nhiên ngăn người ngây ngốc nhìn y, thần trí cũng dường như chết mê chết mệt.

Tổng Ngọc Thanh thấy thế cười lạnh một tiếng, không chút do dự nhấc chân đá thẳng vào bụng Lục Thiết Âm.

Lục Thiết Âm tránh cũng không tránh nổi, cả người ngã về sau “Ùm!” một tiếng rơi xuống nước.

“Chết rồi! Có người rơi xuống nước!”

Xung quanh liền có một đám người kéo đến góp vui.

Tổng Ngọc Thanh lại chẳng thèm nhìn mặt nước lấy một cái. Y xoay người đi nhanh về phía trước, cúi đầu thấp giọng, “Đáng đời.”

Dù ngoài miệng nói vậy, khóe môi lại cong lên, nụ cười dần hiển lộ.

30. Chương 30

Đợi đến khi Lục Thiết Âm cả người ướt nhẹp lớp ngóp bò lên, Tống Ngọc Thanh đã đâu còn ở đó? Hắn giơ tay lên lau lau bọt nước trên mặt, chẳng buồn thay y phục đã lại lên đường tìm người.

Cũng may mặt nạ Tống Ngọc Thanh đeo vô cùng nổi bật, chỉ cần nghe ngóng một thoáng, hắn đã biết nơi y trọ là một khách điểm vùng phụ cận. Lục Thiết Âm nhanh chóng đuổi theo, tuy đã thuê một gian phòng cách vách nhưng lại không chịu vào nghỉ, cứ lưỡng lự đi tới đi lui trước cửa phòng Tống Ngọc Thanh.

Đến lúc sắc trời tối sẫm, Tống Ngọc Thanh mới bước ra khỏi phòng. Y giương mắt nhìn Lục Thiết Âm đang đứng ở cửa, hoảng sợ thốt lên, “Sao ngươi lại đứng đây?”

Lục Thiết Âm ngơ ngác mở to hai mắt nhìn y, thấp giọng trả lời, “... Chờ người.”

Tống Ngọc Thanh nhú nhú mày nhìn xiêm y hắn có chút ẩm ướt, vô thức mềm giọng, “Người sẽ bị lạnh đấy.”

“Ừm.” Lục Thiết Âm thuận miệng trả lời, đáng vẻ vẫn ngơ ngác nhìn Tống Ngọc Thanh như vậy.

Tống Ngọc Thanh thầm giật mình nghĩ có gì đó không đúng, liền mở miệng hỏi, “Nhìn cái gì?”

“Tổng giáo chủ.” Lục Thiết Âm đỏ cả mặt, cúi thấp đầu nhỏ giọng, “Người không đeo mặt nạ.”

Gương mặt tuấn mỹ kia hắn đã nhìn cả trăm nghìn lần, nhưng hồi đó tâm không vương bận, có nhìn mấy cũng không để trong lòng; hôm nay động tình, hắn tất nhiên càng nhìn càng thấy người trước mắt mi mục như họa, vừa liếc mắt một cái đã gây đại cả người.

Tống Ngọc Thanh nghe thấy câu này, lại nghĩ mình vì Lục Thiết Âm mà tinh thần rối loạn, ngay cả mặt nạ cũng quên đeo, chuyện mất mặt như vậy, y đương nhiên sẽ không thừa nhận. Y quay đầu sang hướng khác, hừ lạnh một cái, “Có gì kì lạ? Ta chỉ không muốn giữ lại vật kẻ nào đó tặng thôi.”

Lục Thiết Âm nghe thế ngực liền nghẹn lại. Hiểu được ý của người kia, hắn không khỏi nhếch mép cười khổ, “Mặt nạ ta làm qua quýt, chẳng trách người không thích.”

Thanh âm khàn khàn, đầy vẻ mất mát.

Tống Ngọc Thanh thấy đáng vẻ này của hắn thì có chút hối hận, thế nhưng chuyện đã đến nước này, làm sao mà đổi giọng? Cắn răng một cái, y lướt qua người hắn định đi xuống lầu dùng bữa.

Lục Thiết Âm ngẩn ngơ tại chỗ, cặp mắt, thở dài, nắm bàn tay lại. Đợi đến khi cơn đau đốn dưới đáy lòng nguôi ngoai, hắn mới tiếp tục trưng vẻ tươi cười, đuổi theo Tống Ngọc Thanh.

Lúc đó, Tống Ngọc Thanh vừa mới gọi vài thức nhắm, đang ngồi ở một bàn gần cửa sổ uống rượu.

Lục Thiết Âm vội vàng ngồi xuống một chỗ gần đó nhưng không dùng bữa, chỉ quan sát y. Không ngờ, hắn cứ thế trầm mê đến quên cả giờ giấc, chỉ vì một nụ cười một cái nhú mày của người kia mà thần hồn điên đảo.

Không biết bao lâu sau, Lục Thiết Âm thoáng thấy hai tên công tử còn trẻ tuổi ở bàn bên thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Tống Ngọc Thanh, sau lại châu đầu vào nhau thầm thì, thần thái đầy vẻ khinh bạc.

Tống Ngọc Thanh không hề hay biết.

Lục Thiết Âm cảm thấy như có cây gai đâm vào lòng, mí mắt giật giật vài cái. Hắn trước kia đã biết Tống Ngọc Thanh cực kì xinh đẹp, hôm nay càng nhìn kĩ càng cảm thấy y mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, ở cái khách điểm nhỏ bé này vô cùng nổi bật.

Rốt cục có bao nhiêu người đang nhìn y?

Có bao nhiêu người cũng giống ta thích y?

Suy nghĩ này thật hoang đường, thế nhưng Lục Thiết Âm không kìm được cứ nghĩ như vậy, lòng dạ vì thế mà rối bời, sốt ruột đến khó chịu.

Rõ ràng chưa hề ăn cái gì, miệng lại bỗng nổi vị chua.

Hắn cắn răng, không kìm chế nổi nữa đứng lên, từ từ đến bên cạnh Tống Ngọc Thanh rồi ngồi xuống, cố gắng ngăn cản tầm mắt của kẻ khác.

Tống Ngọc Thanh ngạc nhiên vì hành động bất ngờ của hắn. Y nhíu mày hỏi, “Người làm gì thế?”

Lục Thiết Âm chỉ dần dần tiến lại gần, thành thành thật thật nói rằng, “Tổng giáo chủ, người về phòng đeo mặt nạ đi.”

“Hả?”

“Mặt nạ tuy là do ta làm bù, người không thích, nhưng mà... đeo vào vẫn tốt hơn.”

“Sao? Người ghét gương mặt ta đến vậy cơ à?” Tống Ngọc Thanh quay quay đôi đũa trong tay, nhẹ nhàng cười, “Hừ, dựa vào cái gì mà ta phải theo ý người?”

“Không phải! Chỉ là ta...”

“Là cái gì?”

Lục Thiết Âm hơi cứng người lại, trừng mắt với đám khách hai bên trái phải một cái, sau đó mới quay đầu lại liếc trộm Tống Ngọc Thanh, mặt đỏ tới tận mang tai thì thầm, “Ta không thích kẻ khác nhìn người chăm chăm như vậy!”

Vừa nói xong, hắn liền cảm thấy trái tim ‘thịch thịch thịch thịch’ đập loạn cả lên, mặt càng ngày càng đỏ.

Tống Ngọc Thanh cũng ngẩn người, mặt bỗng nóng bừng, nhất thời rơi vào cảnh luống cuống tay chân, mắt không biết phải dừng ở chỗ nào mới đúng.

Lục Thiết Âm thấy thế ngạc nhiên nói, “Tổng giáo chủ, người đỏ mặt.”

“Sai!” Tống Ngọc Thanh nổi câu tung một chưởng, tiện tay lật đổ cả bàn, hung tợn mắng, “Người hoa mắt rồi!”

Dứt lời, y liền phát tay áo, cúi đầu đi lên lầu.

Lục Thiết Âm dù ngạc nhiên, tay chân lại tự nhiên cử động. Hắn không rời Tống Ngọc Thanh lấy một bước, quả thật chỉ hận không thể trực tiếp dính vào y.

Tống Ngọc Thanh thấy hắn như vậy vừa bực mình vừa buồn cười. Y cố ý nghiêm mặt hỏi, “Người định theo ta đến khi nào?”

Lục Thiết Âm nháy mắt một cái, lời nói cũng học theo y, “Thành Lâm An rộng lớn như vậy, ta thích tới chỗ nào thì tới chỗ đó.”

Hắn một mặt nói, một mặt lại dựa sát vào Tống Ngọc Thanh, hai tay đã giơ lên lại buông xuống, chỉ kém một bước không ôm người kia vào lòng.

“Tùy người.” Tống Ngọc Thanh chỉ còn cách dùng sức đẩy hắn ra, xoay người trở về phòng của mình.

Lục Thiết Âm vội vàng đuổi theo vài bước, kéo dài giọng với theo, “Tổng giáo chủ, ngày mai người nhất định không được quên đeo mặt nạ!”

Tống Ngọc Thanh không trả lời, chỉ sập cửa đánh ‘rầm’ một cái thật mạnh.

Lục Thiết Âm nhìn cánh cửa lạnh lùng mà ngẩn người một hồi lâu, sau đó mới thở dài khê khê, cả người trượt xuống ngã ngồi trên nền đất.

Trước đây khi Tống Ngọc Thanh vẫn còn thâm tình, hắn chẳng chút nào để ý, hôm nay mới biết ghen tuông nóng vội, quả thật đã quá muộn rồi sao?

Hắn suy nghĩ một lúc, tay vô thức vẽ ra nền đất.

Đợi đến khi tinh thần hồi phục, hắn không ngờ lại viết ra ba chữ— Tống, Ngọc, Thanh.

31. Chương 31

Không ngờ Lục Thiết Âm cứ thế mà ngủ quên ngoài cửa, đợi đến khi mở mắt ra, trời đã sáng bừng.

Hắn mơ mơ màng màng dụi mắt, cúi đầu nhìn xuống lại kinh ngạc phát hiện mình đang đắp một tấm chăn thật mỏng.

Tổng Ngọc Thanh?!

Lục Thiết Âm vừa ngăn người đã lập tức đoán ra đáp án, tim đập điên cuồng, tinh thần dâng cao, chẳng kịp nghĩ gì đã đẩy cửa xông vào.

Lúc này, Tổng Ngọc Thanh cũng vừa mới xuống giường, tự nhiên thấy hắn xông vào, y kinh ngạc nghiêm mặt hỏi, “Người làm gì thế?”

“Tổng giáo chủ.” Lục Thiết Âm vừa thấy y đã vô thức đỏ mặt, lắp ba lắp bắp nói, “Cái... cái chăn...”

Nghe vậy, Tổng Ngọc Thanh cũng hồng cả mặt, vội vàng ngắt lời hắn, “Không phải là ta!”

“Hả?” Lục Thiết Âm ngăn ra, nhỏ giọng nói, “Ta còn chưa hỏi gì mà.”

Tổng Ngọc Thanh ghen lời, lúc này mới phát hiện những lời mình nói quả thật là giấu đầu hở đuôi. Giờ có nói lại cũng không còn kịp nữa, y đành phải trừng mắt hung dữ, “Ai cho phép người tự tiện vào phòng ta?”

“Ồ, ta...”

“Cút!”

Vừa nói xong, y đã nhắc chân phải đá Lục Thiết Âm không chút lưu tình.

Lục Thiết Âm kêu thảm thiết lăn ra đất, lăn lông lốc đến tận cửa, ngã chổng vó. Hắn cười khổ vài tiếng, gương mặt nhìn đã thấy Tổng Ngọc Thanh đóng cửa từ lâu.

Hắn thở dài một hơi định bò dậy, ai ngờ vừa mới động tay đã có một người đi đến đầu cầu thang, đạp chân lên mặt hắn một cái. Người đó lập tức lùi lại, hì hì cười nói, “Ồi chào, sao lại có người nằm trên mặt đất?”

Thanh âm trầm trầm thấp thấp, bảy phần tiếu ý ba phần trêu chọc này nghe thật quen tai.

“Sư phụ?” Lục Thiết Âm ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy một gương mặt quen thuộc. Hắn vừa phát hiện ra đã thấy hoảng sợ.

Ngô Tiểu Kiệt vẫn cười híp cả mắt, chậm rãi nói một câu, “Ồi, hóa ra là tiểu Âm. Người dù có cảm kích hôm qua vì sư ra tay cứu giúp thì cũng không cần trả lễ lớn vậy đâu.”

Lục Thiết Âm khóe miệng giật giật, nhất thời lặng im, nửa ngày sau mới đứng lên hỏi, “Sư phụ, sao người lại ở đây?”

“Nhị sư đệ người vẫn cứ đòi báo thù, ta đành phải đi theo hắn thôi.”

“Cái gì? Nhị sư đệ cũng ở đây?”

Lục Thiết Âm nghe vậy đang định quay về phòng báo cho Tổng Ngọc Thanh, Ngô Tiểu Kiệt đã kéo hắn lại một góc phòng, cười cười nói, “Vội gì? Hắn cũng không thể tìm ra người kia ngay được. Được rồi, rốt cục có chuyện gì xảy ra giữa người và họ Tống? Vì sao lại bị đá khỏi phòng?”

Lục Thiết Âm đơ cả mặt, hít sâu một hơi, cuối cùng từ từ kể lại toàn bộ tiền căn hậu quả.

Ngô Tiểu Kiệt vừa mới nghe xong đã lộ ra vẻ mặt muốn xem kịch vui vuốt cằm trầm ngâm, “Thì ra là thế, thật thú vị.”

“Sư phụ!”

“Ha ha, nói đùa thôi. Thực ra, người muốn y hồi tâm chuyển ý cũng dễ dàng.”

“Hả? Phải làm thế nào?”

Ngô Tiểu Kiệt nháy mắt một cái, thì thầm vào tai Lục Thiết Âm mấy câu.

Lục Thiết Âm vừa nghe xong đã đỏ bừng cả mặt, lúng túng hỏi, “Thật, thật sao?”

“Đương nhiên!”

Lục Thiết Âm thấy người kia khẳng định chắc chắn như vậy lại thấy hoài nghi, “Sư phụ, lẽ nào nhị sư đệ cũng dùng chiêu này để đối phó với người?”

Hắn vừa dứt lời đã thấy Ngô Tiểu Kiệt biến sắc, khuôn mặt người kia vặn vẹo không gì sánh được.

“Sao vậy? Con đoán sai sao?”

“Ngu ngốc!” Ngô Tiểu Kiệt trừng mắt, đập hắn một cú rồi xoay người rời đi.

Lục Thiết Âm ngẩn ngơ tại chỗ, dù không hiểu nổi tại sao sư phụ tức giận nhưng lại nhớ rõ những lời Ngô Tiểu Kiệt vừa mới nói. Đợi đến khi thể lực phục hồi, hắn lại xông vào phòng Tống Ngọc Thanh lần nữa.

Tống Ngọc Thanh lúc này đã rửa mặt chải đầu xong xuôi, đang ngẩn người ngồi trước bàn, thấy hắn đột nhiên xông vào, y lại không kinh ngạc như lần trước, chỉ vung tay định trực tiếp ném người ra khỏi phòng.

Nhưng Lục Thiết Âm đã sớm có chuẩn bị, không những tránh được một chưởng, lại còn thừa cơ bắt được hai tay Tống Ngọc Thanh.

“Hỗn đản! Ngươi muốn làm gì?”

Lục Thiết Âm không trả lời, chỉ nghiêng người về phía trước, ôm chặt lấy thắt lưng Tống Ngọc Thanh, thấp giọng lẩm bẩm, “Dù sư phụ nói buổi tối thì tốt hơn...”

“Hả?”

“Nhưng thực ra ban ngày cũng không khác lắm.”

“Cái gì?”

Tống Ngọc Thanh còn chưa nghe rõ lời hắn nói đã cảm thấy trời đất đảo điên, cả người bị đặt ở trên bàn không thể động đậy. Võ công của y cao hơn Lục Thiết Âm rất nhiều, nếu muốn giây giụa thoát ra thì hắn rất dễ dàng, thế nhưng lúc này tay chân mềm nhũn, chẳng còn sức lực.

“Ngươi... buông tay...” Y hỗn hển thở dốc, thanh âm cũng có phần run rẩy.

Lục Thiết Âm đáp cũng chẳng buồn đáp lấy một tiếng, chỉ cúi thấp đầu hôn lung tung khắp mặt Tống Ngọc Thanh, hai tay do do dự dự kéo xiêm y y xuống.

Tống Ngọc Thanh bị hắn hôn đến mức đầu vầng mắt hoa, trái tim ‘thình thịch’ đập loạn mất cả không chế, rõ ràng là hai tay muốn đẩy ra, thế nhưng vừa mới vươn ra đã nín vai người nọ.

Lục Thiết Âm như được cổ vũ lại càng cố gắng hôn môi, đôi môi ấm áp trượt xuống, nhẹ nhàng cắn một cái vào cổ Tống Ngọc Thanh.

“A...”

Tống Ngọc Thanh thấp giọng kêu lên, thanh âm cũng như nghẹn lại. Y vừa nghe thấy giọng mình thì hoảng sợ tỉnh táo lại, nhắc chân đá Lục Thiết Âm ngã lăn ra đất.

“Tổng giáo chủ?” Lục Thiết Âm ý loạn tình mê vẫn kinh ngạc chưa kịp hoàn hồn.

Tống Ngọc Thanh sắc mặt ửng hồng sửa sang y phục, lạnh giọng hỏi, “Vừa rồi... là ai dạy ngươi?”

“A, sư phụ ta.”

“... Được lắm.”

Tống Ngọc Thanh cắn răng, sắc mặt hung dữ, lần thứ hai dùng chân đá Lục Thiết Âm ra khỏi cửa. Y thở phì phì đi tới đi lui trong phòng vài lần rồi lại chửi ầm lên.

Cách một hồi lâu, y đưa tay vuốt ve cánh môi mình, bật cười.

Mặt đỏ tới mang tai.

Tim đập như sấm đánh.

32. Chương 32

Dù đã hai lần liên tiếp bị Tống Ngọc Thanh đá ra ngoài cửa, Lục Thiết Âm vẫn khắc ghi lời sư phụ dặn, vừa có cơ hội là lập tức đánh lấy người ta.

Tống Ngọc Thanh bị hấn quấy rầy đến dờ khóc dờ cười, chẳng thể làm gì khác ngoài quyền đấm cước đá, đập người ra khỏi phòng hết lần này đến lần khác.

Cứ như vậy trôi qua ba ngày, Lục Thiết Âm không những không thực hiện được kế hoạch, ngược lại còn bị Tống Ngọc Thanh đánh cho mặt mũi bầm dập, chật vật vô cùng. Dù vậy, hắn vẫn chẳng nề hà, kiên trì một lòng ở bên Tống Ngọc Thanh, chỉ ước gì có thể đánh chặt lấy y.

Giờ ngo một ngày nào đó, Tống Ngọc Thanh ở khách điểm mãi cũng chán liền ra ngoài đi dạo lòng vòng. Lục Thiết Âm tất nhiên theo sát không tha, dọc đường lại bắt đầu thao thao nói nhảm.

“Tổng giáo chủ, người đi có mệt không?”

“Tổng giáo chủ, hay dừng lại nghỉ một chút đi?”

“Tổng giáo chủ...”

Tống Ngọc Thanh nghiêm mặt chẳng nói một lời, chỉ đi dạo lòng vòng quanh mấy con phố, sau đó lập tức quay lại khách điểm. Lục Thiết Âm nhắm mắt theo đuôi không ngừng hỏi, “Tổng giáo chủ đi dạo lâu như vậy hẳn đã đói bụng rồi? Chi bằng ta mượn nhà bếp nấu vài món cho người?”

Nghe vậy, Tống Ngọc Thanh dừng bước, lời cự tuyệt lạnh nhạt không nói ra, sắc mặt bất biến hừ một tiếng.

Lục Thiết Âm biết rõ tính y, chỉ nghe một tiếng đã hiểu ý người. Hắn lập tức cười tủm tỉm chạy tới nhà bếp.

Tống Ngọc Thanh đứng nguyên tại chỗ, lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng lưng hắn, đợi hắn đi xa rồi, nụ cười mới dần lộ trên môi. Chuyện giữa y và Lục Thiết Âm kéo dài đến tận bây giờ, ngoài mặt dù luôn lạnh lùng như băng tuyết, kì thực, y đã sớm mềm lòng.

Cũng đến lúc... tha thứ cho người kia rồi?

Tống Ngọc Thanh vừa đi vừa nghĩ, kết quả lại chạm mặt người quen.

Người nọ mới chỉ hơn hai mươi, thân hình cao ngất, dung nhan như ngọc, bên hông đeo một thanh trường kiếm, sát khí nặng nề so ra cũng chẳng kém Tống Ngọc Thanh.

Hai người vừa nhìn thấy nhau đã lập tức cùng rút kiếm.

“Họ Tống kia, hóa ra người ở đây!”

“Hừ, người quả là tên âm hồn bất tán.”

“Nói nhảm! Nếu ta không chính tay giết người, sao có thể tiêu mỗi hận trong lòng?”

“Thật có bản lĩnh, vậy thử một chút xem sao.”

Dứt lời, hai người song song vung kiếm, nhanh chóng lao vào chiến đấu.

Kiểm pháp Đoạn Minh Ngọc đã thấm nhuần hết những gì sư phụ truyền thụ, trong nháy mắt bóng kiếm trùng trùng, thần bí khó lường. Tống Ngọc Thanh khinh công tuyệt đỉnh, bộ pháp tinh diệu, bước tiến bước lui, như ma như quỷ. Hai người không chỉ cùng chung tính tình lãnh ngạo, ngay cả võ công cũng tương đương, nhất thời không thể phân cao thấp.

Tổng, Đoạn hai người chiến đấu hăng say, khách khứa trong khách điểm lại sợ đến vỡ mật chạy trốn chết, thoảng cái đã không còn một bóng người.

Đánh được một lúc, Đoạn Minh Ngọc bỗng nhiên vô ý vướng phải cái bàn, thân thể nghiêng đi, kiếm chiêu liền mất đi chính xác. Tổng Ngọc Thanh nhân cơ hội đâm một kiếm vào ngực hắn. May là Đoạn Minh Ngọc phản ứng nhanh, tránh ra đúng lúc, thế nhưng vạt áo trước ngực cũng đã bị xé rách, hai viên đạn ở bên trong lập tức rơi xuống, lăn lăn vài vòng rồi lăn về phía nhà bếp.

Tổng Ngọc Thanh ngẩn người, nhin không được hỏi một câu, “Cái gì vậy?”

“... Đạn Phích lịch.”

Tổng Ngọc Thanh đầu tiên là thấy cái tên này quen quen, ngay sau đó lại nghĩ tới Lục Thiết Âm vẫn còn trong nhà bếp chưa ra, y buột miệng kêu lên, “Hắn còn ở bên trong!”

“Ai?”

“Lục Thiết Âm.”

“À.” Đoạn Minh Ngọc lại không kinh ngạc chút nào, thần thái vẫn vô cùng kiêu ngạo, nhàn nhạt nói một câu, “Chẳng liên quan tới ta.”

Tổng Ngọc Thanh mặc kệ hắn, vội vã rút kiếm chạy tới phòng bếp, nhưng y vừa mới nhắc chân đã nghe “Đùng!” một tiếng vang lớn.

Thoảng chốc, bụi bay mù trời.

Chỉ trong chớp mắt, từ đại sảnh tới nhà bếp đều đã bị nổ tung, đường đi thế nào cũng chẳng còn nhận ra nữa.

Vài bức tường ầm ầm đổ sụp xuống, khách điểm dường như sắp sập.

Đến lúc này, Tổng Ngọc Thanh mới nhớ ra mình đã nghe qua uy lực của đạn Phích lịch ở đâu. Đến cả gạch đá nghìn cân còn có thể công phá, huống chi là xác thịt người phàm?

Lục Thiết Âm... sợ rằng đến hài cốt cũng chẳng còn.

Dù trong lòng nghĩ vậy, hai chân lại vẫn vô thức lao về phía trước. Đá vụn chặn đường, y trực tiếp vung kiếm chém, một viên, hai viên... ngón tay vẫn không ngừng run rẩy.

Tổng Ngọc Thanh chưa từng sợ hãi như vậy.

Y nhớ đến người kia mỉm cười bầu bạn bên mình, nhớ đến người kia hao tổn hết tâm tư muốn làm mình vui vẻ, nhớ đến người kia phẩy tay bước vào nhà bếp... rõ ràng là lưỡng tình tương duyệt, sao ta còn phải lo lắng đến thứ tự tôn nhảm chán này?

Hiện tại, đã quá muộn rồi sao?

Nguyên có sinh ly tử biệt này cũng thật quá buồn cười.

Thế nhưng y lúc này có muốn cười cũng cười không nổi, lồng ngực trống rỗng, y hoàn toàn mờ mịt. Tầm nhìn càng ngày càng mơ hồ, vạn vật chỉ còn là cái bóng mờ mờ ảo ảo, máu tươi rải đầy mặt đất.

Là máu của ai?

Tổng Ngọc Thanh chấn động, trượt chân một cái, cả người đều ngã xuống. Trong lòng đau đớn, nửa phần khí lực cũng không thể sử ra, y vẫn lấy tay đào bới từng tảng đá, nghiêng rằng nghiêng lợi gọi người kia, “Lục Thiết Âm! Nếu ngươi dám chết, ta dù có phải xuống âm tào địa phủ cũng nhất định lôi ngươi về!”

“... Đương nhiên là không dám.”

Giọng nói quen thuộc không gì sánh được vang lên từ sau lưng.

Tổng Ngọc Thanh ngẩn ngơ quay đầu lại đã kinh ngạc phát hiện Lục Thiết Âm đứng ngay sau lưng mình. Sức lực chẳng còn, y dựa vào tường kiếm chống đỡ mới có thể đứng lên. Tổng Ngọc Thanh tỉ mỉ quan sát Lục Thiết Âm một lượt, run giọng hỏi, “Ngươi... bình an vô sự?”

“Ừ.” Lục Thiết Âm cúi đầu cười ngượng, “Ta vừa nhìn thấy đạn Phích lịch đã lập tức chạy trốn. Tình cảnh lúc đó quả thật là chỉ mảnh treo chuông, nếu ta không nhanh...”

Hắn còn chưa kịp nói xong đã thấy Tống Ngọc Thanh vung tay phải lên, một cái tát thật mạnh giáng xuống.

“A?!” Lục Thiết Âm bối rối, lấy tay bưng một bên má đau nhức, kinh ngạc hỏi, “Tổng giáo chủ?”

Tống Ngọc Thanh cũng không đáp lời, chỉ tiến thêm một bước, ôm hắn vào lòng thật chặt.

Lục Thiết Âm lúc này mới phát hiện hai vai Tống Ngọc Thanh run rẩy. Hắn vội vã vỗ vỗ lưng y, dịu dàng nói, “Đừng sợ, đừng sợ, ta chẳng thiếu tay cũng chẳng mất chân, chẳng chịu chút tổn thương nào cả.”

Nếu là bình thường chắc chắn Tống Ngọc Thanh đã trừng mắt hỏi lại “Ai sợ?” nhưng lúc này, y lại vẫn như cũ không nói một lời, chỉ cắn chặt răng, kéo tay Lục Thiết Âm lôi lên lầu hai.

Lục Thiết Âm kinh hãi, đến khi phục hồi tinh thần đã thấy mình nằm trên giường, mà Tống Ngọc Thanh thì ngồi trên người hắn, cúi đầu xé rách y phục hắn.

“Tổng giáo chủ, người làm gì vậy?”

“Cường gian người!”

“Hả?!!”

33. Chương 33

Lục Thiết Âm nhìn thấy vẻ mặt hung dữ của Tống Ngọc Thanh lại không quá sợ hãi. Khi hắn vẫn còn đang do dự có nên giãy giụa phản kháng hay không, một đôi môi ấm áp đã hạ xuống.

Giọng nói Tống Ngọc Thanh dù thô bạo ngang ngược, động tác lại cực nhẹ nhàng khiến hắn không cách nào động đậy. Khi y hôn, hắn cảm thấy đầu óc trống rỗng, chẳng thể suy nghĩ gì được.

Tống Ngọc Thanh kéo y phục hắn, môi cũng theo đó hôn một đường xuống dưới, lưu lại trên cái cổ trắng nõn của hắn vài dấu vết hồng hồng. Sau đó, y há miệng ngậm lấy một bên núm vú của người kia, khi nặng khi nhẹ gặm cắn.

“A...” Lục Thiết Âm thấy toàn thân mềm nhũn, tê dại. Hắn không tự chủ kêu lên thành tiếng.

Tống Ngọc Thanh nghe thấy thanh âm khàn khàn ngọt ngào ấy thì môi và lưỡi lại càng thêm ra sức, thỉnh thoảng ngước mắt lên nhìn hắn, mỉm cười.

Lục Thiết Âm bị gương mặt tươi cười của Tống Ngọc Thanh mê đảo đến choáng váng đầu óc, trái tim ‘thịch thịch’ đập liên hồi, hô hấp cũng rối loạn. Toàn thân mềm nhũn chẳng còn chút sức lực, phần phía dưới của hắn lại càng ngày càng cứng hơn.

Đang lúc mê mang trong sương mù, hắn lại chợt nhớ lại lời sư phụ đã nói lần trước: Đầu tiên áp người kia xuống giường, sau đó mọi việc hãy thuận theo bản năng...

Nhưng mà bản năng là cái bản năng gì nhỉ?

Hơn nữa, sao giờ đây người bị áp lại là hắn?

Lục Thiết Âm lần đầu biết đến tình dục, lại bị cảm giác vừa xa lạ vừa vui sướng này hành hạ đến chết đi sống lại, chỉ có thể mặc Tống Ngọc Thanh liếm láp trên người mình. Hắn cúi đầu gọi tên người ta, “Tổng giáo chủ...”

“Ừ, ta đây.” Tống Ngọc Thanh thấy hắn động tình, con người sẫm hơn vài phần, y lại triền miên hôn lên môi hắn. Một tay vuốt ve trước ngực Lục Thiết Âm, tay kia chậm rãi trượt xuống, không chút trở ngại luồn vào quần hắn, nắm lấy vật kia.

Lục Thiết Âm chấn động, cả người cứng đờ, vắn vẹo thắt lưng, thấp giọng lẩm bẩm, “Không nên chạm...”
Giọng nói khàn khàn, lại thêm phần nức nở.

Tống Ngọc Thanh hôn bên môi hắn một cái, nghiêng đầu cắn lấy vành tai, cười nói, “Sợ cái gì? Ta cũng đâu có ăn người.”

Nói xong, bàn tay từ từ nắm lại trên đùi.

Động tác của y dù trúc trắc, với người nào đó đã là kích thích lớn lao.

Lục Thiết Âm hai mắt thất thần nhìn đỉnh giường, đầu óc hỗn độn, chỉ có thể buông xuôi tất cả, há miệng thở dốc. Chẳng lâu sau, hắn cảm cực không nổi nữa, hét lên vài tiếng, hạ thắt lưng, trực tiếp tiết ra trên tay Tống Ngọc Thanh.

Tống Ngọc Thanh đến lúc này mới ngồi dậy, cúi đầu nhìn tay phải của mình. Ngón tay thon dài đầy bạch dịch dính dính, dâm mĩ dị thường.

Mặt đỏ tới tận mang tai, Lục Thiết Âm thở hổn hển, nhỏ giọng nói, “Xin lỗi, làm bẩn tay người rồi.”

Tống Ngọc Thanh lại chẳng nói lời nào. Y cúi thấp đầu chậm rãi liếm liếm một ngón tay, sau đó mỉm cười với Lục Thiết Âm.

Gương mặt kia xinh đẹp đến mức có thể mê đắm vạn người.

Lục Thiết Âm nhìn đến mức ngây dại, tim đập điên loạn, cái nơi đặt ở bên chân Tống Ngọc Thanh vừa mềm xuống đã lập tức cứng lên.

Tống Ngọc Thanh nhếch nhếch miệng, như cười như không nói một câu, “Sinh lực thật dồi dào.”

Lục Thiết Âm á khẩu không cách nào trả lời, gương mặt đỏ bừng, hai mắt nhắm nghiền chẳng có dũng khí mở ra.

Tống Ngọc Thanh cúi người hôn lên hai má hắn, tay phải ảm ướt lại một lần nữa đi xuống kiếm tìm. Lúc này, không động tới thân thể Lục Thiết Âm, y trái lại chạm vào mặt huyệt phía sau của mình. Ngón tay quần quanh ở lối vào một lúc, sau đó chọt đâm vào.

Cảm giác vô cùng khó chịu.

Tống Ngọc Thanh nhíu mày, một bên gặm gặm môi Lục Thiết Âm, một bên dùng trọc dịch ở ngón tay bôi lên nội bích.

Lục Thiết Âm không hiểu Tống Ngọc Thanh đang làm gì, nhưng chỉ cần y hôn như vậy, hắn đã nóng bừng cả người, nhịn không nổi nữa.

Dây dưa hồi lâu, Tống Ngọc Thanh mới rút ngón tay mình ra, nhẹ nhàng cầm lấy vật ở giữa hai chân Lục Thiết Âm đặt bên mặt huyệt mềm mại, từ từ ngồi xuống.

Vật vừa cứng vừa nóng kia lập tức tiến nhập thân thể.

Tống Ngọc Thanh cắn răng, đầu ngón tay trắng bệch, mồ hôi lạnh tuôn đầy trên trán. Tuy y đã làm chuẩn bị đầy đủ, cảm giác bị xé rách vẫn đau đớn không thôi.

Lục Thiết Âm chưa hề chuẩn bị gì lại càng kinh ngạc đến nhẩn nhẩn mặt mày, đập đập hai chân, kêu la oai oái, “Đau quá!”

Sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên Tống Ngọc Thanh lại càng đau đớn hơn hắn rất nhiều. Y nắm chặt tay chân hắn, con ngươi đen trợn trừng trừng, “Chịu một lúc là xong, người ngoan ngoãn cho ta.”

Lục Thiết Âm hoảng sợ quả nhiên không dám nhiều lời nữa, đành mặc cho Tống Ngọc Thanh ngồi trên người mình đong đưa thắt lưng, trước sau lay động.

Phòng ngập sắc xuân.

Trong phòng vang lên thanh âm khiến kẻ khác mặt đỏ tim đập.

Lục Thiết Âm lúc đầu chỉ thấy đau đớn, về sau cảm giác thoải mái khác thường lại dần dần dâng lên, tựa hồ huyết dịch toàn thân đều đổ dồn về hạ phúc. Hắn vô thức nỗ lực ra vào trong cơ thể Tống Ngọc Thanh. Cảm giác kia vừa ngọt ngào lại vừa đau đớn.

Gương mặt Tống Ngọc Thanh dần dần đỏ ửng, dưới thế tấn công mãnh liệt của Lục Thiết Âm, toàn thân y mềm nhũn ngã xuống. Về mặt ý loạn tình mê, tuy y đã cắn chặt môi dưới, vài tiếng rên rỉ nhỏ đến không thể nghe thấy vẫn tràn ra.

Lục Thiết Âm cẩn thận lắng nghe, khi biết được y đang gọi tên mình, tim hắn lại bắt đầu đập loạn. Hắn thuận thế trở mình đặt người kia xuống dưới.

“Ừm...” Tống Ngọc Thanh nhẹ kêu một tiếng, không hề phản kháng, con ngươi đen nửa khép nửa mở, dịu dàng đầy sắc nước.

Lục Thiết Âm càng động tâm không thôi. Hắn không kìm nổi hôn lên đôi mắt kia, êm ái thốt lên, “Tống giáo chủ, ta thích người.”

Vừa dứt lời, sắc mặt Tống Ngọc Thanh đã thay đổi, vẻ ngạc nhiên hiện lên trong mắt, y há mồm cắn vai Lục Thiết Âm, thân thể lại càng thắt chặt.

Mật huyết ầm ứt ầm nóng sít sao không buông khiến Lục Thiết Âm toàn thân chấn động. Hoàn toàn mất đi khống chế, ra vào thêm vài lượt, hắn rốt cục bạo phát trong cơ thể Tống Ngọc Thanh.

Một đêm tiêu hồn.

34. Chương 34

Sáng ngày thứ hai tỉnh lại, Lục Thiết Âm và Tống Ngọc Thanh vẫn ôm nhau như thế, nhưng cả hai lại không nói lời nào, chỉ lặng lẽ nhìn nhau.

Cách một hồi lâu, Tống Ngọc Thanh mới giùng giàng ngồi dậy, sắc mặt không đổi nói một câu, “Là ta ép buộc người.”

“Hả?”

“Võ công ta cao hơn người, khí lực ta lớn hơn người, hôm qua là ta không buông tha người, bắt người cùng hoan hảo. Nếu bây giờ người hối hận...”

Lời còn chưa hết, Lục Thiết Âm đã ngồi dậy ôm lấy eo Tống Ngọc Thanh, không chút do dự kêu lên, “Ta thật tâm mà! Tối qua làm việc kia dù có hơi đau, nhưng mà, ta rất thích...”

Hắn càng nói thanh âm lại càng nhẹ, gương mặt đỏ như sắp vỡ máu đến nơi.

Tống Ngọc Thanh không trả lời, cứ để mặc hắn ôm như thế, nét cười dần hiện trên môi.

Lục Thiết Âm ghé cằm lên vai Tống Ngọc Thanh, ngón tay nhẹ vuốt mái tóc đen dài của y, lồng ngực tràn đầy tình ý dịu dàng. Hắn thấp giọng, “Tống giáo chủ, lâu rồi ta không nói chuyện cùng người.”

“Đúng thế, từ trước tới giờ toàn là người một mình lắm nhảm.”

“Hả.” Khóe miệng giật giật, giọng nói nhu hòa, “Lần này người trở lại Lâm An là vì ta sao?”

“Sai bét, ta tới đây du sơn ngoạn thủy.”

“...”

Lục Thiết Âm vốn tưởng rằng sau khi hai người da thịt thân cận, Tống Ngọc Thanh sẽ thành thật hơn một chút, không ngờ y lại vẫn cứ cự nự như vậy. Nhất thời không còn gì để nói, hắn nghiêng đầu hôn lên gò má Tống Ngọc Thanh, thở dài một hơi.

Đến lúc này, Tống Ngọc Thanh mới hơi có chút phản ứng. Hai tay nín lấy cổ Lục Thiết Âm, y nghiêng đầu nhiệt liệt dây dưa, hôn môi cùng hắn.

Lồng ngực nảy lên một cái, Lục Thiết Âm vội vã ôm chặt lấy thắt lưng y, cả hai triền miên lưu luyến, tình động không thôi. Hắn thầm nghĩ: Người này dù độc mồm độc miệng nhưng lại thâm tình với mình như thế, ngay cả lúc nổi giận trông cũng thật đáng yêu.

Suy nghĩ một hồi lại nhớ ra một chuyện, thừa dịp hai người tách nhau ra, Lục Thiết Âm ấp a ấp úng hỏi, “Tổng giáo chủ, tối hôm qua...”

“Hử?”

“Cái chuyện kia... hình như người rất quen thuộc...”

Vừa dứt lời, Tống Ngọc Thanh đã lạnh mặt, hàn ý hiển hiện trong đáy mắt.

“Không liên quan tới người.” Y hừ lạnh, vừa chuyển mắt sang nơi khác lại đã hỏi, “Sao nào? Người ghen hả?”

Lục Thiết Âm không trả lời, chỉ mở to hai mắt nhìn y chằm chằm, tỏ vẻ thật tủi thân.

Tống Ngọc Thanh ngẩn người rồi chợt bật cười khúc khích, tựa như rất hài lòng với phản ứng này của hắn. Y cố ý nghiêm mặt, lạnh giọng nói, “Người ôm ta mãi làm gì? Còn không mau buông tay?”

Lục Thiết Âm nghe thế, hai tay càng thêm siết chặt. Hắn không dám mở miệng, chỉ cúi thấp đầu, cả người ghì sát lấy Tống Ngọc Thanh.

Tống Ngọc Thanh bị hắn trêu chọc đến không chịu nổi, cuối cùng giãn mặt cười cười, nhẹ giọng nói, “Là do ta nhìn trộm.”

“Hử?”

“Trước đây khi sư phụ và Nghiêm thúc thúc còn tại thế, ta không cẩn thận đã nhìn thấy vài lần.” Chỉ là, khi sư phụ cùng Nghiêm thúc thúc, miệng người lại gọi tên kẻ khác.

“Thì ra là thế.” Lục Thiết Âm nghe xong lời giải thích thì thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Tống Ngọc Thanh thừa cơ đẩy hắn ra, xoay người nhặt xiêm y vương vãi trên mặt đất.

Tối hôm qua cùng Tống Ngọc Thanh, hai người đều xích lõa, nhưng bởi vì lúc đó tâm thần hoảng hốt, hắn đâu có dám trộm nhìn. Lúc này nhìn kĩ, hắn mới phát hiện trên bụng Tống Ngọc Thanh có một vết sẹo thật kinh người.

Lục Thiết Âm thầm giật mình, lập tức nhớ lại chuyện mình đã dùng chủy thủ đâm y. Cho dù đã ôm đã hôn, cho dù đã nói thích y rất nhiều lần, nhưng mà... tình ý của mình sao có thể so được với y?

Nghĩ vậy, gương mặt đã bắt giác nhuốm đầy vẻ ân hận xót xa.

Tống Ngọc Thanh chỉ liếc mắt một cái đã đoán ra tâm tư của hắn. Y vội vàng mặc lại y phục, giọng nói lạnh lùng, “Trùng mắt lớn vậy làm gì? Có gì đẹp mà nhìn!”

Lúc này, Lục Thiết Âm lại chẳng hề sợ hãi. Hắn cúi mình hôn lên vết thương trên bụng y, nhỏ giọng lầm rầm, “Xin lỗi...”

Tống Ngọc Thanh chấn động cả người nhưng rồi lập tức cười lạnh, nghiêng đầu, “Ta còn lạ gì những lời này nữa.”

Lục Thiết Âm chớp chớp mắt, lập tức hiểu được ý y. Hắn vội vàng ngẩng đầu lên, môi chạm vào môi Tống Ngọc Thanh, nhẹ nhàng mà rõ ràng nói ra từng chữ, “Tổng giáo chủ, ta thích người.”

Sắc mặt lập tức dịu xuống, Tống Ngọc Thanh hừ nhẹ, “Ừm, tạm thời chấp nhận câu này.”

Nghe vậy, môi ghé vào bên tai Tống Ngọc Thanh, Lục Thiết Âm một lần lại một lần nói ra, ta thích người, thích người, thích người, thích người... nói mãi đến tận khi Tống Ngọc Thanh bật cười mới ngừng lại.

“Tổng giáo chủ.” Lục Thiết Âm cầm lấy tay phải Tống Ngọc Thanh, mười ngón giao nhau, nói từng chữ một, “Tuy bây giờ còn chưa bằng, nhưng có một ngày, ta chắc chắn sẽ vượt qua ngươi.”

“Hử? Cái gì?”

“Thích ngươi... nhiều như ngươi thích ta vậy.”

“Ngươi sao?” Tống Ngọc Thanh lườm hắn một cái, đôi môi mỏng lại cong lên mỉm cười, “Nằm mơ đi!”

Đôi con ngươi kia đen thẫm thẫm sâu, nhu tình như nước.

Lục Thiết Âm nhìn đến ngẩn ngơ, rung động kia kìm không được, hắn ôm y vào lòng.

Đôi mày thanh tú nhíu lại, y phục vừa mới mặc vào đã bị cởi ra, sau đó, y đẩy ngã Lục Thiết Âm, đè lên người hắn.

“Tổng, Tổng giáo chủ? Ngươi lại làm gì thế?”

“Tối hôm qua nhanh quá, thêm lần nữa!”

“...”

35. Chương 35

Gần tới trưa, Lục Thiết Âm mới bò dậy. Hắn một bên mặc lại y phục, một bên cúi thấp đầu hôn Tống Ngọc Thanh vẫn còn đang say ngủ. Sau khi đắp chăn kín cho y, hắn mới khẽ khàng bước chân ra khỏi cửa.

Ai ngờ, hắn vừa mới đẩy cửa ra đã thấy Ngô Tiểu Kiệt với vẻ mặt quái dị đang lao sắp tới.

“Sao sư phụ lại ở đây?”

“À, ta vừa đi ngang qua.”

“Đi ngang qua?” Lục Thiết Âm ngăn người, có chút hoài nghi đặt câu hỏi, “Đi ngang qua thì cần ghé tai vào sát cửa như vậy sao?”

“Hử, ha ha ha!” Ngô Tiểu Kiệt cười gượng mấy tiếng, mắt nháy nháy tỏ vẻ vô tội, “Là ta quan tâm ngươi mà.” Vừa nói vừa đặt tay lên vai Lục Thiết Âm, lôi hắn ra ngoài cửa.

“Hôm nay ngươi ngủ đến tận trưa mới dậy, hắn đã hòa hảo với người kia rồi? Sao hả? Vì sư dạy ngươi chiêu đó có hữu dụng không?” Ngô Tiểu Kiệt hí mắt hỏi một câu, nét mặt lộ vẻ trêu chọc.

Lục Thiết Âm bị kẻ kia trêu đến đỏ cả mặt, nửa chữ cũng không nói được, chỉ có thể cúi thấp đầu.

Ngô Tiểu Kiệt cười to một hồi, đến một lúc sau mới nghiêm mặt lại, “Chuyện hôm qua ta đã biết rồi, đều là do nhị sư đệ ngươi làm loạn.”

“Không sao, chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi thôi.” Dừng lại một chút, hắn thấp giọng lầm bầm, “Hơn nữa... có khi lại là nhị sư đệ cố ý giúp mình...”

“À? Tiểu Ngọc hài tử này đâu có tốt bụng như vậy, hắn một lòng chỉ nghĩ đến chuyện báo thù thôi.”

“Mà, nhị sư đệ và Tổng giáo chủ rốt cục có thù oán gì? Vì sao cứ nhất định phải đẩy đối phương vào chỗ chết?”

“Cái này à.” Ngô Tiểu Kiệt đảo mắt, tựa như cố gắng nhịn cười, “Ngươi không biết thì tốt hơn.”

Lục Thiết Âm thấy vậy cũng không hỏi thêm, “Hai người bọn họ cứ giết tới giết lui thế cũng không tốt, sư phụ hắn là phải khuyên bảo nhị sư đệ mới đúng.”

“Tính tình Tiểu Ngọc bướng bỉnh như vậy, làm sao ta khuyên được? Theo ta thấy, ngươi và Tổng giáo chủ cứ chạy trốn đi thì tốt hơn.”

“Sư phụ...”

“Chịu thôi, sau này nếu có chuyện gì xảy ra, ta nhất định sẽ đứng về phía Tiểu Ngọc. Cũng không phải vì sư cố ý thiên vị, chỉ là với Tiểu Ngọc...” Ngô Tiểu Kiệt cắn răng, thở dài nhẹ nhẹ, đôi con ngươi lại lộ rõ vẻ cương cường, “Ta dù có phải chết trăm nghìn lần, cũng sẽ luyện tiếu hắc cau mày một cái.”

Lục Thiết Âm ngẩn người, lúc này mới hiểu được quả thật là sư phụ thâm tình với nhị sư đệ. Trong lòng lại cứ vẫn còn nghi hoặc, hắc không tìm được liên hồi, “Sư phụ, người cai rượu thật sao?”

“Hả? Ừ, lâu lắm rồi không uống.”

“Bởi vì khi say người sẽ gọi tên nữ nhân kia?”

Nghe vậy, Ngô Tiểu Kiệt biến sắc, nụ cười cũng cứng đờ trên khuôn mặt. Người nọ nhanh chóng khôi phục như thường, khoát khoát tay, nhếch môi cười, “Chuyện xảy ra từ lâu, ta đã sớm quên rồi.”

Lục Thiết Âm có chút xúc động trong lòng, sau khi do dự một hồi, hắc không hỏi thêm mà chỉ nói, “Quên đi cũng tốt.”

Bước về phía trước vài bước, hắc lại nói thêm, “Cũng không còn sớm nữa, sư phụ quay về với nhị sư đệ đi, con cũng phải đi xuống bếp.”

“Cái gì? Người lại muốn nấu ăn cho họ Tống?”

“Vâng.”

“Tiểu tử ngốc.” Ngô Tiểu Kiệt hí mắt, gõ gõ vào trán Lục Thiết Âm vài cái, “Bị người ta sai khiến hô đến gọi đi như vậy, người thật chẳng có tiền đồ.”

Lục Thiết Âm sững người, đang định mở miệng phản bác, dưới lầu đã vang lên tiếng Đoạn Minh Ngọc.

“Sư phụ, người còn định lè mề đến bao giờ nữa? CƠM canh sắp nguội cả rồi.”

“A, tới ngay đây!” Ngô Tiểu Kiệt lớn tiếng đáp lời, vẻ mặt lập tức trở nên dịu dàng, ‘bịch bịch bịch’ chạy xuống lầu, không nói thêm với Lục Thiết Âm câu nào nữa.

Lục Thiết Âm trợn mắt há mồm nhìn theo bóng lưng kẻ kia, một lát sau mới nhỏ giọng lẩm bẩm, “Nói một hồi, không phải sư phụ cũng giống con sao?”

Nghĩ nghĩ, hắc thở dài một hơi, xoay người bước tới nhà bếp chuẩn bị bữa trưa.

Nửa canh giờ sau, khi Lục Thiết Âm bưng mấy món ăn lên thì Tống Ngọc Thanh đã tỉnh lại, chẳng làm gì chỉ ngồi chờ ra ở đầu giường. Vừa thấy hắc bước vào, y đã lập tức tươi cười, đáy mắt tràn đầy tình ý ngọt ngào.

Trái tim trong lồng ngực Lục Thiết Âm lại nhảy loạn lên, tay chân tê dại như sắp nhũn ra đến nơi. Chỉ mới xa nhau có một lúc mà đã tương tư khó nén, hắc thực sự không hiểu vì sao trước đây mình có thể vô tình với Tống Ngọc Thanh như vậy.

Vừa nghĩ vừa đi nhanh về phía trước, hắc đưa thức ăn tới trước mặt Tống Ngọc Thanh, giúp y chia cơm gấp thịt, hầu hạ cực kì chu đáo. Tống Ngọc Thanh lười biếng ngáp mấy cái, thoải mái mặc kệ cho hắc phục vụ.

Lục Thiết Âm thấy hôm nay tâm tình y tựa hồ không tệ, vội nói ra chuyện mình và sư phụ đã thương lượng với y.

Tống Ngọc Thanh vừa mới nghe xong sắc mặt đã biến đổi, cả giận nói, “Người đang nói đùa cái gì? Rõ ràng là tên kia đắc tội với ta trước, dựa vào cái gì mà bắt ta nhượng bộ? Nếu nhị sư đệ người thực sự có bản lĩnh, cứ để hắc tới đây báo thù, đánh với ta một trận sống mái!”

“Tống giáo chủ, người cứ bình tĩnh đã.”

“Hừ, chuyện ngày hôm qua ta còn chưa tính sổ với hắc đâu. Hắc lần sau còn khiến người gặp nguy hiểm, ta sẽ viết tất cả những bề bối của hắc ra giấy, dán lên khắp tường thành...”

“Tổng giáo chủ, nhị sư đệ đang ở dưới lầu, người nói to như vậy hẳn sẽ nghe thấy đấy.”

Nghe vậy, Tống Ngọc Thanh không những không ngậm miệng, trái lại còn cất giọng gào to, “Ta cố ý nói cho hẳn nghe—”

Lục Thiết Âm mí mắt giật giật, thái dương cũng nhúc nhúc, dưới tình thế cấp bách, hẳn nghiêng người về phía trước, dùng môi chặn lời Tống Ngọc Thanh.

“Ừm...” Tống Ngọc Thanh không nói được chỉ có thể hỗn hển thở dốc, mặc hẳn định đoạt. Nụ hôn vừa qua, y nghiêng răng nghiêng lợi gối đầu lên vai Lục Thiết Âm, oán hận lắm lắm, “Giảo hoạt.”

Lục Thiết Âm nhếch miệng, cười mà không nói.

Tống Ngọc Thanh ngẩng đầu nhìn hẳn, đột nhiên nói một câu, “Người có vẻ rất nghe lời sư phụ?”

“A, đương nhiên rồi.”

“Nếu sư phụ và nhị sư đệ người muốn chia rẽ chúng ta, người sẽ làm gì?”

Lục Thiết Âm ngẩn người. Hẳn tuy biết rõ sư phụ sẽ không bao giờ làm chuyện này, lại vẫn cứ thành thành thật thật đáp, “Cho dù có bị trục xuất khỏi sư môn, có bị toàn thiên hạ chế nhạo, ta cũng... quyết ý cùng người.”

Gương mặt đỏ ửng, ánh mắt lại vô cùng kiên định, đẩy đưa tình ý.

Tống Ngọc Thanh bỗng cảm thấy trong lòng đại loạn, vừa mới nhìn thẳng vào hẳn một cái đã vội nghiêng đầu tránh sang chỗ khác.

Lục Thiết Âm nhìn y, ngạc nhiên nói, “Tổng giáo chủ, người đỏ mặt kìa.”

Hẳn vừa dứt lời, chỉ thấy gương mặt Tống Ngọc Thanh lại càng thêm đỏ. Y quay đầu hung dữ nhìn Lục Thiết Âm trừng trừng, nhắc chân lên đá, “Cút!”

— TOÀN VĂN HOÀN —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhu-lam-dai-dich>